

ΝΕΟΣ ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

« Κατὰ τὴν τῶν μελιτῶν εἰκόνα τῶν
λόγων δέον μετέχειν, καὶ τῆς ροδω-
νιάς. τοῦ ἄρθου δρεψάμετος, τὰς
ἀκάρθας ἐκκλίσειν ».

(Μέγας Βασιλεὺς.)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γνώμη καὶ σκέψεις. — Ἀνακοινώσεις ἐκ τοῦ ἀο-
ράτου κόσμου (Συ.έχεια) — Συζήτησις ζώντων καὶ τε-
θνεώτων. — Μετὰ θάνατον συνέχεια τῆς ζωῆς — Μετενσάρ-
κωσις, Ἄθανασία τῆς ψυχῆς (Συνέχεια) — Φαινόμενον μυ-
στηριώδες (προσόμειον τοῖς μυθοῖς Χκλιμά). — Πυθώνσσα
κλαπεῖσα — Πνευματιστὰ καὶ φαινόμενα. — Ἰπνωτι-
στικὴ δ'ορατικότης — Θεραπεία φθίσεως κλπ. — Ἐα Πρα-
κτικὴ συμβουλή — Θεοσπεία τῆς ἐξαρθρώσεως διὰ τοῦ μαγνη-
τισμοῦ. — Τὸ ἐλιξήριον τῆς ζωῆς (Συνέχεια). — Ὀνομα-
τομαντεία (Συνέχεια) — Ἡ Ἐκδίκησις τοῦ Ἰουδαίου

ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

«Θήσκοντος τοῦ ἀνθρώπου, προσερχονται τέσσαρες ἄγγελοι. Ὁ Θεός δι' αὐτῶν ἐξοικονομεῖ τὴν θλίψιν τῆς ἀποχωρήσεως τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος. Ὁ εἰς τῶν ἀγγέλων ἵσταται παρὰ τὴν κεφαλὴν, ὁ ἕτερος παρὰ τοὺς πόδας τοῦ θνησκοντος, ὑπὸ τὸ φαινόμενον ἀνθρώπων ἐπαλειφόντων τὸ σῶμα δι' ἐλαίου, καὶ μένουν μέχρι τοῦ χωρισμοῦ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος. Ὁ τρίτος ἄγγελος κρατεῖ εἰς χεῖρας ὀρόνην ἐξ αὐλοῦ οὐσίας, ἵνα δεχθῆ ἐν αὐτῇ τὴν ψυχὴν· τέλος ὁ τέταρτος ψάλλει ὕμνους εἰς γλῶσσαν ἀκατάληπτον τοῖς ἀνθρώποις. Οὕτως ἀποκομιζοῦσι τὴν ψυχὴν εἰς τὴν σφαῖραν ἣν ὀφείλει νὰ κριοικῆσῃ.»

ΑΓ. ΠΑΧΟΥΜΙΟΣ.

«Μ' ἐρωτᾶτε διὰ τὰς ἐπὶ τῆς μελλούσης ζωῆς ιδέας μου. Φρονῶ λοιπόν, ὅτι ἡ παροῦσα ὑπάρξις εἶνε μία ζωὴ μεταξὺ πολλῶν σειρῶν ὑπάρξεων καὶ ὅτι ἡ ψυχὴ μας εἶνε ἐν τῷ σώματι ἐνσαρκωμένη. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι προϋτήρξαμεν καὶ ὅτι κατὰ τὰς ἐποχὰς τῶν προϋπάρξεών μας, ἐχρησιμεύσαμεν εἰς ἔργον τελειουργόν, πραγματικόν· ἐπομένως ὅτι τὸ αὐτὸ θὰ συμβῆ καὶ εἰς μίαν μέλλουσαν ζωὴν. Ἡ ιδέα αὕτη μοὶ προσμειδιᾷ ἀείποτε. Φρονῶ, ὅτι ἐξακολουθοῦμεν προαγόμενοι εἰς ὑψηλότερον βαθμὸν τελειότητος, καθότι πᾶσα ζωὴ εἶνε προοδευτικὴ οὐχ ἥττον πιστεύω, ὅτι οὐδέποτε θὰ κριχθῶμεν εἰς τὴν ἐντελῆ τελειότητα.»

(Ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ εὐσεβοῦς ἡρώως Γόρδωνος πρὸς τὸν σεβ. W. R. Tomlinson, ὅστις τὴν κατεχώρησεν ἐν τῇ ἐφημ. Daily Telegraph τῆ 23 Φεβρουαρίου 1884).

«Ὁ Θεός γινώσκει, ὅτι δὲν ἀνησυχῶ περὶ τῆς ζωῆς μου. Πρὸ πολλῶν ἐτῶν εἶμαι οἰονεὶ νεκρὸς πρὸς πάντα τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου τούτου. Δὲν φροντίζω περὶ ἀπολαύσεων, περὶ τιμῶν, περὶ δόξης... Ὁ Θεός ἐδέσμευσεν ἡμᾶς δι' ἰσχυρῶν ἀλύσεων πρὸς τὴν γῆν... Στεῖτε οἱ ἄλλοι σπανιότατα βιάζεσθε νὰ ἐπικαλῆσθε τὸ θεῖον ἔλεος, ἀλλ' ἐγὼ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός. Ἐάν

ποτε νοσήσῃ ἡμῖν τέκνον, αἰσθάνεσθε τὸ μέγεθος τῆς δοκιμασίας καὶ ἀναμνησκέσθε τυχαίως τῶν ἡμετέρων παραπτωμάτων..

Εὐρετέ μοι ἀνθρώπον περιφρονούντα τὸν χρυσόν, τὰς τιμὰς, τὴν δόξαν, θεωροῦντα τὸν Θεόν ὡς πηγὴν παντὸς ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ τὸν δέχομαι προθύμως ὡς βοηθόν...

(Ἐξ ἐτέρας ἐπιστολῆς τοῦ ΓΟΡΔΩΝΟΣ).

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΑΟΡΑΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

(Συνέχεια.)

Ἴνα πεισθῆτε περὶ τῆς πλάνης σας ἀναγνώσατε τὰ βιβλία τῶν φυσιολόγων καὶ θὰ εἴδητε ὅτι ἐνυπάρχουσι τοῖς ζώοις κρίσις καὶ σκέψις. Τὰ βιβλία ταῦτα βρίθουσιν ἀποδειξεων. Παρατηρήσατε τὴν γαλῆν ὅταν κυνηγῆ τὸν μῦν ἢ τὰ πτηνὰ· ἐν παρακολούθησεν τὰς κινήσεις τῆς, θὰ ἀναγνωρίσητε ὅτι οἱ δόλοι, οἱ χοῖτα, ἵνα συλλάβῃ τὴν λείαν εἶνε ἀπόρροια τῆς σκέψεως, τῆς κρίσεως.

Ἐπανορθώσαντες τὴν ἐσφαλμένην ιδέαν τῶν προλήψεων, τῶν μὴ ἀναγνωρίζουσῶν ἐν τοῖς ζώοις, ἢ τὸ ἐνστικτον, μεταβαίνεμεν εἰς τὸ ζήτημα.

Κατὰ τὴν περίοδον τῆς ζωότητος, τὸ Πνεῦμα ἀναπτύσσει τὰς αἰσθήσεις καὶ ἐνισχύει τὴν βούλησιν διὰ τῆς ἀσκήσεως· ἄρχεται προπαρασκευαζόμενον διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τῆς ζωότητος εἰς τὴν τοῦ ἀνθρωπισμοῦ μετάβασιν.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην τὰ Πνεύματα, τὰ ὀρισμένα διὰ τὴν διεύθυνσιν τῶν Πνευμάτων αὐτῆς τῆς κατηγορίας, ἐπάγουσιν αὐτὰ εἰς τρόπον ὥστε νὰ προαισθανθῶσιν ἐν εἶδος αἰσθημάτων ἀγνώσιων εἶτι, ἅτινα θὰ τοῖς προξενήσῃ κατ' ἀρχὰς εὐχαριστήσεις μεγαλειότητας, βραδύτερον δὲ θὰ τοῖς παράσχωσι τὴν εὐτυχίαν.

Αὐτὰ λοιπόν τὰ Πνεύματα συνετελεῖ τῆς οὐρασί προαισθανθείσης τοιαύτης ἡδυπικθείας, ἐπιφέρουσιν εἰς τὸν σχηματισμὸν τοῦ

περιπνεύματός των μεταβολήν αξιοσημείωτον, μεταβαίνουνσι δ' ούτω ἐκ τῆς ζωτικῆς μορφῆς εἰς τὴν ἀνθρωπίνην.

Ἐρ Ἐννοῶ τὴν ἣν πορείαν ἀκολουθεῖ τὸ Πνεῦμα πρὸς ἐπιτευξιν τῆς ἐκτάκτου μεταβολῆς ταύτης, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἐνοήσω πῶς εἶνε δυνατόν νὰ γεννηθῇ ἡ ἐπιθυμία πρᾶγματός τινος ἀγνώστου.

Ἄπ Γνωρίζετε ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέθηκεν ἐν τῷ Πνεύματι δύο διεγερτικὰ ἐλατήρια, ἅτινα ὠθοῦσιν αὐτὸ πρὸς τὴν τελειοποίησίν του, κατ' ἀρχὰς ὕλικῶς βεβαία, βραδύτερον δέ, καλίσσον ἢ ὕλική πρόοδος ἀναπτύσσεται εἰς ἐπαρκούντα βαθμὸν, αὐτὸ τὸ διεγερτικὸν τὸ ὠθεῖ εἰς τὴν ἐκζήτησιν ἡδυπαθείας τινὸς ἣν προκισθεται μὲν, ἀγνοεῖ δέ. Ἰδοὺ δὲ ἡ ἀρχὴ αὐτῶν τῶν σκεψέων, αἵτινες, διὰ τοῦ προρρηθέντος ὄρου, τροποποιοῦσι τὸ περιπνευματικὸν σῶμα πρῶτον καὶ εἶτα τὸ ὕλικόν.

Ἐρ Θεῶ νὰ μάθω καὶ τοῦτο δηλ τὴν βαθμιαίαν πορείαν τοῦ Πνεύματος κατὰ τὴν περιόδον του ἐν τῇ ζωότητι, ἵνα δυνηθῶ νὰ ταξινομήσω τὰ ζῶα κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς νοημοσύνης των.

Ἄπ. Παρατηρήσαμεν ἤδη, ἀγαθὸν τέκνον, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπλασε τὸ Πνεῦμα ἐλευθερὸν καὶ ὅτι αὐτὸ τὸ ἴδιον ὀφείλει νὰ ζητῇ καὶ εὐρίσκη τὴν ἣν πορείαν δεῖν ν' ἀκολουθῇ, ἵνα προσπελάσῃ πρὸς τὴν ἀναμένουσαν αὐτὸ εὐτυχίαν.

Ὁ Θεὸς λοιπὸν δὲν ἐχάρωξεν εἰς τὸ Πνεῦμα δρομολογιὸν τι, οὔτινος σταθμοὶ νὰ ὦσι τὸ σῶμα τοῦ τοιάδε ἢ τοιάδε εἶδους ζῴων. Ἐκαστὸν Πνεῦμα διατρέχει αὐτὴν τὴν περίοδον ὠθοῦμενον κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τοῦ ἐνστίκτου τῆς μιμήσεως, μέχρις οὗ ἀρχῇ τις κρίσεως καὶ σκέψεως τὸ ὀδηγήσῃ νὰ διακρίνῃ (λίαν ἀσθενῶς, βεβαίως) τὰς ἀρμολογούσας αὐτῷ τελειοποιήσεις.

Αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἀγνώστου, διεγείρουσα τὰς ιδέας του, ἄγει αὐτὸ εἰς ἀλλαγὴν τοῦ σχήματος, κακῶς κατ' ἀρχὰς σταθμεύοντος, ἀλλὰ βαθμηδὸν εἰς τελειοποίησιν προβαίνοντος.

Ἐρ Τί ἐνοεῖτε, παρκαλῶ, διὰ τοῦ ἐνστίκτου τῆς μιμήσεως, ὅπερ ὠθεῖ κατ' ἀρχὰς τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον συνειδὸς κεκτημένον Πνεῦμα πρὸς τὸ τοιάδε ἢ τοιάδε σχῆμα ἐκ τοῦ βραδύτου τῶν ζῴων.

Ἄπ. Ἡ λέξις μιμησις ἐκληπτέα ἐνταῦθα μεταφορικῶς σημαί-

νει δὲ πορείαν τακτικὴν ἢ τὴν αὐτὴν συνήθως ἢ, ἂν προτιμᾶτε, δρᾶσιν ἀσυνειδήτων, ὠλοῦσαν τὸ ὄν πρὸς τινὰ σκοπὸν εἰς ὃν ὀφείλει ν' ἀφίχθῃ.

Ὅπως κατὰ τοὺς ὀρυκτοὺς καὶ τοὺς φυτικούς σχηματισμοὺς τὰ Πνεύματα ἄμεσα ἐνεργεῖσι διευθύνονται ὑπὸ νόμων εἰς ἀγνοοῦσι καὶ δὲν προαισθάνονται, διότι δὲν ἀπέκλιθον εἰσεῖτε τὴν κρίσιν καὶ τὴν διάκρισιν. οὕτω καὶ τὸ Πνεῦμα, ὅποτεν μεταβαίνει ἐκ τοῦ βασιλείου τῶν ζῴων εἰς τὸ τῶν ἀνθρώπων, εὐρίσκεται ἐνώπιον νέων αἰσθημάτων, ἅτινα ἀγνοεῖ, ἀλλὰ προαισθάνεται, ἀσυνειδήτως βεβαία, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ὀρίσῃ τὴν φύσιν αὐτῶν. Ἐκ τούτου ἐνδοιασμός. ἀμηχανία καὶ τάσις πρὸς μίμησιν.

Σημείωσις : Παρατηρητέον ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης καθ' ἣν τὸ Πνεῦμα, εθισμένον εἰς τὴν νέαν μορφήν, γινώσκει νὰ μεταχειρισθῇ τὸ νέον του ἔργαλειον, καθίσταται ὑπεύθυνον τῶν πράξεων του καὶ ὅτι ἀπ' αὐτῆς τῆς στιγμῆς ἐξοικονομεῖται αὐτῷ, κατὰ τὸν πλανητικὸν του βίον (erraticité) (*). ὁ ἐπίγειος βίος, ἵνα κρίνῃ τὰς συνεπειὰς τῶν πράξεων του, καὶ ἵνα διὰ τῆς τοιαύτης ἀναθεωρήσεως τῆς προηγουμένης ὑπάρξεώς του, ὀδηγηθῇ εἰς τὰς ἀποφάσεις, ἀς θὰ τῷ ὑπαγορεύσωσιν ἡ ἀνάπτυξις τῆς νοημοσύνης καὶ τῶν ἐπαγωγικῶν συμπερασμάτων του.

Ἐρ Εἶπτετε ὅτι ἐπ' ἧς στιγμῆς ἀρχεται ἡ κρίσις ν' ἀναπτύσσεται, τὸ ὃ καθίσταται ὑπεύθυνον τῶν ἔργων του. Ἄλλὰ ποῖα ἡ φύσις τῆς εὐθύνης καὶ ποῖαι αἱ συνέπειαι αὐτῆς;

Ἄπ. Πρὸς ἀπάντησιν δεῖν νὰ καταρριψώμεν πρῶτον καὶ ἐκμηδενίσωμεν ὅλας τὰς προλήψεις τοῦ πληθοῦς.

Αἱ προλήψεις αὗται προέρχονται ἐκ τῆς ἐσφαλμένης γνώσεως τοῦ Θεοῦ, ἧτις τὸν παρεστήσιν ὑπὸ ψευδὲς πρόσχημα, ἀποδίδουσα αὐτῷ ἐντυπώσεις ἀσυμβιβαστοὺς πρὸς τὰς θείας τελειότητάς του.

Πρώτη πρὸς καταδρασίαν τρῶληψις εἶε τὸ προλατορικὸν ἀμῆρημα, γεννηθεῖσα ἐκ τῆς πτώσεως τοῦ Ἀδάμ καὶ παραδεχθεῖσα ὡς θεμελιώδη ἀληθειαν ἀτλήν τινὰ ἀλληγορίαν, ἣν θὰ εἶε ἐξηγήτωμεν ἀργότερα, ἀν θελήητε.

(*) S. M. Erraticité ἀποκαλοῦσιν οἱ Πνευματισταὶ τὴν κατάστασιν ἣ τὸν χρόνον, ἐν διανύει Πνεῦμα τι ἐν τοῖς περὶ τὴν γῆν ἀτμοσφαιρικοῖς καὶ αἰθερικοῖς κύκλοις, μέχρις οὗ ὀρίσθῃ ἢ ἐκ νέου ἐσάρχωσις του.

Μὴ ὑπάρχοντος λοιπὸν προπατορικῆ ἀμαρτήματος δὲν εἴμεθα πλέον ἠναγκασμένοι νὰ ἐξαχίσωμεν δὲ τῶν δεινοπαθημάτων ἡμῶν ἀμαρτήματα ἄλλου ὄντος. Ζήσαντος πρὸ πολλῶν χιλιάδων ἐτῶν καὶ ἂν καλῶς τὸ συλλογιθῶμεν, ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ ἐπὶ μᾶλλον μεγαλύνεται οὕτω, καθότι δὲν ἐκδικεῖται πλέον ἐπὶ τοῦ ἀθώου τὸ σφάλμα τοῦ ἑοχοῦ.

Μόνη ἡ λέξις ἐκδίκησις τοῦ Θεοῦ ἀποδεικνύει τὸ μέγεθος τῆς τοιαύτης πλάνης.

Ἀποδίδοντες εἰς τὸν Θεὸν τὴν ἐκδίκησιν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἄπειρον αὐτοῦ ἀγάπην, τὴν ἄμετρον αὐτοῦ δικαιοσύνην, ἐκμηδενίζομεν αὐτὰ τὰ θεῖα προσόντα.

Διότι ἂν ὁ Θεὸς εἶχεν ἀνάγκην ἐκδικήσεως, δὲν θὰ ἦτο τότε δυνατὸν νὰ ἦ ἄπειρος ἀγαθός.

Ἄν δὲ αὐτὸ το πάθος ἤγε τὸν Θεὸν εἰς ἐκδίκησιν κατὰ τῶν ἀθῶων ἕκαστα σφαλμάτων ἄλλου, ἰσχύου, ἡ δικαιοσύνη του δὲν εἶνε ἄπειρος.

Ἴδου λοιπὸν δύο οὐσιωδῆ προσόντα τοῦ Θεοῦ μειούμενα· τὰ δ' ἐκ τούτου συμπεράσματα ἄγισσι τὰς σκέψεις εἰς τὸ ἴσχατον ὄριον· τὴν ἄρνησιν τοῦ Θεοῦ.

Ἄρα τὸ προπατορικὸν ἀμάρτημα, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ ἀμάρτημα τοῦ Ἀδὰμ δὲν ὑρίσεται.

Ἄρα ἡ ἀνθρωπότης δὲν εἶνε ὠρισμένη πρὸς αἰώνιον τιμωρίαν καὶ δεινοπαθειαν.

Ἄλλ' ἂν ἀντὶ τῆς προλήψεως ταύτης, θεωροῦντες ἡμᾶς ἄποντας ἐγγληματίαις ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καταστρεψῶμεν τὴν ἰδέαν τοῦ θυμοῦ, ἂν ἐπανορθώσωμεν ἐν τῷ πνεύματι μὲς τὴν ἀληθῆ φύσιν τοῦ Θεοῦ, φύσιν οὐσῶδῶς πατρικὴν, ἀγαπῶντος τὰ τέκνα του δι' ἀγάπης μεγαλειτέρας τοῦ ἀθροίσματος ἀτασῆς τῆς ἀγάπης τῶν πατέρων καὶ μητέρων ἕκαστο τῶν ἰσχυρισθέντος καὶ ὄχι βλέποντος αὐτὰ διὰ βέβηματο ὀφίλου, θὰ αἰσθηθῶμεν τὸ εἶναι τῆς ἡδύας ἀπορροίας βλέμματος μὲν εὐεργετικῆ, οἰκτιρμονος, ὅποταν ὑποπίπτωμεν εἰς ἀμάρτημά τι, βλιμματος δ' ἐνθαρρυντικοῦ, ὅποταν αἱ προσπάθειαι μὲς τείνωσι νὰ μὲς ἀνυψώσωσι καὶ δὲ θὰ βλέπωμεν τὸν Θεὸν ὡς κριτὴν, ἀλλ' ὡς τὴν φιλοστόγυτεραν τῶν μητέρων...

Ὁ Θεός, τὸ εἶπομεν ἤδη, ἔχει ἀγάπην ἄνευ ὀρίων, ἀγάπην,

δι' ἣν ἐγνώ νὰ πλάσῃ τὰ ἀπειροπληθῆ ὄντα, ὅσα οἰκοῦσι τοὺς ὑπάρχοντας κόσμους καὶ ὅσα θὰ οἰκήσωσι τοὺς γεννησομένους ἐν τῇ συνεχείᾳ ἀπάντων τῶν αἰώνων.

Ὁ Θεὸς λοιπὸν, διὰ τῆς φύσεως τῆς ἀρχικῆς αἰτίας τῶν πλάσεών του, ὤρισεν ὄρον. ὅν δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν, ὅτι δηλ. ἡ ἀληθῆς εὐτυχία πηγάζει ἐκ τῶν εὐτυχῶν οὐκ καθιστῶμεν, καὶ ἐκ τῶν εὐτυχῶν εἰς ἃς συντελοῦμεν.

Εἰς τοῦτο συνίσταται ὁλος ὁ νόμος τῆς εὐθύνης τῶν ὄντων.

Ἀποδειξαντες τὴν πλάνην τῶν προλήψεων, αἰτινες μεταστρέφουσι τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ εἰς εἶδος τι ἀδικίας, προβαίνομεν εἰς τὴν δηλωσιν τῶν συνεπειῶν τῶν εὐτυχῶν ἢ δυστυχῶν πράξεων τῶν πνευμάτων.

Πρὸς διασάφην αὐτοῦ τοῦ ζητήματος εἰσελθῶμεν εἰς τὴν ἀληθειαν, βασιζόμενοι ἐπὶ τῆς ἀληθοῦς φύσεως τοῦ Θεοῦ, ἐφαρμόζοντες δηλ. τὰ στοιχεῖα ἄνευ τῶν ὁμοίων ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἦτο τοιοῦτος ἀνώτερος πάντος ὅ,τι ὑπάρχει καὶ μέλλοντος νὰ ὑπάρξῃ.

Ὁ Θεός, τὸ ἀναγνωρίζομεν, κεκτηται τὴν ἄπειρον ἀγάπην.

Λοιπὸν αὐτὴ ἡ ὑπερπλήθουσα ἀγάπη ἔχει αὐτὸν εἰς τὸ νὰ τὴν ἐφαρμόσῃ καὶ νὰ τὴν διαχύσῃ ἀναλόγως τῆς ἰσχύος του, δηλ. ἄνευ ὀρίων.

Τούτου θεέματος, ἐπανέλθωμεν εἰς ὅ,τι ἐσπουδάσαμεν ἤδη, δηλ. εἰς τὴν πηγὴν τῆς ἀπείρου εὐδαιμονίας τοῦ Θεοῦ.

Διὰ τῶν δύο τούτων προσόντων τῆς θεότητος ἐννοοῦμεν τὸν λόγον τῆς δημιουργίας· τὴν τε ἀνάγκην δηλ. τοῦ πλάσσαι, ἵνα καταστήσῃ καὶ ἄλλους εὐτυχεῖς καὶ τὸ εἶδος τῆς εὐτυχίας, ὅπερ ὁ Θεὸς προθετο νὰ δώσῃ εἰς τὰ πλάσματα του, τὴν εὐτυχίαν τοῦ νὰ κάμουν καὶ αὐτὰ ἄλλους πάλιν εὐτυχεῖς. Ἰπὸ τὴν τοιαύτην ἐκτίμησιν τῶν βουλῶν τοῦ Θεοῦ θ' ἀνεύρωμεν τὴν εὐθύνην ἣ, ἵνα ὀρθότερον εἶπω, τὰς εὐτυχεῖς ἢ δυστυχεῖς συνεπειὰς τῶν πράξεων τῶν πνευμάτων.

Ὁ Θεός, ἐν τῇ δημιουργικῇ κρίσει του γνοὺς νὰ προκίσῃ τὰ ὄντα διὰ τῆς ὅσον ἐνεστί μεγαλειτέρας τῶν εὐτυχῶν, ἠβλησεν ὥστε ν' ἀνεύρωσιν αὐτὰ, ὡς αὐτὸς ὁ ἴδιος, αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν ἐν ταῖς πράξεσιν αὐτῶν, ταῖς ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον προσεγγιζούσαις πρὸς τὴν αἰτίαν τῆς ἀπείρου εὐτυχίας, ἣν ὁ ἴδιος αἰσθάνεται

Καὶ ἐπειδὴ ἡ εὐδαιμονία του προέρχεται ἐκ τῆς ἄνευ ὀρίων διαχίσεως τῆς αἰτίας τῆς εὐδαιμονίας του—τῆς ἀγάπης—ἤτελλεν ὥστε τὰ ὄντα, ἅτινα προωρσισαὶ ν' ἀπολαύσωσιν αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν καὶ νὰ τῷ τὴν ἀναπιδώσωσι, ν' ἀνεύρωσι καὶ ταῦτα ὡσαύτως τὴν εὐτυχίαν ἐν τῇ εὐχαριστήσῃ του νὰ κάμωσι κατ' ἀρχῆς εὐτυχεῖς καὶ εἶτα τοῦ ν' ἀγαθασωσιν, ἐν ἀπεριοριστῇ τινὶ αὐταπαρνήσει, τὰς ἀνθρωποτητας εἰς τὸ νὰ ἀσθανθῶσιν αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν, ἢς τὰ εὐεργετήματα ἐκτιμῶσιν.

Ἄφ' ἑτέρου δέ, ἵνα τὰ Πνεύματα δυνηθῶσι νὰ εἰσελῶσι δυναστικῶς ἀφ' ἑαυτῶν, δηλ. αὐτοβουλήτως, εἰς οὐτὴν τὴν ὁδὸν τῆς ἀφοσιώσεως, ὡρσισαὶ τοιοῦτους νόμους, ὥστε ὁσάκις τὸ Πνεῦμα διενεργεῖ πράξεις ἐναντίως, δηλ. ἐπιβλαβεῖς εἰς τοὺς ἀδελφούς του, νὰ τῷ ὦσιν αἱ συνέπειαι ὁ ἐθρῆσαι καὶ νὰ τῷ ἐπανεγκωσι τὴν ὁδὸν. Εἰς τρόπον ὥστε, τῆς πείρας συντελοῦσης, νὰ κητορθοῖ νὰ εἰσελθῇ αὐτοβελήτως εἰς τὴν ὁδὸν, ἥτις προσεγγίζουσα αὐτὸ πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τῶν ἔργων του, νὰ τὸν ὁδηγῇ πρὸς τὴν εὐτυχίαν, ἥτις ὡρσισαὶ αὐτῷ.

Ἐρ. Ὑπεκινήσατε τὴν περιεργειάν μου εἰπόντες, ὅτι ἡ πτώσις τοῦ Ἀδάμ ἦτο ἀλληγορικὸν σχῆμα, δι' οὗ δυναμαὶ νὰ ὑπενόησω, ὅτι ὁ Ἀδάμ δὲν ἦτο πραγματικὸν ὄν· ἐπιτρεψατέ μοι νὰ ἐρωτήσω τὴν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου γνώμη σας, διότι διαβλέπω ἀκαθάρωςκοντα σπουδαῖα συμπεράσματα ἐκ τῆς ἀρνήσεως τῆς κατὰ παράδοσιν διαδόσεως ταύτης ὁξασας.

Ὅποσα ζητήματα, ὅποσαι θεωρίαι, ὅποσα δόγματα θὰ καταπίσωσιν ἐξ αὐτῆς τῆς ἐπιβεβαιώσεως, ὅτι δηλ. ἐκεῖνος ὃν θεωρεῦμεν ὡς γενάρχη τῆς ἐπιγείου ἀνθρωπότητος εἶνε μῦθος, ἀλληγορία, εἰκὼν!

Ὅχι πλέον ἀμάρτημα προπατορικόν, ὁ πλέον καταδίκη ὀλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος, ὁ πλέον παπυσύνη, ὁ πλέον.

Ἀλλὰ δεσπόζουσα ἀπάντων τούτων τῶν ἐρειπίων ἡ μεγάλη, ἡ συμπληρητὴ κῆ εἰκὼν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ, τοῦ Πνεύματος τῆς ἀληθείας, τοῦ διδασκόντος εἰς τὸν κόσμον τὸν ἀληθῆ νόμον τοῦ Θεοῦ.

(Ἐπειτα συνεχεῖς.)

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΖΩΝΤΩΝ ΚΑΙ ΤΕΘΝΩΤΩΝ

Πέμπτη συνεδρία

Μετὰ θάνατον συνέχεια τῆς ζωῆς, Μετενσάρκωσις, Ἀθανασία τῆς ψυχῆς

ΠΝΕΥΜΑΤΟΡΙΑΟΣ

Κύριοι,

Βασιζόμενοι ἅπαντες, κατὰ τὴν προηγουμένην συνεδρίαν, ἐπὶ θετικῶν καὶ βεβαίων, συνεφωνήσαμεν ὡς πρὸς τὴν ὑπαρξίν τοῦ πνευματικοῦ μας στοιχείου. Ἀνεξικρέτως καὶ ὀρθοθυμαδὸν ἀνεγνώρισαμεν ἅπαντες αὐτὴν τὴν παρηγορὸν ἰδεάν: τῆς ὑπάρξεως τῆς ψυχῆς μας, μὴ διαφωνοῦντες ἢ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς οὐσίας τῆς, τῆς φύσεώς της καὶ τῆς ἀρχῆς της τοῦτο δέ, ὅτι ὅσον ἀφορᾷ ταῦτα δὲν δυναμεθα νὰ βασισθῶμεν ἢ εἰς ὑποθέσεις κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἧττον λογικὰς καὶ ἀμφισβητήσιμους, ἐλλείψει δεδομένων ἰκανῶν νὰ προσπορισωσι τὴν βεβαιότητα. Ἀλλ' ὀλίγον μᾶς μέλει, ἀφοῦ ἐπετύχομεν τὸ οὐσιώδες, τὴν βεβαιώσιν δηλ. τῆς ὑπάρξεως τῆς ψυχῆς μας.

Ἀναμένοντες τὸ πλεῖον ἐκ τοῦ μέλλοντος, πρέπει νὰ εὐχαριστηθῶμεν εἰς αὐτὴν τὴν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου μεγάλην προοδὸν τὴν ἐκ τοῦ παρελθόντος κηθῆσαν, τὴν τόσῳ ἐπίμονον καὶ ἀβεββαῖον τυγχάνουσαν πρὶν τῆς ἐμφανίσεως τοῦ προνοιακοῦ πνευματισμοῦ οὕτινος οἱ πειραματισμοὶ ἤρξαντο περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἡμίσεως τοῦ αἰῶνος τούτου. Προηγουμένως εὐρησκόμεθα ἐν τῇ σκοτίᾳ μὴ ἔχοντες πρὸς ὀδηγίαν μίς ἢ ἀορίστους τινὰς ὑποθετικὰς γνώμας καὶ βεβαιώτερες μᾶλλον τολμηρὰς παρὰ ἀλανθαστους.

Βεβαιωθέντες περὶ τῆς ἀληθείας διὰ τοῦ πειραματισμοῦ θὰ πρᾶξωμεν τοῦ λοιποῦ, ὡς μοι φαίνεται, κάλλιον, ἂν σπουδικῶς καταγινόμεθα εἰς τὴν γνώσιν τοῦ προσρισμοῦ αὐτοῦ τοῦ στοιχείου, τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγῶ, ὡς μας τὸ ἐπιβάλλει καὶ ὁ διάσημος Πισκάλ, αὐτὸς ὁ ὑπεροχος κριτικὸς, λέγων: α' Ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς εἶνε πρᾶγμα οὕτως ἐνδιαφέρον, ὥστε πρέπει τις ν' ἀπόλλεσε πᾶν αἰ-

σθημα, ἀδιαφορῶν νὰ μάθῃ τὰ περὶ αὐτῆς. Αἱ σιέψεις μας ἀπασαί, αἱ πρᾶξεις μας ἀπασαί, λαμπροὶ δ. χρυσοὶ, κλλιῶταις, ἀντλό-
γως τῆς ἐλπίδος τῆς αἰωνίου ὑτυχίας ἢ μὴ ἀδύνατον νὰ προβῶμεν
εἰς διάδημα τι ὀρθον, ἂν δὲν ἔχωμεν ὑπ ὄψει αὐτὸ τὸ πάντων κυ-
ριώτερον ἀντικείμενον».

MARCHEL

Βεβαιούσι τῶντι οἱ πνευματισταὶ ὅτι μετὰ θάνατον ἐξακολου-
θοῦμεν ζῶντες. Ἄλλὰ διὰτι κενὸν νὰ μὴ δυνηθῶ νὰ χαιρετισω οὐρά-
νιον τινα ἄγγελον λεγοντα μοι ὅτι ἡ μετὰ θάνατον ζωὴ εἶνε ἀλη-
θης καὶ νὰ προστεθῇ οὕτω πρὸς τὴν ἐπὶ τῇ βεβαιότητι χαρὰν καὶ ἡ
τῆς ψυχῆς ἡρέμια, ἢ ἐκ τοῦ προφανοῦς ἀπορρέουσα;

ΑΛΦ. ESQUIROS

Ἄλλὰ καὶ πρὶν τοῦ πνευματισμοῦ—δι' οὐ πᾶσα ἀμφιβολία ἐκ-
λείπει—ἐγὼ ἔσχον, ἀγαπητὴ συν. δελφε, τὴν βεβαιότητα ταύτην.
Ἦτο ἤδη κατηγορία τις κεκρυμμένη ἐντός μου περὶ ἄλλης τινὸς
ζωῆς Ὡς πρὸς τοὺς μέλλοντας προορισμοὺς μας προσέδραμον εἰς
τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν μαρτυρίαν αὐτῆς, ἢ δὲ ἐπιστήμη εἶπε πρὸς
τὸν ἄνθρωπον: Θὰ ζήσης.

BAQUENAUST DE PUCHESSE

Κεῖν, ἀνεξαρτήτως τοῦ πνευματισμοῦ, ἐπίστευσα εἰς ἄλλην
ζωὴν διὰ πολλῶν καταπειστικῶν συλλογισμῶν, οἷοι λ. χ. οἱ ἐξῆς:

1ον— Ὁ Θεὸς οὐδὲν ἄνευ σκοποῦ ἐδημιούργησε: τὰ ὄρυκτά,
τὰ φυτὰ, τὰ ζῶα ἔχουσι τὸν λόγον των. Ὁ ὀφθαλμὸς ἐγένετο ἵνα
βλέπῃ, τὸ εὖς ἵνα ἀκούῃ. Ὁ νοήμων καὶ αὐτεξούσιος ἄνθρωπος
ὐδὲν θι ἢ μόνος ὁ μὴ ἔχων τὸν λόγον τοῦ εἶναι, ὁ μὴ ἔχων τὸν
προορισμὸν τοῦ ἄν ἢ ὑπερξῆς εἶχε τὰ ὄριά της μέχρι τοῦ τάφου,
διὰτι τότε αὐταὶ αἱ ἐλπί εἰς τῆς ἀθανασίας, ὅς ὁ Θεὸς ἐνεβλῆεν ἡμῖν;
Μόνος ὁ ἄνθρωπος ἐκ τῶν ὄντων τοῦ κόσμου τούτου κέκληται ἵνα
γνωσθῆται, δοξασθῆ καὶ ἀγαπᾶ τὸν Θεόν. Καὶ ὁμως εἰς οὐδὲ μέρους
τῆς γῆς εὐρ σκεῖ ὁ ἄνθρωπος τὴν ἐκφρασιν τῆς ἰδέας του, τὴν ἐστίαν
τῆς ἀγάπης του, τὴν πλήρωσιν τῶν ἐλπίδων του: Σοφοὶ σκοποὶ
διακρυπτόμενοι παρὰ τοῦ θανάτου, σκληραὶ ἀπογοητεύσεις, ψευδεῖς
ἐλπίδες, εἶσα λοιπὸν ἡ ζωὴ; ὁ σκοπὸς δὲν ὁ Θεὸς προσθετο διὰ τὸ

ἐκλεκτὸν πλάσμα του; Αὐτὴ ἡ βλασφημία εἶνε βεβαίως ἀβά-
σιμος

2ον — Ὁ ἄνθρωπος περατῆρεὶ τὸ πᾶν θ. ἡσκον περὶ αὐτοῦ
Ποθ.ν λοιπὸν αὐτὸ τὸ αἶσθημα τῆς ἀθανασίας, τὸ τόσῳ ἀντιθετὸν
πρὸς τοὺς γενικοὺς νόμους τῆς φύσεως;

Προέρχεται ἐκ τοῦ συνειδότητος δι' οὗ ὁ Θεὸς μᾶς ἐπροίκισε.

3ον — Πονοὶ φυσικοὶ, ὀδυναι ἠθικαί: οὗτοι φιλάσθενος, ὑπο-
φέρει ἀπὸ γενετῆς μέχρι τῆς τελευταίας του στιγμῆς ὁ ἄλλος ὑφί-
στησιν ἀναξιοπαθῶς δεινοπαθήματα: εἶναι σφόδρῳ τίμιος καὶ ὁμως
θῦμα. Εἰς αὐτὰς τὰς καταστάσεις, τὰς ἀνίσους ἐνίστε καὶ ἀφορή-
τους μόνον ὁ θάνατος εἶναι ἡ ἀπάντησις; τὸ μηδὲν εἶναι ἡ τελευ-
ταία λέξις;

4ον Ἄν δὲν ὑπῆρχεν ἄλλη ζωὴ, πρὸς τί τότε τὰ προσόντα
τοῦ Θεοῦ;

Ἡ σοφία του, ἂν ὁ νόμος δὲν ἐκέκτητο κύρο; ἀ ἤττον ὠρέ-
λιμος ἐτύγχανεν ἢ ἐκπλήρωσις αὐτοῦ ἢ ἡ παραβασίς;

Ἡ δικαιοσύνη του, ἀ ἢ ὕβριζω, αὐτὸν περιήρχετο εἰς καλλι-
τέραν θεσι παρὰ τὴν ὑπηρετοῦντα καὶ ἀγκυλῶντα αὐτόν;

Ἡ ἀγαθότης του, ἂν ἔμενον ἀδιάφορος εἰς τὴν ἀναξιοπαθειαν
τῶν τέκνων σου, ἀ ἢ ἄξια παρήρχετο ἄνευ ἀμοιβῆς;

Ἡ ἀγιότης ἢ ἐχρὸς του, κλπ ἀ, τὸ ἐγκλημα καὶ ἡ ἀριτὴ ἦσαν
ἴσα ἐνώπιον τῶν ὀρθαλμῶν του;

Ὁ νόμος ὁ ἐν τῇ γῇ παραβιασθεῖς, δεόν νὰ ἔχη ἐν ἄλλῃ τινι
ζωῇ τὴν δίκην.

V. TOURNIER

Τῶντι, βλέπομεν συχνάκις ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ τὸν ληστὴν ὄχι
μόνον διαφεύγοντα τὴν δικαίαν τιμωρίαν του, ἀλλὰ κτώμενον ἔτι
καὶ περιουσίαν καὶ ὑπόληψιν, μετὰ θάνατον δὲ ἀξιοῦμενον τιμῶν,
ἐνῶ συνεχῆσ-τερον ὁ τίμιος ἄνθρωπος παρατηρεῖ τὴν περιουσίαν του
καὶ τὴν ὑπόληψιν ἐκφυγούσος, ἐκυτὸν ὁ ἐκτεθειμενον εἰ: τὰς προσ-
βολὰς τῶν ὁμοίων του, μέχρις οὗ ὁ θάνατος δωσῆ πέρας εἰς αὐτὴν
τὴν ἐν μεσῷ στερήσεων καὶ ὀδυνῶν δελθοῦσαν.

Ἐκ τούτων δεόν νὰ ἐξαγάγωμεν τὴν ἀπόδειξιν ἐτέρας μελλού-
σης ζωῆς, εἶσα τελεσθήσεται ἡ ἀνεπὸφευκτος δικαιοσύνη

J. MARCUS DE VEZE

Ἐτέρη ἀποδείξις τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς, βασιζομένη ἐπὶ τῆς θείας δικαιοσύνης, εἶνε ὅτι ἡ ἐκμηδενισίς αὐτῆς, θὰ κατέστρεφε πᾶσαν δικαίαν ἐπανόρθωσιν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, τοῦ προξενηθέντος παρ' αὐτῆς τῆς ἀθροπίνης προσωπικότητος· τοῦτο θὰ ἦτο ὑπερτάτη ἀδικία, ὅτι ὁ τε εὐποῖων, κατὰ τὴν ζωὴν του, καὶ ὁ κακουργῶν δὲν θὰ ἠδύνατο διὰ φυσικοῦ τινος νόμου νὰ οἰκῶσιν ὑπὸ τὸ αὐτὸ μέρος. Αὐτὸς δὲ ὁ ἡλικὸς νόμος ὅστις θὰ ἔχη τὴν δικήν, ἀντίκειται εἰς τὴν ἐκμηδενισίς τῆς προσωπικότητος. Τοῦτο ἐνέχει τὴν ἀληθείαν ἀξιώματος.

Το πᾶν ἐν τῇ φύσει κεικνόνισται ἐν τάξει καὶ συμμετρίᾳ· μόνοι λοιπὸν το ἀνθρώπινον πλάσμα θὰ ἐτύγχανεν ἐξω αὐτῆς τῆς τάξεως καὶ θὰ ἠδύνατο κατ' ἐκλογὴν νὰ πράττη τὸ ἀγαθόν, νὰ πράττη τὸ κακόν, νὰ παραβαίῃ τὸν νόμον τῆς δικαιοσύνης, ἄνευ οὐδενὸς κύρους, οὐδ' οὐδ' ἐξουσίας τοῦ θεοῦ νόμου; Δὲν θὰ ὑπῆρχε τότε τάξις θὰ ὑπῆρχε τὸ χάος. Ἀλλὰ τοῦ συμπαντος ὄντος μηχανισμοῦ ἐντελῶς καλονισμένου, καθ' ὅλας εἰς ἐποφεῖς, τὸ ἀνθρώπινον πλάσμα δεόν νὰ ἔχη τὴν δικήν ἐν ἄλλῃ ζωῇ. Ἡ ψυχὴ δὲν ἐξαφνίζεται· εἶνε ἀθάνατος.

A. PEBOLA

Κύριοι, ἡ καλλιτέρα πρῶν τῶν ἀποδειξίων εἶνε ἡ πρᾶξ τοῦ πνευματισμοῦ προσαγομένη. Καὶ τοι ἐμοῦ ἀσήμου τυγγάνοντος, ἴσως ἐνδιαφέρει νὰ μαθη τις πῶς ἐξ ὑλιστοῦ ἐγενόμην ὀπκδὸς τῆς ἀθανασίας (immortalist)

Τὸ ζήτημα τῆς μετὰ θάνατον ἐκκολυθήσεως τῆς ζωῆς μοι ἀπεδείχθη διὰ τοῦτου τρόπου, ὥστε ἀφοῦ πρῶτον τὸ ἠρήθη καὶ εἶτα τὸ περδέχθη (ἐτοδῶσας ὁμως αὐτὸ εἰς ἄλλην αἰτίαν, διάφορον τῆς τῶν πνευμάτων). ἐπι τλους ἠαγακάσθη νὰ ἐιδῶσω εἰς τὴν ἐιέγειαν, ἀφοῦ οὐδεμίς ἄλλη θεωρία ἠδύνηθη νὰ λύῃ ἐν τῷ ἐρεφέλω μου τὸ δυνατόν ἄλλῃ τινος αἰτίας ἢ τῆς παρεμβάσεως τῶν τεθνεώτων.

Ἐμμένω ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σημείου. Ἡστήθη παρὰ τοῦ πνευματιστοῦ, μετὰ τινος ὁμως ροικλέει κατ' αὐτοῦ παλιν. Εἶχον κατ' αὐτοῦ τὰς προλήψεις, ἃς παρέχει εἰς πᾶντα ἐλευθεροπρονοῦντα ἢ

ἐποφεῖς τῶν θρησκευτικῶν ἐπιμυθίων, ἅτινα βοίθουσιν εἰς ὅλα τὰ θρησκευτικὰ βιβλία καὶ εἰς τινὰ μάλιστα πνευματιστικά. Ἴνα λοιπὸν ἀποκρουσῶ θεματὰ τινὰ ὑπὸ τοῦ Ἄλλαν καρδὰκ ὑποστηρίχθῆντα, ἐφωδισθὴν δι' ὅλω τῶν θεωριῶν τῆς ἀντηντικ ἀσεως τῆς σκέψεως. τῆς ἐξόλου τῆς ψυχῆς ἐκ τῶν μεσάζοντων (dedoublement), καὶ τῶν ἀμοιβάτων ἐπηρεῶν, αἵτινες δυνατον νὰ συμβαίνωσι μετὰ τῶν προσώπων, κατὰ τινὰ ἀρμονίαν συνδυασμῶν τινων, εἴτε διὰ τῆς βουλήσεως ἢ φαντασίας, εἴτε διὰ τῆς μιμήσεως ἢ τῆς συνδρομῆς τοῦ εὐαισθητοῦ, κλπ. Νομίζω ὅτι οὐδὲν παρελείψω ἵνα ἐπιούχω ἀποτελέσμα ἐκ δισμῆτρου ἐντίθετον πρὸς τὸ τῶν πνευματιστῶν ὁμολογῶ δὲ εἰλικρινῶς, ὅτι, ἐν τὸ πλείστον, τῶν ὧν παρετήρησα φαινομένων, δύνανται νὰ ἐξηγηθῶσι διὰ λόγων ἄλλων ἢ ἐκείνων τῶν πνευμάτων, ὑπάρχουσιν ὁμως εὐαριθμὰ ἄλλα εἰς ἃ ἡ πρὸ ἐμέσεως τοῦ ὑπερτυμβίου οὕτω πως ἦτο ἐκδηλωμένῃ, ὥστε ἄρνησις αὐτῆς θὰ ὁμοίκεζε πρὸς τὴν ἄρνησιν τοῦ φωτὸς καὶ τοῦ ἡλίου.

Τὰ πράγματι πειστικὰ φαινόμενα εἶνε τῇ ἀληθείᾳ. ἀπαια. Τοῦτο εἶνε εἰς τῶν σκοπέλων, ὅν βάλλω ὑπ' ὄψει τῶν εἰλικρινῶν ἐρευνητῶν, τῶν ἐνδιαφερομένων εἰς τὴν ἀποκάμψιν μιᾶς μεγάλης κληθείας, καὶ καθ' ὅν θὰ προσκρούσωσι κατὰ τὰ πρῶτα θυμικάματα τῶν ἱερῶν (μερῶν) τῶν πνευματιστῶν.

ΑΛΦ. ΒΕΡΩΝ

Τὸ κατ' ἐμέ, πιστεύω εἰς τὴν μετὰ θάνατον συνέχειαν τῆς ζωῆς τοῦ πνευματικοῦ ὄντος, διότι ἐγὼ συγκαίνωδ μετ' αὐτοῦ.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀθανασία του οὐκ οἶδα τοῦτο

E. DE REYLE

Τὸ πλείστον τῶν ἀνθρώπων τῶν εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς γῆς δισπαρμένων παραδέχονται τὴν μετὰ θάνατον ἐκκολυθήσιν τῆς ψυχῆς, ὁ δὲ πνευματισμὸς μόνον τὴν πειραματικὴν ἀπόδειξιν προσήνεγκε.

Αἱ Ἰ.δ.αὶ ἐζησαν ἐπ' αὐτῇ τῇ δοξασίᾳ ἡ Χαλδαία τὴν μεταβίβασε εἰς τὴν Ἀσσυρίαν· ἐν Ἑλλάδι ὁ Πυθαγόρας ἐδ.δ.α.ε. εἰς ἐν ἀνυψώσει ἀμοιβάς βίαν ἡ Αἴγυπτος ἐγνω τὴν βηθμιαίαν ἀνάστασιν τοῦ πνεύματος· ἡ Γαλατία παρήγγειλεν εἰς τοὺς ἐπιθανάτους

νά κομίζωσι τὰς προσηρσεις τῶν ζώντων εἰς τοὺς κατοικοῦντας ἤδη τοὺς ἀνωτέρους πλάνητας ἐν Ἰουδαίᾳ ὁ Ἰ. Χριστὸς ὁμιλεῖ περὶ μονῶν πολλῶν ἐν τῇ θεῷ οἰκίᾳ καὶ κηρύττει ὅτι οὐδεὶς δύναται σωθῆναι ἢ δὲ ἀναγεννηθῆ ἐν πνεύματι καὶ σαρκί· ὁ Ballanche Pezzani, Λερού, Ρεάν, Ρεϋ ὡ καὶ τόσοι ἄλλοι ἀναλαμβάνουσι τὸν ἀπολεσθέντα λόγον καὶ διδάσκουσι τὴν αἰώνιον ζωὴν ὁ Φλαμμαριὸν προκηρύττει τὴν πληθύν τῶν κοσμων καὶ τὴν τῶν ὑπάρξεων τῆς ψυχῆς ὁ Marchal ἀνατύσσει τὴν πίστιν του εἰς τὸ προοδευτικὸν κηρυκτήριον καὶ ἀντικαθίστησι τὸ γηράσκον δόγμα τῆς κολάσεως διὰ τῆς εἰς ἄπντας ἐπιφυλακτικῆς μακαριότητος. Τελος ἀναφαίνεται ἡ νέα διδασκαλία ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς μετεναρκώσεως: νέος στρατὸς μεμνημένος ὑπὸ τοῦ Ἀλλὰν Καρδέκ ὑπερασπίζεται διὰ τῆς γραφίδος τὸν ὑψηλὸν προορισμὸν τῆς ψυχῆς. Τοῦ λοιποῦ, τὸ φῶς ἀκτινοβολεῖ δι' ὅλους τοὺς ὀφθαλμοὺς.

Ὡ! Ὅποτεν ὅλοι μαθῶσι τὸν ἀρμονικὸν νόμον τῶν προοδευτικῶν ἀναγεννήσεων καὶ τῆς κοινῆς προόδου, ἡ ἀνθρωπότης θὰ αἰσθῆται τὴν καρδίαν της πάλαι εἶναι ἐν ὁμοφωνίᾳ πρὸς τὴν τοῦ Θεοῦ, ὑπερένω δὲ τοῦ ἀναγεννηθέντος κόσμου ὅ ἀναπειρασθῆ ἡ ἀπειρος Ἰρις τῆς παγκοσμίου Δημοκρατίας;

Dr L. CHARROPPIN

Ὁ Ἀμιέλ ἔλεγε πάλαι ποτέ. Θνητός! σιγή! τρομερὸν μυστήριον διὰ τὸ ὄν, τὸ θηρεῖον τὴν ἀθανασία, τὴν εὐτυχεῖαν τὴν τελειοποίησιν! Ποῦ θὰ εἶμαι οὐρίον, μετ' οὐ πολὺ, ὅταν δὲν θ' ἀναπνεύω πλέον; Ποῦ ἐκεῖνοι οὐ; ἠγάπησα; Ποῦ πορὲ ὁμίθη; Τί εἶμιθη; Διώμιε προδολήματα, παύτηχθην ἀνεγεγόμενα! Ἡ πίστις δὲ τὸ μόνον ἄστρον ἐπὶ τῶν αὐτῶν τῶν σκοτιῶν τῆς ἀβεβαιοτήτος!»

Ταῦτα ἔλεγε τότε ὁ Ἀμιέλ, διότι τὸ ἀρχαῖον θρησκευτικὸν δόγμα καὶ ἡ φιλοσοφικὴ θεωρία ἀδυνατοῦσι νὰ ἄρῳσι τὸ κάλυμμα τούτων καὶ νὰ μᾶς ἐξηγήσωσι τὸν λόγον τῆς ζωῆς.

Ἄλλ' ὅποια ἀνακούφισις, ὅποια ἰσχύς, καθ' ἣν ἂν ἡμέραν ὁ πνευματισμὸς ἀποβῆ ἀσπαστὸς παρ' ἄπναι! Ὅσα μᾶλλον προχωροῦμεν, τόσα μᾶλλον εἰσθανόμεθα τὴν βεβήτητα, τὴν σπουδαϊότητα αὐτοῦ. Τοῦτο δέ, διότι ὁ πνευματισμὸς κέκληται νὰ διαφωτίσῃ

ἄπντας καὶ ἐξηγήσῃ τὸν λόγον τοῦ εἶναι, διότι, λέγει ὁ C. Chaigneau: «βλέπω καλὰ παντοῦ στοιχεῖα καταστροφῆς, ἀλλ' οὐδὲν βλέπω στερεὸν πρὸς ἀνοικοδομησιν, οὐδὲν διαρκές πρὸς σύστασιν τῆς ἀλληλεγγύης».

Ὁ πνευματισμὸς συνίστησι τὴν ἰσχύν μας, τὴν παρηγορίαν μας, τὴν ὑποστήριξιν εἰς τὴν καθ' ἡμέραν πάλην· ἄλλως ἡ ἐργασία δὲν θὰ εἶχε διέγερσιν τινα, ἡ δὲ πρόοδος θὰ ἦτο ὄνειρον. Οἱ στερούμενοι αὐτοῦ τοῦ φωτὸς ὀδεύουσιν εἰς τὴν τύχην καὶ δὲν δύναται ν' ἀποφύγωσι τῆς παρεκμῆς τῆς ἡλικίας ἐπελευθέρσεως, τῆς ἀδυναμίας, αἰτινες τυγχάνουσι βιάσια συνέπεια ζωῆς ἀσκόπου καὶ ἀνευ ἰδῶν.

E. LEBBEY

... Τρόποντι, ἡ εἰς τὴν ἐπαναβίωσιν τοῦ ὄντος πίστις ἀρκεῖ, μοὶ φαίνεται, νὰ διανοιξῇ τὸν ἰδανικὸν ὁρίζοντα τῶν μελλουσῶν ἀληθειῶν. Ἀδιάφορον ἂν ἡ ψυχὴ ἢ ὑλικὴ ἢ ὄχι τὸ βεβαίον εἶνε ὅτι ἐκδηλοῦται αὐτῇ διὰ τοῦ σώματος ὁργανικοῦ, τοῦ περιπνεύματος καὶ ὅτι, καίτοι ἀποστερηθεῖσα τοῦ σωματικοῦ περικαλύμματος δύναται νὰ ἐμπροσθῇ ἐντυπώσεις εἰς τὰς αἰσθήσεις μας.

Πειπεισμένοι στερεῶς περὶ τῆς ἀναβιώσεως τοῦ ὄντος καὶ τῆς ἀθανασίας του, δὲν ἐπιθυμοῦμεν ἄλλο τι ἢ νὰ μεταδώσωμεν καὶ εἰς ἄλλους τὴν παρήγορον ἐλπίδα μας. Θελοῦντες δὲ νὰ διαχύσωμεν ὅσον τὸ δυνατόν αὐτὴν τὴν κηθεῖσαν παρ' ἡμῶν ἀληθεῖαν πειρώμεθα ἐκαστοτὴ νὰ τὴν ἀποστερήσωμεν τῶν τελευταίων μυστικῶν περικαλυμμάτων, ἅτινα τὴν σκοτιζοῦσιν εἰσετι, ἵνα ἕκαστος ἐξαγάγῃ τοιαύτας ἢ τοιαύτας συνέπειας παρελθούσας τε καὶ μελλούσας, καὶ πρὸς τὸ λογικὸν καὶ τὸ αἰσθητικὸν συναδούσας.

De E.

Εἰς τρόπον ὥστε τὸ ζήτημα τῆς συνεχείας τῆς ζωῆς ἢ τῆς πίστεως εἰς ὑπερτύμβιον ζωὴν δὲν βασιζέται τῶρα πλέον ἐπὶ λόγων ἠθικοῦ ἢ θρησκευτικοῦ κύκλου, ἀλλ' ἐπὶ συνόλου (σημαντικοῦ ἤδη καταστάσαντος) πραγματικῶν γεγονότων. Τὸ ζήτημα δὲ τοῦτο ἐξηγεῖ πληθὺν πραγμάτων, χωρὶς ν' ἀντίκειται εἰς οὐδὲνα τῶν νόμων τῆς φύσεως. Οὐδεὶς τῶν ἐρευνητῶν, τῶν σπουδαίως μελετησάντων τὰ ὑπνωτιστικὰ καὶ πνευματιστικὰ φαινόμενα, εἰ δ' ἐξ ἐκείνων οἵτινες

διαφόρως ἐξηγοῦσιν οὐτά, οὐδεις, λέγω, ἀνεῖται τὸν χαρακτήρα τῆς ἐξηγήσεως, ὃν οἱ πνευματισταὶ προβάλλουσι, χαρακτηῖρα, ὃν ὀφείλουσι τοῖ λοιποῦ ἔκοντες ἄλλοντες νὰ λαμβάνωσιν ὑπ' ὄψει οἱ σοφοί, οἱ σποδάζοντες αὐτοῦς τοὺς νέους κλάδους τῆς φυσιολογίας.

ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ

Ἴδου, Κίριοι, ἰδοὺ ἓν πρᾶγμα, μία ἀπλή παρατήρησις, σχέσιν ἔχουσα ἄμεσον πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἰδίας μας ἐπαναβιώσεως.

Ἡ χρυσαλλίς εἶνε ἡ κάμψη μεταμορφωμένη· τόσῳ εἶνε καλὰ ἡ κάμψη, ὥστε ἕκαστον μέρος τοῦ ἔρποντος ὄντος ἐπανευρίσκειται ἐν τῇ ἀναλύσει εἰς τὸ περρωτὸν ζῶον· τόσῳ δὲ τελεία ἐγένετο ἡ μεταμόρφωσις ὥστε νομίζει τις ὅτι βλέπει νέον πλάσμα.

Οὕτω καὶ εἰς τὴν μετὰ θάνατον ὑπαρξιν μας· δὲ θὰ ὦμεν μὲν καθαρὰ πνεύματα (διότι τοῦτο εἶνε λέξις ἄνευ σημασίας διὰ τε τὸ λογικὸν καὶ τὴν φαντασίαν — τί εἶνε ἡ ζωὴ ἄνευ τῶν ὀργάνων τῆς ζωῆς;), ἀλλὰ θὰ ἔχωμεν πιθανῶς ἕτερον σῶμα ἀκτινοβολοῦν, θεῖον, καί, ἵνα εἶπω οὕτω, πνευματικόν, ὅπερ ἔσται ἡ μεταμόρφωσις τοῦ ἰπυγίου μας σώματος.

E. AEBEY

Τὸ μόνον πρᾶγμα ὅπερ διὰ τοῦ πνευματισμοῦ καλῶς ἀποδεικνύεται καὶ ὅπερ ἀποελεῖ μέρος τοῦ ἐπιστημονικοῦ κράτους αὐτοῦ, τὸ μόνον οὗτινος δύναται νὰ ἐπιβάλη τὴν βεβαίωσιν, εἶνε ἡ συνέχεια τῆς ὑπάρξεως τοῦ ὄντος. Ὑπάρχομεν καὶ μετὰ θάνατον· μας τὸ ἀποδεικνύουσι τὰ πλάγματα. Πῶς εἴμιθα μετὰ θάνατον; οἱ προαπληθόντες εἰς τὸ πέραν τοῦ τάφου μας βεβαιοῦσιν ὅτι ἔχουσι σῶμα ὀρισμένον, προσδιωρισμένον· τοῦτο μας διδάσκει καὶ ὁ Ἀγγλὸν Κερδέκ κατὰ τὰς πνευματιστικὰς διακοινώσεις ἃς ἔχει συλλεξει.

Ἴδου βεβαιώσεις κατηγορηματικαὶ ἀποδεικνύουσαι μὲν τὴν ἀντικειμενικὴν ἐπαναβίωσιν τοῦ ὄντος, μὴ ὑπεμφαίνουσαι ὅμως καὶ τὴν ἰδέαν τοῦ πνευματικοῦ τῆς ψυχῆς. Θὰ ἔχη ἄρα γε ἐν πῶ μὲλλοντι ἀσώματον ἀτομικότητα; Οὐδὲν μέχρι σήμερον ἐπιβεβαίωσι τοῦτο· δοθέντος δὲ ὅτι ἐξκολουθεῖ τὸ ὃν ἔχον τὴν αὐτὴν μορφήν, φυσικώτερον θὰ ἦτο ἴσως νὰ κλίνωμεν ὑπὲρ τῆς ὑλιστικῆς θεωρίας τῆς ψυχῆς τῆς δοξολογίας ὅτι ἡ ψυχὴ εἶνε δύναμις, προϊόν τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ ὄχι αἰτιολογικὴ αὐτοῦ ἀρχή.

Γ. ΔΕΛΑΝΝ

Ἄλλ' ἀγαπητὴ συνάδελφε, ἂν τὸ ὄν, ὅπερ μετὰ θάνατον ἀνάζη, εἶνε ἐσχηματισμένον ἐξ ὕλης, πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν (ὅσῳ λεπτή καὶ ἦ) αὐτὴν τὴν ὕλην ὑποκειμένην εἰς νόμους διεθύνοντας τὰ ζῶντα ὄντα· ἐπειδὴ δὲ τὰ ὑλικά μόρια ἀκνεοῦνται ἀπαύστως, ἐρωτῶμεν, εἰς ποῖον μέρος αὐτοῦ τοῦ κινήτου συνόλου ἐδριεῖ τὸ συνειδὸς καὶ ἡ μνήμη; Ἐκαστον μόριον ἐξαφανιζόμενον ἔπρεπε νὰ συναποκομίζη καὶ ἐν μέρος τῶν παρελθουσῶν γνώσεων, εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε τὸ περιπνευματικόν ὄν νὰ ἦ ἀνίκανον νὰ μάθη τι, ν' ἀναμνησθῇ τινος. Ἴδου ποῦ θὰ ἀγάγωσιν αἱ βεβαιώσεις τοῦ πνεύματος Ἄλφα καὶ ὕμων τοῦ ἰδίου Κ. Λεβιῦ.

ΜΑΡΙΟΣ GEORGES

Ἡ ἀδυναμία τοῦ ἐνοησαι ἀρχὴν τινὰ τοῦ σύμπαντος, δηλ. τῆς δημιουργίας, μας βεβαίωσι κάλλιον τὴν ἀθανασίαν τοῦ ὄντος ἡμῶν ἢ ἡ πίστις εἰς ἀόρατον δύναμιν, διακρατοῦσαν εἰς τὴν χεῖρά της καὶ δυναμένην κατὰ βούλησιν νὰ διατάμη τὸ μυστηριώδες νῆμα τῆς ὑπάρξεώς μας.

ΣΠΙΡΙΤΟΦΙΛΟΣ

Ἄλλὰ διατί νὰ ἐπνερχώμεθα εἰς ζητήματα συζητηθέντα ἤδη; Ἐ! καὶ τί μας μέλει, ἂν ἡ ἀρχικὴ αἰτίς καὶ ἡ ψυχὴ μας ὦσιν ἢ ὄχι τοιαύτης ἢ τοιαύτης συστάσεως ἢ οὐσίας, ὑλικῆς ἢ πνευματικῆς (μέχρι νεωτέρας πληροφορίας); Ἡ ἐνεστῶσα ζωὴ ὡς καὶ ἡ μέλλουσα, μυστηριώδεις ἀμφότεραι δι' ἡμᾶς ἐν τῇ οὐσίᾳ των, οὐδὲν ἤττον τυγχάνουσι πρᾶγμα βεβαίον, καὶ τοῦτο εἶνε τὸ μόνον ἐνδιαφέρον. Ἀφῶμεν λοιπὸν κατὰ μέρος τὰ δυσεπίλυτα ζητήματα καὶ ἀσχοληθῶμεν εἰς ἐκεῖνο ὅπερ προῦκλεσε τὴν σημερινὴν συνεδρίαν μας, τὴν μετὰ θάνατον δηλ. συνέχειαν τῆς ζωῆς καὶ τὸ μέλλον τῆς ψυχῆς μας, ὡς πρὸ ὀλίγου συνδιελεγόμεθα.

Ἐλέγομεν λοιπὸν ὅτι παραδ-χόμεθα ὡς ἀρχιαποδεδειγμένην καὶ βεβαίαν τὴν πραγματικότητα ἑτέρας ζωῆς ἀναμνηστικῆς ἡμᾶς, πρέπει δὲ ἡ πραγματικότης αὕτη ν' ἀποδειχθῇ καὶ διασαφηνισθῇ καλῶς ἵνα ἀναφκίνηται τοιαύτη καὶ εἰς τὰ ὄμματα τῶν ὑλιστῶν διὰ νὰ μὴ τὴν διαφιλονικῶσι, ἀλλ' ἵνα τὴν ἀνακηρύξωσι καὶ οὗτοι. Πειρῶνται μὲν

να ἐξηγήσωσι τὸ πρᾶγμα κατὰ τὸν τρόπον τους, ἀλλ' ἀδιάφορον.
Ἄρκει ἡμῖν νὰ ἐνεργήσωμεν σύμφωνα τῇ ρωστικῇ ταύτῃ δοξασίᾳ
καταστάσῃ ἤδη ἀληθεῖς προφανεῖς.

HUMPHRY DAVY

Ἡ ἀνθρωπίνη ὑπαρξίς δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ὁ τύπος ἀπίερος
καὶ ἀθανάτου ζωῆς· ἡ διαδοχικὴ αὐτῆς σύστασις, ἐξ ὕπνου καὶ
ἐγρηγόρευσης δύναται νὰ μας προσφέρῃ εἰκόνα τινὰ τῆς διαδοχῆς
τῶν γεννήσεων καὶ τῶν θανάτων ἐξ ὧν ἡ αἰώνιος ζωὴ συνίσταται.

M. ΔΕΛΑ LUZERN

Ἄν τὸ αἶσθημα τῆς ἀθανασίας μας δὲν προέρχεται ἐκ Θεοῦ,
εἶνε τότε ἀποτέλεσμα ἄνευ αἰτίας· ἂν δ' ἐκ Θεοῦ προέρχεται, δὲν
εἶνε δυνατόν νὰ μας ἀπατήσῃ.

B. TCYPNIE

Ἄξιον παρατηρήσεως ὅτι ὅλοι σχεδὸν οἱ ἀρχαῖοι λαοὶ ἐπίστευ-
σαν εἰς τὴν ἀναβίωσιν τῆς ψυχῆς, εἰς τὴν μετεσάρκωσιν αὐτῆς
καὶ τὴν προϋπαρξίν. Οἱ πνευματολόγοι σοφοὶ ἐθεώρουν τὴν ἀναγέν-
νησιν ὡς συνέπειαν τῆς ἀθανασίας καὶ ὅτι αἱ δύο αὗται ἀλήθειαι
εἶναι ἀλληλένδετοι, μὴ δυναμένου τινὸς ν' ἔρνηθῇ τὴν μίαν ἄνευ τῆς
ἐτέρας.

Τόσῳ πολὺ ἐρριζωμένη ἦτο ἡ πίστις αὕτη παρὰ τοῖς προγόνοις
ἡμῶν, ὥστε ἰδάνειζον χρήματα ἀποδοτέα εἰς τὸν ἄλλον κόσμον ἐνθὺ
ἦσαν βέβαιοι ὅτι θὰ συναντῶντο καὶ θ' ἀνεγνωρίζοντο.

(Ἐπεὶ αἱ συνέχεια.)

ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ

Προσόμοιον τοῖς μύθοις τῆς Χαλιμαῆς

Ἄνεγνων καὶ ἐπανεγνων ἐν ἐκτάσει χαρᾶς κατὰ τὴν νεότητά
μου, τὴν Χαλιμᾶ· ἀνεγνων καὶ ἐπανεγνων μετ' ἰσῆς ἡδυπαθείας
τὰς «Χιλιὰς καὶ μίαν Ἡμέραν» ἰτρελλαινόμεν ἐπὶ τῇ ἀναγνώσει
ταύτῃ, ἣτις μὲ μετέφερεν εἰς κόσμον ἐντελῶς θαυμάσιον καὶ φαντα-
στικόν· ἐθεώρουν αὐτὰ τὰ θελκτικὰ διηγήματα ὡς προῖον τῆς πλου-
σιας ἀραβικῆς καὶ περσικῆς φαντασίας· τὰ ἐθεώρουν ἀπίθανα. Ἄλλ'
ἤλλαξεν γνώμην, ἀφ' ἧς τὰ ἔτη ἐλεύκαναν τὴν κόμην μου. Ὁ ἀρ-
χαῖος πανεπιστημιακὸς σκεπτικισμὸς μου ἐξασθενεῖται ἡμέρᾳ τῇ
ἡμέρᾳ ἤρχισα σχεδὸν νὰ πιστεῦω εἰς τὴν ἀγαθὴν χηνομητέρα
ἐπαναγινώσκων τὸ Δῆγμα τοῦ Ὄρου καὶ τὸν Μικρὸν Πουσὲ κλίνω
ἐκὼν ἄκων νὰ πιστεύσω ὅτι ταῦτα συνέβησαν· ἀκούων κροτοῦντας
ἐπὶ τοῦ δαπέδου βραβεῖς βηματισμοῦς, καταλαμβάνομαι ὑπὸ φρί-
κης, φανταζόμενος ὅτι θὰ εἶνε ὁ δράκος μὲ τὰ τρομερὰ καὶ παμ-
βέγιστα ὑποδήματά του καὶ ἔρχεται, ἐν ἀποτυχίᾳ ἄλλου, νὰ μὲ
συλλάβῃ, νὰ μὲ περάσῃ εἰς τὸν ὀβελόν, καίτοι γέροντα καὶ σκλη-
ρόσαρον ὡς ἐκατήντησα. Ὅλα τώρα τὰ πιστεύω ὡς πιθανά. Τῇ
ἀληθείᾳ, τὸ Δῆγμα τοῦ Ὄρου, ὁ Ρικὲ μὲ τὸν θύσανον, ὁ Μικρὸς
Πουσὲ, ὁ Μικρὸς Κοκκινοσκύφης, μοὶ φαίνονται ὡχραὶ ἱστορίαι
πρὸς ὅ,τι ἀναγινώσκω ἐν ταῖς ἐφημερίσι καὶ ταῖς Ἐπιθεωρήσεσι Ἄ-
νεγνων ἰσχύτως τὸν ἀριθμὸν τοῦ Μαρτ τῆς Lux, συλλογῆς τῆς
διεθνoῦς Ἀκαδημίας τῶν ψυχολογικῶν καὶ μαγνητικῶν σπουδῶν.
Αὕτῃ ἡ συλλογὴ ἢ μᾶλλον οὕτῃ ἢ Ἐπιθεωρήσεσι συντάσσεται ἰτα-
λιστὶ καὶ ἐκδίδεται ἐν Ῥώμῃ Ἄνεγνων λοιπὸν ἐν αὐτῇ τῇ ἐγκρίτῃ
καὶ λίαν ἐνδιαφερούσῃ Ἐπιθεωρήσει τὰ ἐξῆς :

Ἀπὸκειται περὶ νεανίου 18ετοῦς τοῦ K. X., ζῶντος ἐν Ὀ-
τράντη κατὰ τὰς ἀρχὰς αὐτοῦ τοῦ αἰῶνος καὶ τὴν ἐποχὴν τῆς
κατακτῆσεως τῆς Νεαπόλεως. Ὁ K. X. ἦτο σκεπτικὸς, λίαν
σκεπτικὸς· δὲν ἐπίστευεν εἰς μαγείαν οὐδ' εἰς μεταφυσικὴν καὶ, ἂν τυ-
χὸν ἢ συνδιάλεξις περιήρχετο εἰς αὐτὰ τὰ ζητήματα κατεξανίστατο
κατὰ τῶν τοιοῦτων διηγήσεων. Εἶχε σχετισθῆ πρὸς πολλοὺς ἀξίω-

ματικούς, και, μεταξύ άλλων, μετά του υιού του στρατηγού Ο... ,
 όστις (υιός) έπίστευεν εις τας άποκρύφους δυνάμεις και όστις, ίνα
 τόν πείση, τῷ έπρότεινε νά παραστῆ εις διαφόρους πειραματισμούς.
 Ο Κ Χ . παρεδέχθη και άπεφασίσθη νά συνδειπνήσῃσι, μετά
 εἰς έτέρων άξιωματικών γάλλων, τῆν προσηγῆ νύκτα εις έν τῶν ύπο-
 γείων τοῦ εὐρχώρου άνακτόρου του. Τά φαγητά παρεσκευάσθη-
 σαν, ἡ τράπεζα παρετέθη, οἱ ύπνρέται άπεπέμφθησαν και έν μέσαις
 νύκταϊς τοῦ Μαρτίου ὄλιαι θύραι και τά παράθυρα έκλείσθησαν,
 εις τροπον ὡστε εὐρεθησαν έν τῇ σκοτίᾳ. Ἐλαβεν έκαστος τῆν θέ-
 σιν του εις την τραπεζαν. Ο υιός τοῦ στρατηγού Ο... ἠρώτησε
 τότε τόν Κ Χ. ἄν ἤθελε νά ύπηρετηθῆ ύπό λευκοῦ ἢ μαύρου ύπη-
 ρέτου· ὁ Κ Χ... νομίσας ὅτι θά έφαιεν εις άμηχανίαν τόν κ Ο...
 έζήτησε νά ύπηρετηθῆ, χωρὶς ν' άνοιχθῆ κκμμία θύρα, παρ' ένός
 μαύρου. Μετά τινος τελετουργίας και έπικλήσεις τοῦ κ. Ο... έπε-
 φάνησαν τέσσαρες μικροὶ μαυρίσκαί, οἵτινες έντελῶς ἄφωνοι αλλά
 χλευαστικῶς ύπομειδιῶντες, περιήρχοντο τῆν τράπεζαν και προσέ-
 φερον τά έδεσματα εις τούς προσκεκλημένους. Ἐξηραγίζοντο εἴτα διὰ
 τῶν κεκλεισμένων θυρῶν, οὐδέν Ιχνος έπαφίνοντες, ίνα έπαναφανῶσι
 μετά τινά λεπτά προσκομιζόντες έτερα έδεσματα.

«Πρὸς συμπλήρωσιν τῆς μεταστροφῆς τοῦ κ. Χ... οὔτινος ὁ
 σκεπτικισμός ἤρξατο ἤδη ύποσκαπτόμενος, ὁ κ Ο... τῷ εἶπε ὅτι
 ἄν έπιθύμει τίποτε, θά τὸ εἶχε πάραυτα, ὁ κ. Χ... έζήτη-
 σεν έν «ερμπετί» ὁ κ. Ο... έκτύπησε τρίς τὰς χεῖρας
 και, αἶρνης, ὡς νά εἴρχοντο κάτωθεν τῆς γῆς, τέσσα-
 ρες μικροὶ μαυρίσκαί έφάνησαν εις τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς τραπέ-
 ζης φέροντες δίσκους μετά σερμπετίων έλεκτῶν. Μετά ταῦτα ὄλα
 τὰ φῶτα τοῦ ύπογείου ἤναψιν αὐτομάτως. Ἡ δοκιμασία εις ἣν
 ύπεβλήθη ὁ κ. Χ... τῷ έπροξένησεν έτακτον συγκίνησιν και διέ-
 κειτο σχεδόν νοσῶν έν δικοστήματι πολλῶν ἡμερῶν. Ἐννοεῖται ὅτι
 τούντεῦθεν έπαύσατο διατελῶν σκεπτικὸς ὡς πρὸς τῆν Μαγειάν και
 τὰς άποκρύφους έπιστήμας».

Ο γράφων τὰ άνωτέρω λέγει ὅτι τὰ ἤκουσε παρ' αὐτοῦ τοῦ
 ίδιου Χ... «Δέν ἦτο δυνατόν νά εἶχε τῆν πρόβεισιν νά μ' εξαπατήσῃ·
 ὁ σκοπός του άπέβλεπε νά διηγηθῆ ιστορίαν αληθῆ, καιτοι έντελῶς

έκρυθμον. Ἡ τιμιότης, ἡ έμβρίθεια, ἡ εἰλικρίνεια τοῦ προσώπου
 έγγυῶνται περὶ τῆς αληθείας».

Ἐγὼ προσθέτω εις ταῦτα, ὅτι τὸ έν λόγῳ διήγημα εἶνε βχυρὸν
 μοὶ φαίνεται διὰ τῆς στάθμης τοῦ Διοματός τοῦ Ὁρου, τοῦ Ρικέ με
 τῆν φρόντα και τῆς Χκλιμας. Το νομίζω προσέτι άπίθκων νά με-
 ταπειση σκεπτικόν τινα ὀλίγον δυστράχηλόν, εἰτός ἄν ὁ σκεπτικὸς
 οὔτος παραστῆ ὁ ίδιος εις τοιοῦτον φαινόμενον· αλλά και τότε
 πάλιν δυνατόν νά ύποπτεῦσῃται τις συνέργειαν τινα. Ἐν τούτοις
 τὸ παρέχεν εις αὐτὸ τὸ διήγημα χροιάν τινα αληθείας, εἶνε ἡ ύπό-
 θεσις τῆς ύποβολῆς. Δυνάμεθα νά ύποθέσωμεν, ὅτι ὁ κ. Ο... ἦτο
 μεμηνημένος εις τὰ μυστήρια τοῦ ύπνωτισμοῦ, όστις κατ' έκείνην
 τῆν έποχὴν άπεκαλεῖτο μαγεία, και ὅτι ὁ κ. Χ... ύπέστη δι' αὐ-
 τοῦ τῆν έπήρειαν, τῆν λεγομένην σήμεραν ύποβολὴν έν καταστάσει
 έργηγόρσεως. Συνέθη πολλάκις, ένφ διενήργουν χειρισμούς τινας
 ύπό τῆν σιαγόνα ύποκειμένου τινός και τὸν ἠγγίζον έγκορσίως διὰ
 λιχανοῦ εις τὸ μέρος ὅπου αρχίζει ὁ λαίμωός, νά τὸν κάμω νά αἰ-
 σθανθῆ τῆν λεπτήν γέσιν έψημένου ὀρνιθίου, κρέμας εκ σοκολάτας,
 και μάλιστα νά τὸν μεθύω έντελῶς, ύποβάλλον αὐτῷ τῆν ιδέα, ὅτι
 πίνει μεθυστικά ποτά. Πιθκνόν ὁ κ. Ο... νά μὴν άνέδρομεν
 εις τούς χειρισμούς ἢ τῆν χειραψίαν· ίσως νά ἠρκέσθη εις έν είδος
 πνευματικῆς ύποβολῆς. Πρὸς εξήγησιν αὐτῆς τῆς περιέργου Ιστορίας
 δέον νά προσδράμωμεν εις ύποθεσις. Ἄλλως τε δέν εἶνε νέα, διότι
 ὅτι οἱ νεώτεροι εκλαμβάνουσι διὰ νέον, ἦτο γνωστὸν, αρχιγνωστὸν
 παρὰ τοῖς αρχαίοις.

Κατὰ τὸν ΙΙΙ αἰῶνα ὁ Κέλλος, ίνα μειώσῃ τῆν σπουδαιότητα
 τῶν θευμάτων τοῦ Ιησοῦ Χριστοῦ, έλεγεν, ὅτι τὰ θεύματά του δέν
 είχαν πλείονα σπουδαιότητα εἰκείνων, ἄνινά διενεργοῦν οἱ μάγιοι, οἱ
 παρὰ τῶν Αἰγυπτίων διδασκλήντες: «Ἐν μέσαις άγοραῖς, ὀλίγων ὀδο-
 λῶν, άποδιδμένων πᾶσι μετὰ μαθήματα, και δολίμονας από ανθρώπων
 έξελκυνόντων, και νόσους άποφυζόντων, και ψυχὰς ἠρώων άνα-
 καλούντων, δειπνᾷ τε πολυτελῆ και τραπεζὰς και περματα και ὄψι
 τὰ οὐκ ὄντα δογόντων».

Μολονότι ἡ Ιστορία αὐτῆ ενέχει πολὺ μὲν τὸ θευμαστόν, ὀλί-
 γον δὲ τὸ πιθανόν, οὐχ ἦττον οὐδέν άντίκειται εις τὸ νά ᾖ αλη-
 θῆ διότι πολλάκις τὸ κληθεὶς φαίνεται ἦττον πιθανόν ἢ τὸ ψευ-

δός, ὅπερ. ἵνα περάσῃ ὡς ἀληθές, δανειζεται τὸ σχῆμα καὶ τὰ χρώματά του. Πρέπει νὰ σημειώσωμεν ὡσαύτως, ὅτι ἐκεῖνο, ὅπερ ἐρ-θίζει τὴν ἀπιστίαν ἡμῶν τῶν ἄλλων εὐτερω, εἴτινες εἰμεθα ἐμβεβαπτιμένοι ἐν τῷ σκεπτικισμῷ καὶ τῷ ὀλισμῷ. ἐφάνετο ἀπλούστατον καὶ γυθιστάτον πρὸς τοὺς ἀρχαίους, καθότι οἱ ἀρχαῖοι ἐτύγχανον πολλῷ μᾶλλον ἢ ἡμεῖς μεμυημένοι ἐν τοῖς μυστη-ριοῖς τῆς φύσεως καὶ ταῖς ψυχολογικαῖς ἐπιστήμαις.

Τῆ 21 Ἀπριλίου 1891.

Horace PELLETIER

Conseiller d'arrondissement, officier d'Academie

ΠΥΘΩΝΙΣΑ ΚΛΑΠΕΙΣΑ

Ἡ Ἀνδ, ἡ διάσχυτος πυθώνισσα, ἥτις ἀπολεγει ἀλατθῶς τὸ τε παρελθόν καὶ μέλλον» ἐγένετο θύμα περιστατικοῦ τινος. Ὁ πυθωνισμός της ἐξηπατήθη.

Πρόσωπόν τι, τῆς ἀγαπιτόν, ἐξηφανίσθη ἐκ τῆς οἰκίας της πρὸ 4—5 ἡμερῶν, (τεξαίρεσα 400 φράγκα. Ἀρῶν εἰς μάτην ἀνέ-μενε μέχρι χθὲς τὴν ἐπάνοδον του, ἀπεράσισεν ἡ Ἀνδ. νὰ προσ-έληθαι πρὸς τὸν ἀστυνόμον τῆς συνοικίας Κ. Βενεζέχ.

Ἀρῶν οὕτως τὴν ἡκροαση μετὰ προσοχῆς, τὴν ἠρώτησε ποῦ νὰ κατέφυγεν ὁ κλέπτης.

— Ἀλλὰ δὲν γνωρίζω, ἀπεκρῆθη ἡ πυθώνισσα εἰς σῆς ἐναπό-κειται νὰ τὸ ἀνακαλύψητε.

— Σ γγνώμην, ἐπανελάθειν ὁ ἀστυνόμος. Εἶμαι πρόθυμος νὰ τὸν συλλάω Ἀλλ' ὑμεῖς διαθέτετε καλλίτερα μέσα παρ' ἐμὲ πρὸς ἀνακαλύψιν του. Ἐμπρός, τὸ καπνάτι τοῦ καφέ, τὰς χεῖρας, τὸ μεγχα παιγνίδι. Ἰδοὺ περιστάσις νὰ ἐπιδείξητε, ὅτι ἡ τεγγη δὲν εἶνε καινὸν πᾶγμα. Ἐπανελάθετε οἰκοί, λάβετε ἀντικειμενον τι ἀνῆκον εἰς τὸ ἐξαφανισθὲν πρόσωπον, ἐπικαλισθητε τὴν ἐπιστήμη- σας καὶ τότε θ' ἀνακαλύψητε τὸ καταφύγιον τοῦ κλέπτου. Πιστεύ-σατέ μοι· τοῦτο θὰ ἐπιτύχη ταχύτερον παρ' ἂν ἐγὼ ἤθελον ἐξα-

ποστείλει κλητῆρας πρὸς ἀναζητήσιν του· οὕτω δέ, μάλιστα, θὰ ἐπιτύχητε νὰ τὸν ἀνακαλύψητε πρὶν ἢ καταδροχθῆσιν ὅλον τὸ πο-σὸν τῶν 400 φράγκων σας.

Ἡ Ἀνδ, ἡ ὀλίγην ἐμπιστοσύνην ἔχουσα εἰς τὴν τεγγη της, ἀνεχώρησε καταλυπημένη

(Intransigeant 23 Νεβρίου 1890)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

... Ἡθελον νὰ μάθω ποία τις ἀρά γε ἀπόδειξις δύναται νὰ πείσῃ τοὺς οὕτως πεισματωδῶς ἀρνούμενους. Εἰς τὰς διδομένας αὐτοῖς ἀποδείξεις ἀντιπροτάσσομαι θεωρίας, ἐξηγήσεις ἐκ τῶν μάλ-λον ἀπιθανῶν. Ἀλλὰ μήπως πάλιν δότι αὐτὰ θελοῦσι νὰ ἐξαίρωσιν ἀπάσας τὰς ἀποδείξεις εἰς ἐθ. ἡμεῖς; διὰ τοῦτο ὑποχρεωμένοι νὰ θε-ωρῶμεν τοῦ. λόγους αὐτῶν ὡς λόγους τοῦ Εὐαγγελίου;

Ἄ Ομ. λῦσι περὶ μεσαζόντων ἀμαθῶν γραφόντων ποιήσεις, ἠγλώσσας ἀγνωσμένας; ἀλλὰ ποίαν ἐξελεγχῆν ἐνήργησαν; Ἐπ. θε-»θαίωσαν ἂν αἱ ποιήσεις αὐταὶ δὲν εἶχον ἀναγνωσθῆ εἰς τινα ἐφη-»μερίδα, ἀὶ ὁ μεσαζών δὲν εἶδε ποτε κείμενα τοιαύτης φύσεως; Τὰ εμμοσεῖς βριθοῦσι τοιούτων ἄρκει δὲ αἱ εἰκόνες αὐταὶ νὰ προσε-»βαλον ἄπαξ τοὺς ὀφθαλμούς των, ἔστω καὶ ἀσυνειδήτως, διὰ τὰ »μερον ἐγγεγραμμεται ἐν τῷ ψυχισμῷ των».

Ἐνόμισα ὅτι ὄνειρεύομαι ἀναγνώσας τὴν ἐξήγησιν ταύτην. Διε-ρωτῶ εἰτι ἐμαυτὸν ἂν ἦνε ποτε δυνατόν νὰ παραδεχθῆ τις ὅτι ἀρκεῖ νὰ τύχη ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μας — χωρὶς νὰ τὸ παρατηρήσωμεν μάλιστα — τὸ κείμενον ποιήσεώς τινος, ἵνα δυνηθῶμεν εἶτα, ἐν δε-δομένην τινι στιγμῇ, νὰ τὸ ἀναπαραγάγωμεν.

Καὶ ὁμως αὐτῆ εἶνε ἡ γνώμην ἐνός τῶν σοφῶν, ὅστις ἀφ' ἑτέρου προβαίνει εἰς τὴν ἀπόφασιν ὅτι «αἱ πνευματιστικαὶ διακοινώσεις εἶνε »ἐπλή τεθρεῖα σχολαστικῆ καὶ ὅτι εἶνε ἐντελῶς ἀνωφελὲς νὰ πλάσ-

»σωμεν δευτέραν ψυχὴν παρὰ τὴν πρώτην μας διὰ νὰ ζητήσωμεν
»βουλάς ἅς ὁ παρατυχῶν δύναται νὰ δώσῃ *Ἐν πορομοίαις περι-
•πτώσει συμβαίνει ἀνάπτυξις τοῦ μὴ συνειδήτος διὰ τοῦ συνειδή-
»τος»* (¹)

Ἴδού ἡ μεγάλη θεωρία τῆς ἡμέρας, ἐκείνη ἦν οἱ ἐπίσημοι κύ-
κλοι παραδέχονται, ἐλλείψει καλλιτέρας. πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς πνευ-
ματιστικῆς θεωρίας. Ἄλλ' ὑπομονή· ὡς αἱ προηγούμεναι αὐτῆς θὰ
καταπέσῃ καὶ αὕτη ἐν τῇ λήθῃ καὶ τῇ περιφρονήσει, διότι ἀντίκει-
ται εἰς τὴν ἀλήθειαν, καθ' ἡμέραν δέ, καθ' ἐκάστην στιγμήν τὰ
πράγματα τὴν διαψεύδουσι.

Θὰ ὑπομνήσω μόνον, ἐν παρόδῳ, τὰ γεγονότα ἅπερ ἀνέγραψα
καὶ ἄλλοτε, ἦτοι ἐνὸς πλουσίου τῆς πόλεως μας ὅστις εἶχεν ἐξαφα-
νισθῆ καὶ νομισθῆ δολορνηθεὶς, ἀλλ' ὅστις προσελθὼν εἰς σύλλογόν
τινα πνευματιστικόν, ὅπου οὐδεὶς ἐφρόντιζε περὶ αὐτοῦ καὶ φανερώ-
σας ὅτι αὐτοχειριάσθη καὶ ὅτι θὰ εὔρεθῆ τὸ σῶμά του τὴν τάδε
ἡμέραν, τὴν τάδε ὥρην, εἰς τὸ τάδε μέρος, παρεκάλει νὰ εἰδοποιή-
σῃ τὴν οἰκογένειάν του. Τὰ μέλη τοῦ συλλόγου κάμνουσι τὸν
κωφόν, ἀλλὰ τρεῖς ἐπανέρχεται ὁ αὐτοχειρισθεὶς ἐπὶ τὸ αὐτὸ καί,
μετὰ τὴν ἐξέλεξις, ἀπεδείχθη ἀκριβῆς· ὅ,τι εἶχεν εἶπει.

Καὶ τὴν τοῦ νεανίου ὅστις προσῆλθεν εἰς τὴν «Ἀδελφικὴν Ἐ-
ταιρίαν», ἧς ἔγνω τὴν διεύθυνσιν ἐκ τινος βιβλίου ἀποσταλέντος
εἰς τὴν οἰκογένειάν του μετὰ τὸν θάνατόν του, ἀλλὰ μὴ θεωρῶντος
ἐκτὸν θανόντα. Μὰς λέγει ἐν τούτοις τὸ ὄνομά του, τὴν διεύθυ-
σίν του καὶ δυνάμεθα νὰ βεβαιωθῶμεν ὅτι ἀπεθνε τυχαίως.

Αὐτὰ λοιπὸν τὰ γεγονότα ὅποῖόν τι μέρος παίζουσιν εἰς τὸ ἀσυ-
νεῖδητον τοῦ μεσάζοντος; Οὐδέν, κατ' ἐμέ. Πρέπει τὰ γεγονότα
ταῦτα νὰ τὰ παραδεχθῶμεν τοικῦτα, ὡς ἔχουσι, συνωδὰ τοῖς πνευ-
ματιστικοῖς διδομένοις, ἢ νὰ τα ἀρνηθῶμεν *κατὰ σκοπεῖα*

(¹) Ὁ γερμανὸς συγγραφεὺς—(α) αὐτῶν τῶν θεωριῶν δ' ἐκλήρουεν ὅτι οὐδε-
ποτε εἶδεν οὐδὲ ἐδοκίμασε πειραματισμὸν τινὰ· λέγει δὲ ἄλλον καθ' ἣν περί-
πτωσιν τὰ φαινόμενα εἶνε ἀληθῆ· «Ἴδού πῶς ἐξηγοῦνται» καὶ ἐπιφέρει ὑπο-
θέσεις ἐπὶ ὑποθέσεων. Λυπηρὸν οἱ σοφοὶ τὰ ρητορικῶνται· ὑπὸ τοιοῦτου
σοφοῦ καὶ νὰ σοφίζωνται θεωρίας.

(σ) Σ. Μ. Ὁ φίλος κ. Γούλ. Ἐν γὰρ ἐννοεῖ τίς ὁ διάσημος οὗτος συγ-
γραφεὺς. Συνιστῶμεν αὐτῷ τὴν ἀναγνώσιν τοῦ τοῦ ἀνωτέρω ἔργου ὡς καὶ
τὴν τῆς ὑποσημειώσεως.

Ἡ ἐπομένη ἐξήγησις ἀποδεικνύεται ὡσαύτως ἐσφαλμένη διὰ
τῶν ἄνω γεγονότων.

«Ἐν γένει, οὐδὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐξέλθῃ ἐξ ἐνὸς μεσάζοντος,
«ὅπερ νὰ μὴν εἶχον εἰσελθεῖ πρότερον εἰς αὐτὸν· ἢ δὲ ἀξία τῶν δια-
»κοινώσεων ἃς παρέχει, ἐξερτάται ἀποκλειστικῶς ἐκ τῶν προηγου-
»μένων ἀναγνώσεών του καὶ ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐχώνευσεν
»αὐτάς»

Ἡ θέσις αὕτη εἶνε ἐντελῶς, κατ' ἐμέ, ἐσφαλμένη, διότι ἤμην
μάρτυς καὶ ἐνεργὸν μέρος εἰς πλείονα ὅσα γεγονότα, ἅτινα δια-
κινεῖται εἰς ἀπόλυτόν ἀντίθεσιν πρὸς αὐτήν.

Διὰ τοῦ πειραματισμοῦ ἀποδεικνύεται ὡσαύτως πεπλασμένη
αὕτη ἡ ἄλλη ἀπόφανσις: «Διὰ τοῦτο παρατηρεῖται μεθ' ὁποίας
κρουνίδος οἱ πνευματισταὶ ἐξωθοῦσι τῶν συνεδριῶν τῶν τὰ πρό-
»κωπα, ἅτινα δὲν ἐξπατῶνται, ἅτινα δὲν πιστεύουσι· ἄλλως ὁ
»μεσάζων διατελεῖ ἐν στενοχωρίᾳ, ἢ ὠθητικῇ ἐνέργειᾳ ἀποτυχᾶνει
»καὶ τὸ φαινόμενον δὲν παράγεται»

Τὸ φαινόμενον δὲν παράγεται ὄχι διότι ἡ πίστις, ἢ ἀπάτη ἐλ-
λείπουσι, ἀλλὰ διότι αἱ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν συνθῆκαι παραβιάζον-
ται, διότι τὸ περικλυζὸν μέρος διαταράσσεται διὰ τῶν κακῶν δια-
θέσεων τῶν προκατειλημμένων ἀρνητῶν

Ἡ φωτογραφία εἶναι πρᾶγμα πασίγνωστον, πραγματικόν. Εἶνε
λοιπὸν δυνατὸν νὰ τὴν ἀρνηθῆ τις διότι ὁ φωτογράφος ἀρνεῖται νὰ
προετοιμάσῃ τὰς πλάκας του ἐν τῷ φωτὶ, διότι πρέττει τὸ τοιοῦ-
τον ἐντὸς τοῦ ἐργαστηρίου του; Τὸ αὐτὸ ρητέον καὶ διὰ τὰ πνευ-
ματιστικὰ φαινόμενα. Ἄν θέλητε νὰ ἐπιτύχωσιν ἄλλως «ἢ διὰ τῆς
ἀγυρτίκας καὶ τῆς ἀπάτης» πρέπει νὰ ὑπαχθῆτε ὑπὸ τὰς ὠρισμένας
συνθήκας, νὰ μὴ ἐχητε τὴν μωρὰν ἀξίωσιν νὰ ἐπιβάλητε ὑμεῖς
συνθήκας εἰς τὸ φαινόμενον οὐδὲ νὰ νομίζετε, ὅτι ἐπειδὴ σεις θ'
ἀρνηθῆτε τὴν ὑπαρξιν τῶν Πνευμάτων, θὰ ἦ αὕτη ἡττον βεβαία
καὶ ὅτι μετὰ τὸ ν' ἀποδίδετε σεις τὰς ἐκδηλώσεις εἰς πᾶσαν ἄλλην
αἰτίαν θὰ ἐμποδίσητε τὸ εἶναι· νὰ ἦ καὶ νὰ διαλάμψῃ θάττον ἢ βρά-
διον ἢ ἀλήθεια

Ἴδού ἐπὶ τέλους, γεγονότα τινὰ, συμβάντα εἰς ἐμέ καὶ ἅτινα
οὐδεμίαν τῶν θεωριῶν σας θὰ δυνθῆ νὰ ἐξηγήσῃ οὕτως ἄπλως,
οὕτως εἰ σαφῶς, ὡς ἡ πνευματιστικὴ διδασκαλία.

Κατώκει ἡ οἰκογένειά μου εἰς Λυών εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 1867 καὶ μόλις πρὸ ὀλίγων μηνῶν τούτου ἕνεκα οὐδεμίαν σχέσιν εἶχομεν τότε μὲ τινὰ τῶν πολιτῶν. Ἦνα δὲ ἐλθῶμεν τὰς μακρὰς τοῦ χειμῶνος ἐσπερας, κατεγνόμεθα ἐνίοτε εἰς τὴν τυπτολογίαν· τοῦτο δὲ χάριν διασκεδάσεως. Ἡ μήτηρ μου, χριστιανὴ ἐνθέρμως πεπεισμένη ἐθεώρει τὰς ἐπιτυγχανομένας ἐκδηλώσεις ὡς ἐνεργήματα διαβολικά. Ὁ ἀδελφός μου καὶ ἐγὼ, οἵτινες ἡμεῖς οἱ μεσάζοντες, ἠσχολούμεθα εἰς αὐτὰ τὰ φαινόμενα χάριν διασκεδάσεως· ὁ ἀδελφός μου ἦτο ἐνδεκαετής, ἐγὼ δὲ δεκαπενταετής· ὁ πατήρ μου μόνον ἦτο πεπεισμένος· ἀλλὰ μᾶλλον ἡ θεωρία τοῦ Ἀλλὰν Κερδέκ τὸν ἐθελγεν ἢ τὰ φαινόμενα. Ἐκ τῶν τεσσάρων προσώπων οἱ δύο ἡμεῖς ἀδιάφοροι, εἰς ἀντίπαλος πείσμων, εἰς μόνον πιστεύων. Ἐσπέραν τινὰ ἡμεῖς εἰς τὴν τράπεζαν, ἥτις ἐκείνητο δυσκόλως καὶ ἐν διστυχημῶ· ἐφαίνετο ὅτι τὸ φαινόμενον ἐδυσκολεύετο νὰ ἐκδηλωθῆ ἢ αἰτία τις ἄγνωστος παρεμποδίζε τὴν παραγωγὴν του Μι-ά τι εἶδος πάλης ἐφανερώσε τέλος τὴν ἀρχικὴν αἰτία. ἥτις τὴν παρήγε, μὰς εἶπε γὰ ὀνόματα καὶ ἐπώνυμα σὺν τῇ διαβασιῶσει, ὅτι εἶχεν ἐμφυχώσει ἐργατικὴν τινὰ κτιστὴν γεννηθέντα εἰς τὴν ἐπαρχίαν Τουρίνου καὶ θνιόντα ἐν τῇ οἰκίᾳ, κατασυντριβέντα ἐκ τῆς πτώσεως ἐνὸς μέρους τῆς κλίμακος.

Ἄστειότης τοῦ πνεύματός σας, εἶπεν ἡ μήτηρ μου, οὐκ χλευάζει· αὐριοῦν θὰ ἐρωτήσω τὴν οἰκοφύλακα εἶμαι δὲ βεβαία, ὅτι ὅλα ταῦτα εἶνε ψεύδη». Ἐκ τῆς ἐρεύνης προέκυψε τῶντι, ὅτι ἡ οἰκοφύλαξ, ἥτις κατώκει ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀπὸ πλείον τῶν εἰκοσιν ἐτῶν, δὲν ἐγνώσει τὸ περιστατικόν. Ἡ μήτηρ μου ἐθριάμβευε μέχρις οὐ μετὰ τινος χρόνον, συμβάσης πυρκαϊῆς τινος εἰς τὴν γειτονικὴν οἰκίαν, κατέρρευσε ἡ λιθινὸς κλίμαξ, συντριψασα ἐν τῇ πτώσει πέντε ἄτομα περιπλεχθέντα ἐν αὐτῇ. Αὐτὸ τὸ δυστύχημα φυσικὸν κατεστη ἐπὶ τινος χρόνον τὸ ἀντικείμενον τῶν συνδιαλέξεων τῆς συνοικίης. Ἡ μήτηρ μου ἔτυχε μίαν πρᾶξιν παρὰ τῷ ἀρτοποιῶ, ὠμίλησε δὲ περὶ αὐτοῦ τοῦ τραγικοῦ συμβεβηέντος. Ἡ ἀρτοποιός, ἥτις κατώκει ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀπὸ τριακῶν ἑτῶν, εἶπεν ἀναφορικῶς τοῦ ἀνικημένου τούτου: «Μη ὀμιλεῖτε πλέον περὶ τούτου· μοῦ κάμνει κακὸν νὰ το σκεπτομαι, διότι μὲ ἐθυμίζει τὸ δυστύχημα, ὅπερ συνέβη ἐν τῇ οἰκίᾳ ὅτε κατεσκευάζον τὴν ἐξωτερικὴν κλίμακα:

ἐν ὁλόκληρον μέρος εἶχε καταρρεύσει καὶ κατασυντρίψει ἕνα πτερόν ῥαγῆν πιεμοντιζὸν μοι φαίνεται, ὅτι βλέπω ἀκόμη...»

Οὕτως ἐπεβόηλουτο ἡ ληψίσα διακωνίσσας, ἐν ᾧ τοιοῦτο οὐδεὶς ἡμῶν οὐδὲως ἐπίστανε τ. π. ρ. τ. του περιστατικου τουτου.

Τι προεωπων λοιπον παιζει ἐνταυθα ἡ θεωρία αὐτῆ τοῦ ασυνειδητου; Ουδεν, απολυτως ουδεν, καθως ουδ' εἰς τα ἐπομενα:

Ἡμῖν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην μεσάζων τυπτολόγος ἔκτοτε μεθ' ὅλας τὰς προσπάθειας μου, ἡ τράπεζα μενεὶ κίνησος ὑπὸ τὴν χερα μου. Καίεστιν ὁμως μεσάζων ψυχογράφος, ἀλλὰ μόνον ἐμπνευστικός, καὶ, τούτου ἕνεκα, ἀμφιβλλω πάντοτε εἰς τὰς ἐπικοινωνσεις, ἄς ἐπιτυχῶν, παρὰ τὴν πληυτητα τῶν ἀποδειξῶν. Πό τινος καιροῦ λαμβῶνα ἀνακωνοσίν τνα, ἥς ἡ υπογραφή μ' ἐκπλήττει. Ἐρωτῶ τότε τὴν ἐπηρειαν, ἥτις διενήργησε νὰ γραφῆ ἡ ὑπαγορεύση τοῦ ὀνομα τῆς εἰς ἕτερον τινος μεσάζοντα, μ. χ. κ. κ. ν. τοῦτον. Λαμβανει οὕτως το μολυβδοςκοιδυλον καὶ γραφει το αὐτὸ ὄνομα, ὅπερ εἶχον ἐπὶ τοῦ τετραδου μου, ἐν ᾧ ἦτο αουιατον νὰ ὑπονήσῃ τί παρ' αὐτοῦ ἀνέμενον.

Ἦσως μοι παρατηρήσωσιν, ὅτι εἰς αὐτὸ τὸ γεγονός θ' ὑπῆρξε μεταβάσεις σκέψεως· ἀλλ' ἰδοὺ τότε ἕτερον γεγονός ἐπὶ ἄλλον ἀποδεικτικόν.

Κατὰ τινος συνεδρίαν, καθ' ἣν ὑπὲρ τὰ ἐκατόν ἄτομα παρίσταντο εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν ἐπικλησεων, ἔγραψα ἐπὶ τοῦ τετραδίου μου τὴν ἠρώτησιν ἀπηυθονο εἰς ἐν πνεῦμα. Ἐπιτευχθεισης τῆς ἀνακωνοσεως, καὶ πρὶν ἢ τὴν ἀναγνώσωμεν, ἠρώτησα ἐν ἐπιτυχῶν ἐν τῇ αἴθουσῃ μεσάζοντες βλέποντες καὶ οὐ δύνανται νὰ με ἐπωσιν ὑπο τίνος πῆρεσιν εἶχον γραφῆ. Τρεῖς ἀποκρινονται εἰς τὴν προσηλῶσιν χωρὶς δὲ νὰ συνηθῶσι, βεβαιοσιν ὅτι εἶδον τὸν Ἀλλὰν Κερδέκ ἰσχυμένον παρ' ἐμὲ ὅποτε ἔγραφον. Προματι αὐτον εἶχον ἐπιπλασθῆ.

Αὐτὰ τὰ γεγονότα δ' ἐμὲ εἶνε ἀποδείξεις ἐν ῥαγῆς, ὅτι τὰ ἐγκυκαταλιποτα το σώμα των (désincarnés) πνεύματα δύνανται νὰ ἐκδηλωθῶσιν, ὅτι δὲν εἶνε ἐπαπαγγελος νὰ ὡσιν οὐ ἀφίκα ἡ συγενῆ διὰ νὰ ἐπιτύχη τις τὴν συγκωνωνίαν των καὶ ὅτι ἡ θεωρία τοῦ ἀσυνειδητου δὲν ἔχει ὑπόστασιν εἰς πλείστας ὅσος περιπτώσεις.

Οὐδ' ἡ ἐπομένη γνώμη τοῦ ἰδίου συγγραφέως πιστεύω νὰ τυγχάνῃ πλείονος ἐπιτυχίας.

« Πρέπει νὰ τὸ εἴπωμεν ἡ μεσάζουσα δύναμις εἶνε ἀσθένεια, ἢν » οἱ ἰατροὶ θὰ ἀγνοῶσιν ἐπὶ πολὺν ἔτι χρόνον, διότι πρέπει νὰ μὴ » ἐνδιαφέρηται τις ἀπολίτως, ἵνα τὴν σπουδάζῃ »

Τὸ βεβαιοῦν πηγάζει καλὰ· ἀλλὰ τὸ ἀποδεικνύειν θὰ ἐπὶ γαί-
νεν ἔτι κ. ἀλλίτερον· τοῦτο δὲ συντελεῖ εἰς τὴν εὐδωσίαν τῆς ἡμετέρας
ὑποθέσεως. Μὲ τὴν νὰ βλέπῃ τις ὅλα κίτρινα, διότι πιεσθὲν κίτρινα-
δα, δὲν θὰ εἰπῇ ὅτι ὅλα τὰ πέριξ ἡμῶν εἶνε κίτρινα. Πρὶν ἢ μᾶς
εὐλάβωσιν οἱ ἀντίπαλοι ὡς ἀσθενοῦντες, νομίζω ὅτι ἂ ἐπραττοῦν
σοφώτερα ἢν ἐθεράπευον ἑαυτοὺς.

Ἐν Περσείῳ, τῇ 20 Μαΐου 1891.

HENRI SAUSSE.

ΥΠΝΩΤΙΣΤΙΚΗ ΔΙΟΡΑΤΙΚΟΤΗΣ

Θεραπεία (δι' αὐτῆς) φθίσεως (καλπαζούσης) κλπ.

Ἐγνώρισα ἐν Λυῶν τῷ 1858 κόρην τινὰ ἡλικίας ὀκτώ μέχρι
δέκα ἐτῶν πάσχουσαν δὲ τόσον πολὺ ἐκ φθίσεως, ὥστε τὸ λιγεῦ-
σαν σῶμα τῆς κατεστη ὡχροκίτρινον καὶ σχεδὸν διαφανές.

Ἀπὸ τινων ἐτῶν μ' ὅλης τῆς ἐπιμόνουσ περ θαλάφεισ τῶν γονέων
ἢ κατὰστασις αὐτοῦ τοῦ παιδίου ἐχειροτέρευε· τὰ πάντα ἐδοκίμα-
σαν ἐκτός τοῦ μαγνητισμοῦ ὃν ἐπρότεινα. Ἡ μήτηρ, ὑποκειμένη
λίαν εὐκίσθητος, ποθοῦσα νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν θεραπείαν τῆς θυ-
γατρὸς τῆς, ὑπνωτίσθη ἐντός ὀλίγων λεπτῶν, εἶδε δὲ τὸ κακὸν τόσφ
προχωρημένον, ὥστε εὐθύ· ἐξ ἀρχῆς εἶχε νομίσει τὸ τέλος λίαν
προσεχῆς· μετὰ τινος ἔως ἀκριβεστέραν ἐξέτασιν διώρισε φάρμακά
τινα. Μικρά τις βελτίωσις ἐπῆλθε βίνουσα εἰς πρόδοοι. Μετὰ
ὀκτώ ἡμέρας, ἡ μήτηρ, ὑπνωτισθεῖσα ὡς καὶ κατ' ὅλην τῆς ἄλλης

ἡμέρας ἀπὸ τῆς 5ης ὥρας μέχρι τῆς 6ης τῆς ἐσπέρας, ἐπὶ παρου-
σίᾳ τοῦ σηζύγου τῆς, κρατοῦντος σημείωσιν παντὸς ὅ,τι διώριζε,
διεκήρυξε τὸ τέκνον τῆς σεσωσμένον.

Ἐνοχασθεὶς ν' ἀπουσιάσω, διέταξα μαγνητιστικῶς τὴν ὑπνω-
τιζομένην ν' ἀποκοιμᾶται καθ' ἡμέραν ἀπὸ τῆς 5ης ὥρας μέχρι τῆς
6ης καὶ νὰ ἐξακολουθῇ εὕτω τὴν θεραπείαν μέχρι τῆς ἐπα-
νοδοῦ μου.

Τελος, μετὰ ἕνα μῆνα ἐξέλιπε πᾶς κίνδυνος, μετὰ δέκα δὲ ἔτη
θειαικὸν τι πρόσωπον, εὐχαρι καὶ ὑγιές, ἐγένετο ἰσαίσιος σύζυγος.

Τῷ 1861, ὅτε ἐπισκεπτόμην τὴν κ. Μ... ἤσθανετο αὕτη νυγ-
μοὺς εἰς τὸ ἄκρον τῶν δακτύλων. Οἱ νυγμοὶ τῷ χρόνῳ ἤμα ὡς ἐπλη-
σίαζον ἢ ὤμιλον πρὸς αὐτήν. Εἰς τὴν φίλην, ἥτις μοι διεκοίνωσε
τοῦτο, εἶπον, ὅτι ἡ κ. Μ... ἀσθενοῦς ὑγείας, ὄφειλε νὰ ζητήσῃ
παρὰ τῆς μαγνητικῆς ἐπιστήμης ὅ,τι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ παρὰ
τῆς ἄλλης.

Τὴν ἐπαύριον ἡ κ. Μ... ἀπεκοιμήθη ἀμέσως. Ἄνευρε ἡ ἰδία
τὴν τε αἰτίαν τῆς νόσου καὶ τὰ πρὸς καταπολέμησιν αὐτῆς φάρ-
μακα. Εἰς φίλος, δικηγόρος, ἔγραφε καθ' ὑπαγόρευσιν τῆς.

Ἐφυπνωτισθεῖσα, ἐξεπλάγη ἐπὶ τὸ ὅτι ἡ ἰδία διώρισε νὰ λαμ-
βάνῃ πᾶσαν ἐσπέραν, κατοκλινομένη, μίαν χουλιარიὰν σιροπίου ἐκ
lactucorium.

Ἐξεπλάγη δὲ καὶ ἐκ τοῦ ὅτι «θὰ ἐκομᾶτο ἀπὸ τῆς οὕριον ἰσό-
»ως, ἐνφ' ἀπὸ ἐτῶν ἐπάσχευ ἀϋπνίαν, ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν ὑπνωίσω
»μετὰ ὀκτώ παλιν-ἡμέρας, ὅτι ἀπὸ τότε ἡ θεραπεία θὰ μετεβάλ-
»λετο καὶ ὅτι μετὰ 15 ἡμερας θὰ ἐπῆρχετο τελεία θεραπεία». Οὕτω
συνέβη ἐπακριβῶς.

Ἡ κυρία αὕτη εἶχε υἱὸν δεκαοκταετῆ καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ
τὴν ὑπνωτίσω χάριν αὐτοῦ. Ἀμέσως δὲ ἀποκοιμηθεῖσα ἤρχισε νὰ
ὀδύρηται κλαίουσα· αὐτὸν ἐβλεπεν εἰς λυπηρὰν θέσιν, αὐτὸν τὸν μο-
»νάκριτον, καὶ ἐνόμιζε, γὰρ ὅμως νὰ ἦτο βεβαία, ὅτι δὲν μετέ-
»βαινε πάντοτε εἰς τὸ ἐμπορικὸν κατὰστημα ἐνθα ἰγυμναζετο εἰς τὴν
»ἐμπορίαν Ποῦ νὰ ἐπῆγε προχθὲς τὴν πρωτῆν; Πῶς νὰ τὸ μάθω;

— Οὐδὲν ἀπλοῦστερον, ἀπήντησα. Μεταβῆτε διὰ τῆς σκέψεως
εἰς τὸ δωμάτιόν του πρὶν τῆς ἐξόδου του τῆς προχθεσινῆς! — Εἶμαι

εκεῖ! — Ἀπολυθήσεται τον ὄταν ἐξέλθῃ! Θέλω νὰ κρατήσητε τὴν ἐνδομήσιν παντὲς, ὅ,τι θὰ ἴδῃτε ἀφορῶν αὐτόν!

Οὕτως ἐγένετο.

Ὁ νέος ἀνὴρ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἐργασίαν του, εἶχε μεταβῇ παρά τινι ὑποκειμένῳ ὅπιρ τὸν ἔρερεν εἰς τὴν οἰκτρὰν ἐκείνην κατὰστασιν, δι' ἣν ἡ ὑπερβάλλουσα θλίψις τῆς μητρὸς.

— Ζητήσατε τὰ φάρμακα! Θεραπεύσατέ τον! Δύνασθε τὸ τοιοῦτο!

Ἐπιτὸς ἐδὲ μὲνός κτε διὰ τῆς ἀποκλειστικῆς χρήσεως καθαρτικῶν πτισανῶν — ταῦτα μόνον μοι ὠμολόγησαν — ὁ υἱὸς τῆς ἀνέλαθεν ἐντελῶς, ἐ ἀγνοῖα τοῦ πατρὸς.

Δεπτοπέραιος: Ἡ περίπτωσις Ἐνφ' ἐπαίξεν ἡ κόρη ἀνήγγειλεν εἴτε τὴν ἀφ' ἧς ἐπιστολῆς τινος δυσχεροῦς ἢ εὐχεροῦς, κλπ., ὅπερ ἐξεπληρεσε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦς γονεῖς. Ἀλλὰ δὲν ἐταυτολόγει.

Commandant DEPRIMOZ

(Ἐκ τῆς Journal du Magnétisme τοῦ Μαΐου 1891)

2. ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Θεραπευτὴς τῆς ἐξάρθρωσεως διὰ τοῦ μαγνητισμοῦ.

Ἡ ἐξάρθρωσις προέρχεται ἐκ σφοδροῦ τραυτήματός τῶν ἰνῶν ἢ τῶν περιεπιπλοῦσάν ἀρ' ἰωσίν τινῶν. Εἶνε συνήθως αὕτη ἀπλή, ἐνίοτε δὲ συμπλεγμένη μετὰ σχίσματος ἢ θραύσεως.

Ἡ ἐξάρθρωσις, ἢ ἡ ἐπιδόλαισις σχεδὸν πάντοτε τὸν ἄρμον τοῦ ποδὸς, συνεπλέγεται ἐξ ἰσθησίν, σφοδρὸς πόνους, στενοχωρίαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥτιον μεγάλῃ τῶν κινήσεων καὶ ἐνίοτε ἀπόλυτον ἀκίνησιν τοῦ βεβλωμένου μέλους.

Ἡ ἐξάρθρωσις θεραπεύεται ταχέως διὰ τοῦ μαγνητισμοῦ.

Πρέπει, μέχρις ὅτου ἔλθῃ ὁ μαγνητιστής, νὰ ἐμβυθίζωμεν κα-

θολοκληρίαν τὸν πόδα ἐντὸς ψυχροῦ ὕδατος, ἀνανεουμένου καθόσον ὑποθερμαίνεται. Προτιμότερον πρὸς τοῦτο εἶνε τὸ πραῦντικὸν ὕδωρ (eau sedative).

Ὅταν πρόκειται νὰ μαγνητισθῇ ὁ πάσχων πρέπει νὰ καθήσῃ καὶ νὰ θέσῃ τὸ πάσχον μέλος ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ μαγνητιζόντος ἢ ἐπὶ τινος ἔδρας.

Ὁ μαγνητιστής, ὅστις πρέπει νὰ καθήσῃ ὡσαύτως, θέτει τὰς μουσκευμασὰς χεῖράς του εἰς τρόπον ὅτε νὰ περιτυλίσῃ κατὰ τὸ δυνατόν, τὴν κλειδώσιν. Ὁ πρῶτος οὗτος χειρισμὸς δύναται νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν συνέπεια δὲ τούτου ἔσται μείωσις τοῦ πόνου καὶ τῆς ἐξιδήσεως. Ἐξκολουθοῦμεν τότε ἐλσφράν τινὰ μάλαξιν διὰ τοῦ ἄκρου τῶν δικτύλων ἐφ' ὅλης τῆς ἀρθρώσεως, πρὸ πάντων δὲ ἐξυπερθε τοῦ ποδὸς καὶ ἐπὶ τῶν σφυρῶν. Ἐπειτα, διὰ νὰ ἐπναφέρωμεν τοὺς τένοντας καὶ τὰς ἴνας εἰς τὴν θέσιν τῶν, λαμβάνομεν τὴν πτέρναν διὰ τῆς ἀριστερῆς χεῖρός, ἐνεργοῦντες ἰσχυρὰν πίεσιν ἐπὶ τοῦ τένοντος τοῦ Ἀχιλλέως, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς κινουῦμεν τὸν πόδα, καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, ἐπὶ τινὰς στιγμάς. Δίδομεν πέρασ εἰς τὴν συνεδριάσιν διὰ τινος μαλάξεως ἐνεργητικωτέρας, διὰ τινος εἶδους χειρομαλάσματος, ζυμώματος διὰ τῶν δικτύλων ἐπὶ τοῦ κατωτέρου μέρους τῆς κνήμης, τοῦ ἄνω μέρους τοῦ ποδὸς καὶ πρὸ πάντων ἐπὶ τῶν σφυρῶν, τόσον κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν ὅσον καὶ κατὰ τὸ ἐσωτερικὸν μέρος.

Ἄν ἡ ἐξάρθρωσις ἦνε ἀπλή, ἡ θεραπεία ἐπιτυγχάνεται συνήθως ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ συνεδριάσει, ὁ δὲ παθὼν δύναται ν' ἀναλάβῃ τὴν ἐργασίαν του τὴν ἐπομένην ἢ τὴν μεθεπομένην ἡμέραν.

Ἄν ὁμως συνέβῃ καὶ σχίσμα τι καὶ πρὸ πάντων θραύσεως, τότε δεῖον νὰ προσκληθῇ ἰατρός ἢ χειρουργός· ἀλλ' οὐχ ἥτιον καὶ ὁ μαγνητιστικὸς χειρισμὸς, γινόμενος ὡς ἐρρήθη, συντελεῖ πρὸς τὴν ταχέαν θεραπείαν. Τότε ὁμως πρέπει ὁ μαγνητιστής νὰ μὴ κινή τὸν πόδα οὐδὲ νὰ προσφεύγῃ εἰς ἰσχυρὰς μαλάξεις.

Κατὰ τὰ διαλείμματα τῶν συνεδριάσεων, αἵτινες πρέπει νὰ γίνονται τακτικῶς πᾶσαν πρῶϊαν καὶ ἐσπέραν, πρέπει νὰ ἐπιτιθενται ἐπιθέματα ἐξ ὕδατος μαγνητισμένου.

H. DURVISSE (Καθηγητής)

ΤΟ ΕΛΙΞΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

(Συνέχεια.)

Ἡ ἐπιστήμη ἀρχίζει ἐξ ἐλάχιστου τινὸς πράγματος καὶ προοδεύει διὰ τῶν ὑποθέσεων. Τρελλός! ἐξηκολούθησε μετὰ πλείονος ζωηρότητος, καὶ νομίζει λοιπὸν ὅτι ὁ Κρουξ, ὁ ἀνακλιψακὸς ἐν νέον μέταλλον, το θαλλιον, ὁ ἀνακαλύψας τὸ ἀκτινόμετρον, εἶνε ἓνα τρελλός; Στυδασον τὰς τελευταίας; του ἐξερευνήσεις καὶ εἰπέ μοι ἂν δὲν θὰ αἰσθανθῆς ἐν σοὶ διασχιζόμενον καὶ τι τι, ὑπερένομιζες στερεόν. Ἄλλ' ἐπανάλθωμεν εἰς τὸν Βενσάν.

Ἀπὸ τοῦ 1825 περίπου αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος — ἐν ᾧ συνεδιάζετε ἡ ἐκπληκτικὴ ὑπομονὴ τοῦ Φαλήρου μετὰ τῆς δραστηκῆς ἐπιμονῆς τοῦ ἐξερευνητοῦ — ὑπῆρξεν ὁ ἀρχηγὸς αὐτῆς τῆς ἀλλοκότου πληθύος τῶν μαγνητιστῶν καὶ μαγνητιζομένων, οἵτινες τυγχάνουσι πολλῶν πολυαριθμότεροι ἢ ὡς νομίζεται ἡ καλὴ αὐτοῦ πίστις εἶνε ἀνωτέρω πάσης ὑπονοίας ἔχει τὰ πάθη τὴν ἀνδρίαν τῆς ἀποστολῆς.

Ὁ Α. Βερτρὰν ὁ Γεωργέ, ὑπῆρξεν μαθηταὶ του, καὶ ὁμοῦ ὁ Θεβενὲν οὐδέποτε ἐπέτρεψε ν' ἀναφῆρωσι τὸ δῶμά του. Δὲν παρενέβη εἰς τὴν διχασμὸν διμάχην τῆς Ἀκαδημίας, ἥτις μὴ λαβοῦσα ὑπ' ὄψει τὸ ὑπόμνημα τοῦ Husson, ἠνῆθη τὴν σπουδαίοντα τοῦ μαγνητισμοῦ Γινώσκεις ὅτι ἡ ἀποφασίς αὕτη ἐγένετο τῷ 1837.

Ὁ διδάκτωρ Θεβενὲν δὲν διεμαρτυρήθη ἀπεναντίας ἐφάνη ἀδιαφορῶν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα καὶ ἀπεμακρυνθῆ τῶν ὁπαδῶν του. Ἄλλὰ γὰρ ἰσχυρῶς ἐξ ἀσφαλοῦς πηγῆς ὅτι δὲν ἐγκατέλιπε τὰς σπουδὰς του. Ὁ ἄνθρωπος παρ' οὗ ἤκουσα τὰ περιστατικὰ καὶ ὅστις ἦτο εἰς τῶν τελευταίων μαθητῶν τοῦ Θεβενὲν μετὰ διεβεβλῶσε, μῆνας τινὰς πρὸ τοῦ θανάτου του, ὅτι ἡ ἐπιστήμη τοῦ διδασκάλου του τὸν κατετρόμαξε — εἶνε ἡ ἰδίᾳ του λέξις — προσθέτων:

— Μὴ νομίζης ὅτι ὑπῆρχε ταχυδακτυλουργία ἢ ἄρρητία ἢ διασπασίς τις τῆς ἐγκεφαλικῆς ἰσορροπίας, προκαλούμενης ὑπὸ τοῦ συμφέροντος ἢ τῆς ἀλαζονίας ἢ τῆς τριλλίας. Ὁ Βενσάν εἶνε ὁ ψυχρότερος τῶν ἀνθρώπων, ὁ θετικώτερος ἀφ' ὅσους ἐγνώρισα. Οὐδέ-

ποτε προέβη εἰς τὰς ἐρεῦνας του ἀπερισκέπτως ἢ ἀφίνων εἰς τὴν τύχην τὴν φρονίδα τῶν παρατηρήσεων του Μεταβίνει βραδέως ἀπὸ τοῦ ἑνὸς σημείου εἰς τὸ ἕτερον καὶ βαθμηδὸν, ὑποβαλλων εἰς τὴν μάλλον ἀκριβῆ ἐξέλεξιν πᾶσαν βαθμίδα προόδου. Ἐνεκα αὐτῆς τῆς βραδύτητός του δὲν ἠδυνήθην νὰ τὸν παρακολουθῶ ἢ φαντασία μου μὲ παρασύρει διηνεκῶς εἰς σκολιὰν ὁδὸν Ἐκεῖνος οὐδεὶς κατ' εὐθείαν, γὰρ ν' ἀπομακρυνθῆ οὐδὲ κατὰ κεραιάν τῆς διαχαραχθείσης ὁδοῦ».

Ἐννοεῖς, ἐξηκολούθησεν ὁ Γάστων, πόσον περιέργως ἤμην νὰ μάθω λεπτομερείας. Ἐπιστήμη, ἔστω! ἀλλ' ὅποις ἐπιστήμη; Εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου ὁ φίλος ἀπάντησεν μετὰ τινος ἐπιφυλακτικότητος, ἰσοδυναμούσης πρὸς ἄρνησιν τῆς διαδόσεως τῶν μυστικῶν τοῦ διδασκάλου του. Ἐν τούτοις, ἰδοὺ τί ἠδυνήθην νὰ ἐπιτύχω. Ὁ κ. Βενσάν δὲν κατεγίνετο μῆτε εἰς τὴν τηλόρασιν, μῆτε εἰς τὴν πρόρρησιν τοῦ μέλλοντος. Αἱ σπουδαί του περιωρίζοντο ἐπὶ τῆς φυσιολογικῆς καὶ φυσικῆς ἐνεργείας δυνάμεώς τινος ἀκτινοβολούσης — κριτικῶς ἢ λέξις ἢ κατοπιν ἐχρήσατο ὁ Κρουξ — ἀπορροῦσης ἐκ τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἥς ἢ δρᾶσις — ἐλκτικὴ ἢ διαπεραστικὴ — δύναται νὰ ἀσκηθῆ μακρόθεν καὶ ἄνευ ὑλικῆς ἀγωγῆς.

«Βλέπεις ὅτι ἐντεῦθεν μέχρι τοῦ ὑπνωτισμοῦ καὶ τῆς ὑποβολῆς δὲν μένει ἢ ἐν βῆμα.

Μετέβην μετὰ τῆς νεκρικῆς τόλμης παρὰ τῷ κ. Βενσάν καὶ προσεπῆθησα νὰ τὸν ἐξομολογήσω. Εἶνε ἄνθρωπος ἀλλόκοτος μ' ἐνεποίησε τοιαύτην ἐντύπωσιν οἷαν οὐδέποτε ἄλλοτε ἠσθάνθην. Ἐν ᾧ τῷ ὠμίλῳ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ ὀνόματος τοῦ φίλου — ὅστις τότε δὲν ἔζη πλέον — προτιθέμενος δῆθεν νὰ καταλάβω τὴν θέσιν του ὡς μαθητῆς, ὁ κ. Βενσάν με παρεγῆρει, καὶ, πρᾶγμα παράδοξον ἠσθάνομην ἀποτελέσματά τι, ὅπερ δὲν ἦτο μῆτε ὑπνοβατικὴ νάρκωσις, μῆτε ὑπνωτιστικὴ γοητεία μ' ἐφαίνετο ὅτι ἀκατάβλητός τις ἔλξις δ' ἐνεργεῖτο ἐπ' ἐμοῦ. Νὰ μ' ἐνοήσης καλὰ δὲν παρεσύρετο τὸ σῶμά μου πρὸς αὐτόν, ἀλλὰ καὶ τι, ὅπερ ἀπέρρεεν ἐξ ὅλης τῆς περιφέρειας τοῦ σώματός μου, ὡσεὶ διὰ τῶν πόρων μου, αἰθέρως τις καὶ ἀψηλάφητος οὐσία ἐξεπέμπετο ἀπ' ἐμοῦ πρὸς ἐκεῖνον. Τὸ

πράγμα ἄλλως τε δὲν διήρκεσεν ἢ δευτερόλεπτά τινα καὶ εἶτα ἔπαυσε πάραυτα.

— Ποίας ἡλικίας εἴθε; μέ ἠρώτησεν ἀποτόμως.

— Εἴκοσι καὶ ἕξ ἐτῶν ἀπεκρίθη.

— Ἐργάζεσθε πολὺ. Καταδαπανᾶσθε πολὺ ταχέως καὶ προῶως. Προσέξατε πρέπει νὰ φεῖδησθε σαυτοῦ.

Δὲν ἠγούον τίποτε. Ἐνῶ δ' ἠσθάνομην ἑαυτὸν νεαρόν καὶ ῥωμαλέον, μετὰ τὸ ἀλλόκοτον συναίσθημα περὶ οὗ σοι ὠμίλησα, ἠσθάνθην ἐν εἶδος κοπώσεως. Προσεπάθησα νὰ ἐπικνέλω εἰς τὸ ζήτημα, τὸ ὅποτον μ' ἔφερον ἐκεῖ, ἀλλὰ μὲ διέκρυψε.

— Μὴ ἐλπίζετε τίποτε παρ' ἐμοῦ, μέ εἶπε μετὰ τροχύτητος· ἐν τῇ ἐνεστώσει καταστάσει τῶν γνώσεων ἢ μάλλον τῆς γενικῆς ἀμαθείας, μοι εἶνε ἀπηγορευμένον νὰ διακοινώσω εἰς οἰονδήποτε ὄ,τι γινώσκω.

Ἄλλὰ διατί λοιπόν; ἐφώνησα. Διατί νὰ μὴ μᾶς συνδράμητε ἡμᾶς τοὺς νέους, νὰ παλαίωμεν κατὰ τῆς μωρῆς ροῦτινας;

— Διατί; ἐπανέλαβεν ἀνεγερθεὶς καὶ ἐξακοντίσας ἐπ' ἐμοῦ τοὺς ὀφθαλμούς του, ἐν οἷς ἠκτινοβόλει πῦρ τι· διότι... διότι ἡ ἐπιστήμη μου εἶνε ἐγκλημα!

Καὶ τότε ἤρχισε διὰ καταπληκτικῆς εὐγλωττίας ἐκτυλίσων μοι εἰκόνα τελείαν, ἐγκυκλοπαιδικὴν τῆς ἐνεστώσης ἐπιστήμης. Πᾶν σύστημα, πᾶσαν θεωρίαν, πᾶσαν ἀνακάλυψιν εἶχε σπουδάσει καὶ ἐξελέγξει. Μετὰ τίνος δὲ σαρκαστικῆς, ἐσθότῃ δὲ ἀγρίας, μάστιγος ἐμαστίγει τὰς προλήψεις, τὴν δειλίαν, τὴν χυανότητα αἰτινες σταματῶσιν ὅλους τοὺς ἐργάτας πρὸ τοῦ οὐδοῦ τῆς πραγματικῆς ἐπιστήμης. Μοι προεῖπεν—ὡς μέγας προφήτης, πρὸ δέκα ἐτῶν, τινὰς τῶν προόδων, αἰτινες ἐγένοντο ἕκτατε. Ἔβλεπε—θετικῶς—πέραν τοῦ ὀρίζοντος; μᾶς· τοῦτο δὲ ἄνευ ἀγυρτίας, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀπαγωγικῆς λογικῆς, ἧς καὶ ἐξετίμων τὸ εὐστοχόν. Ὅτε δὲ ἐτελείωσεν, ἐπρόσθεσεν, ἀποπέμπων με διὰ τίνος χειρονομίας.

— Σὰς ἀρνοῦμαι τὴν ἐπιστήμην μου, τὴν ἐγκληματικὴν. Ναι, ἐγκληματικὴν! διότι αὐξάνει, ἐκατονταπλασιάζει τὴν τρομερὰν

ἀνισότητά, ἣτις, ἐν τῇ πάλῃ τῆς ζωῆς, καθίστησι τοὺς νηκητὰς καὶ τοὺς ἠττηθέντας.

Μετὰ τοὺς αἰνιγματώδεις τούτους λόγους ἐδέξαι ν' ἀποχωρήσω, συναποκομίζων, τὸ ὁμολογῶ, ἐντύπωσιν τινα φρικαλέου θαυμασμοῦ. Ναι, κατὰ τὰ ὀλίγα ταῦτα λεπτὰ τῆς συνδιαλέξεώς μας, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μοι ἐφάνη ὡς ὑπεράνθρωπόν τι ὄν, ὑπέροχον συνάμα καὶ ἀποτρόπαιον. Μήτοι εὐρεσκόμεν ὑπὸ τινα προδιάθεσιν νευρικῆν; Πιθανόν· ἐν τούτοις, ἂν ἤθελον νὰ χαρακτηρίσω διὰ μιᾶς λέξεως τὴν ἐντύπωσιν ἣν μοι ἐπροξένησε, θά σοι εἶπω—μὴ με γελᾶς—ὄτι μοι ἐπροξένησε τὸ ἀποτέλεσμα ἐμπούσης σοφῆς. Τι σημαίνει τοῦτο; Καὶ σήμερον ἐτι δὲ δύναμαι νὰ σοι τὸ ἐξηγήσω εὐκρινῶς. Ζήτησον καὶ σὺ ἂν θελῆς!

Ἄλλὰ καιρὸς νὰ εἰσέλθωμεν οἴκαδε.

— Μίαν ἐτι λέξιν, λέγω, ἐπανεῖδες τὸν κ. Βενσάν;

— Ναι, πολλάκις τὸν ἀπήντησας ἄλλοτε γηραλέον, καταβεβλημένον, ὡς μᾶς ἐφάνη ἀπόψε, ἄλλοτε, ἀπεναντίας θαλερόν, ζωνρόν, εὐρωστον, ροδουκόκκινον.

— Καὶ τὸν νομίζεις ἐκατοῦτούτην;

— Ἀναμνήσθητι τὰς ἡμερομηνίας ἃς σοι ἀνέφερον καὶ λόγισον.

Μετὰ τίνος στιγμῆς ἀπεχωρίσθημεν ἄμα δ' ὡς εἰσῆλθον οἶκοι, μόνος, ἐν τῷ φῶτι τοῦ λαμπτήρος, ἐπανέλαβον τὴν διακοπέισαν μελέτην.

Πολλάκις γελῶσι διὰ τὴν ταχύτητα μεθ' ἧς τὰ πνεύματα μεταβαίνουσιν ἀπὸ τῆς μιᾶς ιδέας εἰς τὴν ἄλλην. Καθ' ἣν δηλ στιγμὴν ἡ προσοχῆ των ἀπασα εἶνε ἐστραμμένη ἐπὶ τίνος πράγματος, ἰδοὺ μία μὴ πετώσα αἴφνης μεταστρέφει τὸν ροῦν τῶν ιδεῶν των καὶ λησμονοῦσιν, ὅ,τι μίαν στιγμὴν πρότερον, διήγειρε τόσῳ πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον των.

Μή μοι ἐκ τῶν παιδίων μέχρι τῶν ἀνθρώπων ἡ διαφορὰ εἶνε τόσῳ μεγάλη;

Ἡ σπουδαιότης τῶν πραγμάτων ἄτινα ἀπασχολοῦσι τὴν προσοχὴν τῶν μὲν καὶ τῶν δὲ τυγχάνει, τῇ ἀληθείᾳ, ἰσοδύναμος καὶ ἀ-

να μετράται διά τῆς διαφόρου ἐντάσεως τῶν συναισθημάτων. Ἡ -διά-
θασις μιᾶς γαλῆς μᾶς εἶνε ἀδιάφορος· οὐδὲως μᾶς συνταράσσει·
ἀλλ' ἄς διέλθῃ ἔμπροσθεν ἡμῶν ποδόγυρός τις! μᾶς ἀποσπᾷ τῶν δια-
λογισμῶν μας· μᾶς παρασύρει ἐνίοτε πολὺ μακρὰν τῆς ὁδοῦ ἣν ἐπο-
ρευόμεθα.

Μὴ τοι δύναμαι νὰ εἶπω ποῖαι περιστάσεις μὲ παρημπόδισαν τὴν
ἐκίελεσιν τοῦ σκοποῦ μου, τοῦ νὰ ἐπανίδω δηλ. τὸν Βενσάν καὶ νὰ
τὸν σπουδάσω ἐκ τοῦ πλησίον; Νεῖαι ἐντυπώσεις, ἄλλαι μὲν μηδα-
μιναι, ἄλλαι δὲ σοβαρότεραι μὲ ἀπέτρεψαν μόνον ἢ ἀνάμνησις ἐ-
σθότε τοῦ παραδόξου ἀνθρώπου μοὶ ἐπήρχετο ἐν εἶδει ἀσθενοῦς ὁ-
πτασίας.

Ἐβδομάδες, μῆνες, δύο ἔτη παρήλθον ἐπενεγκόντα εἰς τὴν θέσιν
μου σπουδαίας μεταβολάς. Ὁ πατήρ μου ἀπέθανεν, ἐγκαταλιπὼν
μικρὰν τινα περιουσίαν, συναθροισθεῖσαν ὁβολὸν πρὸς ὁβολόν, μετὰ
τῆς μεγάλης ἐκείνης γλίσχρου ἐπιμονῆς τοῦ χαρικοῦ, τοῦ ἀποστε-
ροῦντος ἑαυτὸν τοῦ παντός, ἵνα ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον τοῦ τέκνου
του. Ἡ πελατεία προσῆλθε· παρητήρησεν τῶν σχεδίων μου ὡς πρὸς
τὴν καθηγεσίαν. Τέλος ἐνυμφεύθη, καταστὰς πατὴρ μιᾶς ἀξιολα-
τρεύτου μικρᾶς κόρης.

Φαντάζεται τις ὅτι ὁ κ. Βενσάν καὶ ἡ ἐγκληματικὴ ἐπιστήμη του
ἀπεσβέσθησαν τῆς ιδέας μου. Παρήλθον, παρήλθον καὶ ἄλλα ἔτη
Ἡ εὐπορίᾳ προσῆλθέ μοι· αἱ ἐπὶ τῶν νευρῶν παθῶν ἔρευναί μου,
οἱ ἐπὶ τῶν ὑστερικῶν πειραματισμοί μου ἀνεφημίσθησαν ὀλίγον· ἡ
θυγάτηρ μου ἐμεγάλωνε καθισταμένη ἐπὶ μᾶλλον ἀξιολάτρευτος καὶ
λατρευτὴ· ἡμῶν εὐτυχίας· εἶχον τὴν ἱστορίαν μου, διότι αἱ Ἀκαδη-
μῖαι παρεδέχοντο τὰ ὑπομνήματά μου, αἱ δὲ Ἐπιθεωρήσεις τὰ κα-
τεχώριζον· ἐπ' ἡμῶν τινος χολέρας μὲ ἀνέδειξεν ὀριστικῶς ἐπισπάσασά
μοι τὴν ταινίαν τῆς κυβερνήσεως.

Δέκα σωστὰ παρήλθον ἔτη ἀφ' ἧς ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου εἶχομεν
συνδιαλεχθῆ ἐπὶ τινος ὥρας μετὰ τοῦ φίλου μου Γάστωνος περὶ τοῦ
ἐν λόγῳ προσώπου καὶ εἶχον λησμονήσει καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομά του·
ὅτε ἡ τύχη, ἥτις ἀναμιγνύεται εἰς ὅλον τὸν βίον μας, μοὶ τὸν ἀνε-
μνησεν ὑπὸ περιστάσεις ἐπὶ μᾶλλον ἄλλοκότους παρὰ τὴν πρώτην
φορὰν.

Εἰς τῶν συναδέλφων ὁ διδάκτωρ Φ... διευθυντὴς μεγ. στοῦ τινός
νοσοκομείου, μ' ἔγραψε παρακκλῶν με νὰ διέλθω, ἅμα ὡς εὐκαιρή-
σω, παρ' αὐτῷ, ἵνα ἐπισκεφθῶ μίαν τῶν ἀσθενῶν του.

Τυχῶν τότε ἐνασχολημένος ἐβραδύνα ἐπὶ τινος ἡμέρας ν' ἀνταπο-
κριθῶ εἰς τὴν προσκλήσιν του. Ἀλλὰ συνεπεῖα νεωτέρας κατεπει-
γούσης ἐπιστολῆς ἐσπεύσα νὰ μεταβῶ παρ' αὐτῷ· Ἡ ὑπόθεσις περὶ
ἧς ἤθελε νὰ με συμβουλευθῆ ἦτο ἐκ τῶν μᾶλλον ἐνδιαφεροσῶν καὶ
τῆς εἰδικότητός μου. Ἐπρόκειτο περὶ τοῦ περιεργοτάτου τῶν φαι-
νομένων τῆς *dédoublement* τῆς προσωπικότητος⁽¹⁾ καὶ, ἐπὶ πολ-
λὰς ὥρας ἠσχοληθήμεν εἰς πειραματισμούς ἐνδιαφέροντας καὶ καθι-
σταμένους ἐπὶ μᾶλλον κοὶ μᾶλλον κατκπληκτικούς. Ἀλλὰ φόβῳ
μὴ ὑπὲρ τὸ δέον κουράσωμεν τὴν ἀσθενῆ ἀνεβάλομεν τὴν ἐξακολού-
θησιν εἰς τὴν ἐπαύριον.

Κατήλθομεν εἰς τὸν κήπον τοῦ μεγαλοπρεποῦς καταστήματος,
ὅπερ ἡ Εὐρώπη ἅπασα γινώσκει καὶ θυμᾶζει καὶ βραδέως ὁ συν-
ἀδελφός μου μὲ προέπειπεν, ἀνακοινῶν μοι τὸ ἀποτέλεσμα τῶν
ιδίων του παρατηρήσεων ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου ὅπερ πρὸ ὀλίγου ἐ-
σπουδάζομεν.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόκειτο νὰ διέλθωμεν τὰς κίγκλιδας τῆς εἰσό-
δου καὶ ν' ἀποχειριτισθῶμεν, παιδίον τι μικρὸν ἐξῆλθε δενδροφυτείας
τινός καὶ ἐρριφθῆ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ διδάκτορος.

Οὗτος τὸ ἀνήγειρε, καὶ μοὶ εἶπε:

— Ὁ Κύριος υἱός μου... ὀκτῶ ἐτῶν... καλῆς φύσεως.

Ἦτο ὠραιότατον παιδίον μὲ χαρακτηριστικὰ λεπτοφυῆ, ἀλλὰ
μοὶ ἐφάνη ὄλγον χλωμόν. Τὸ ἐθώπευσα, ἀναμνησθεὶς τῆς κόρης μου
τῆς τόσῳ δροσερᾶς, τῆς τόσῳ ροδοκοκκίνου, καὶ εἶπον:

Μὰ διατί νὰ τρέχῃς τόσῳ πολὺ; Ὡς νὰ σ' ἐκυνηγοῦσε κανεὶς!
Ἐρώτησις κοινὴ, εἰς ἣν οὐδεμίαν βεβαίως σπουδαιότητα ἀπέδιδον.

(1) Σ. Μ. Διὰ τῆς λέξεως *dédoublement* ἐνοοῦσιν οἱ ψυχολόγοι τὴν
κατάστασιν προσώπου τινός. καὶ ἢ τὸ περίπνευμά του ἐξερρόμενον τοῦ σω-
ματος ἐφανίζεται εἰς ἄλλο μέρος ὑπὸ τὴν ἰδίαν μορφήν τοῦ ἐν λόγῳ προ-
σώπου.

— ὦ! διὰ νὰ γελάσω! εἶπε τὸ σερπετὸν παιδίον· διὰ νὰ πειράζω τὸν κ. Βενσάν...

— Κ. Βενσάν! ἐρώησα ποῖον Κ. Βενσάν;

Το ὄνομα τοῦτο ἐδόνησεν εἰς τὴν μνήμην μου ὡς διάκτορος ἤχος σάλπιγγος.

Τὸ παιδίον ἀπήντησε μετὰ τινος τόνου παρωργισμένου:

— Μὰ δὲν εἶνε παρὰ ἓνας Κ. Βενσάν... εἶνε ὁ παπα-Γατώ!

Παπα-Γατώ! οὕτως ἀπεκάλουν τὸν Κ. Βενσάν πρὸ δέκα ἐτῶν.

— Εἶνε ἀλλόκοτος ἄνθρωπος, ἐπρόθεσεν ὁ συνάδελφός μου.

— Μήπως εἶνε ὁ Βενσάν... Ἰθβενεν;

— Αὐτὸς αὐτότατος. Τὸν γνωρίζετε;

— Δὲν ἀπεθνε λοιπόν;

— Ἄ! καὶ σεῖς ἀκόμη, εἶπεν ὁ διδάκτωρ γελῶν, τὸν νομίζετε ἐξαφανισθέντα; Καθολοῦ Ἐκατὸν δεκά μέχρις ἑκατὸν δεκαπέντε ἐτῶν, ἀγαπητέ. Ἄς λέγοιαι δὲ ὅτι ἡ τρέλλα δὲν εἶνε διπλωμα μακροβιότητος!

— Κχι ἀπὸ πότε εἶνε ἐνταῦθα!

— Ἀπὸ τεσσάρων περίπου μηνῶν. Εἰσῆλθεν ἐν περιπτώσει λίαν περιέργοις, ὡς αὐρίον θά σοι τὰς ἀνακρινώτω, διότι σήμερον με ἀπαιτεῖ ἡ ἐργασία μου. Εἶνε ἐξ ὧραι...

— Ἐξ ὧραι! καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἐπιείγομαι. Ἐς αὐρίον λοιπὸν τὰ περὶ τοῦ Κ. Βενσάν.

— Εὐχαρίστως, συνάδελφέ μου,

(*Ἐπεται συνέχεια.)

ΟΝΟΜΑΤΟΜΑΝΤΕΙΑ

Ὁ Μάγος Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς

(Συνέχεια.)

Κατὰ τὸν 1ον μ. χ. αἰῶνα, τὸν ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου ἀρχόμενον καὶ εἰς τὸν Δομητιανὸν λήγοντα, ἡ ἐν Καππαδοκίᾳ πόλις τῶν Τυήνων παρέσχεν εἰς τὸν κόσμον τὸν μεγάλον Μάγον, Ἀπολλώνιον. Ἐξ εὐγενοῦς καὶ ἀρχαιοτάτης οἰκογενείας καταγόμενος οὗτος, ἐμαθήτευσεν ἐν ταῖς πλατωνικαῖς σχολαῖς. Τὸ φύσει παρατηρητικὸν αὐτοῦ πνεῦμα ἐστράφη πρωτῶς πρὸς τὰς ὑψηλὰς πνευματικὰς σπουδὰς. Περιηγηθεὶς τὴν Ἰνδίαν, τὴν Περσίαν, τὴν Αἴγυπτον καὶ μυηθεὶς τὰ μυστήρια τῶν σοφῶν τῶν διαφόρων τούτων μερῶν, ἠθέλησε νὰ μεταβῆ καὶ εἰς Ῥώμην τὸ 63 ἔτος, ἐπὶ Νερωνος, ὅπως ἴδῃ, ὡς ἔλεγε, καὶ ἓνα τύραννον.

Ὅτε ἐπλησίασεν εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν, μετὰ συνοδίης 72 μαθητῶν, συνήντησεν, ἐξερχόμενον τοῦ δάσους τῆς Ἀρικίας, τὸν συμπατριώτην του Φιλόλαον, ὃν ἐγίνωσκεν ὡς σοφὸν μὲν ἄνδρα, ἀλλ' ἄτολμον.

— Ἐχάρης, δεῖλας!... τῷ λέγει ὁ Φιλόλαος πῶς τολμᾶς νὰ εἰσελθῇ εἰς τὴν Ῥώμην ἐν τοιαυτῇ συνοδίᾳ μαθητῶν καὶ τῷ φιλοσοφικῷ τριβῶνι; Ἄγνοεῖς λοιπὸν ὅτι ὁ Νερων προέγραψεν ἀπαντας τοὺς φιλοσόφους καὶ ὅτι ἡ περιβολὴ σου θὰ σὲ προδώσῃ;

— Πῶς διάγει τὸν καιρὸν τοῦ ὁ Νερων; ἀπήντησεν ἀταράχως ὁ Ἀπολλώνιος.

— Ἀρματοδρομῶν ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ, αὐλῶν ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ ἐξαφνίζων ἐκείνους ὧν ὁ β.ος ὑπεμφάνει κατακρίσειν τοῦ βίου αὐτοῦ.

— Καλὰ λοιπόν! ἡ θεὰ ἐνδὲς ἡγεμόνος ἑαυτὸν ἀτιμάζοντος, παρέχει τοῖς σοφοῖς ἐν τῶν μάλλον ὑψηλῶν καὶ ἀξιοσπουδάζων μαθημάτων. Ὅσοι δὲν τολμᾶσι νὰ με συνοδεύσωσι προσωτέρω, ἄς

μεριμνήσωσι περί τῆς ἀσφαλείας των· οὐδόλως θέλω μωμῆ αὐ-
τῶν τὴν ἀδυναμίαν ταύτην τοῦ ἦθους· τὸ ἐπ' ἔμοι δὲν παρεκκλίνω
τοῦ σκοποῦ μου ὁ ἀληθὴς σοφὸς πρὸ τῶν ἀπειλῶν μόνον τοῦ οὐρα-
νεοῦ δεόν νὰ ὀπισθοδρομῇ.

Ἐξήκοντα ἐκ τῶν μαθητῶν, ἐγκρατιπόντες αὐτόν, ἠκολού-
θησαν τον Φιλόλαον, οἱ δ' ἐπίλοιποι δώδεκα, οἱ μᾶλλον θαυμα-
σται τῶν διδασκαλιῶν του, συνώρυσαν αὐτῶ. Οἱ φύλακες τῶν πυ-
λῶν οὐδόλως παρηγοῦσαν τοὺς ταξειδῶτας· ὁ δ' Ἀπολλώνιος,
περιελθὼν τὴν Ρώμην ἀπεριέργως ἐξῆλθεν αὐτῆς, ἀταράχως πάλιν
μετὰ τῆς μικρᾶς του συνοδείας.

— Ἐπεδειξαμεν εὐστάθειαν, εἶπε, ἀλλὰ δὲν πρέπει ν' ἀφηρῶ
μεν ἐπὶ πλέον τοὺς τρελλούς, ὡς εὐδὲ τοὺς Θεούς· ἐπανελθωμεν εἰς
Ἑλλάδα καὶ Αἴγυπτον· ἐκείθεν θὰ ἐπισκοπήσωμεν κάλλιον τὸ μέλ-
λον· αἱ ἐπαναστάσεις ὁμοιοῦσι πρὸς τὰ κολοσσαῖα ἀγκύματα,
καὶ μακρόθεν δεόν νὰ θεωμεθα αὐτῶν.

Ἡ τελευταία φράσις εθεωρήθη μετὰ τὸ συμβᾶν ὡς προφητεία
τῆς πτώσεως τοῦ Νερωνος.

Καὶ ἄλλας προρρήσεις, λίαν ἐμφαντικὰς, ἀποδίδουσιν εἰς τὸν
Ἀπολλώνιον ἀναφορικῶς πρὸς τὰς βυσιλείας τοῦ Γαλβ. τοῦ Ὀ-
θωνος, τοῦ Βιτλλίου τοῦ Οὐσπεσιανοῦ, τοῦ Τίτου, τοῦ Δομητι-
νοῦ. Ἐεὐγγαγεν ὁμιλῶν δημοσίᾳ ἐν Ἐφέσῳ καθ' ἣν ἡμέραν ἐφο-
νεύετο ἐν Ῥώμῃ ὁ Δεμητιανός, δι' ἐγχειριδίου πληγεὶς ἐπτάκις.
Αἰφνης ὁ Ἀπολλώνιος ὑψισί· τὴν φωνὴν, κλίνει· πλαγίως, ὡσεὶ
ἀκρωμένος, ἐξορμήσας εἶτα πρὸς τὰ ἐμπρὸς τρία τέσσαρα βήματα,
ἀναφωνεῖ μετὰ δεσποτικοῦ τόνου: «Κτύπα... κτύπα... οἱ Θεοὶ τῶ
ἐπιτασσοῦσι!..» Οἱ παρετώτες ἐκπλαγέντες ἐνόμισαν ὅτι ὁ Ἀ-
πολλώνιος εἶχε περιπεσεῖ εἰς μανίαν, ἀλλ' οὗτος ἐν ὄλῳ τῶ μεγα-
λείῳ αὐτοῦ καὶ διὰ φωνῆς βροντώδους, τοῖς εἶπεν: «Ἐφισιο!...
τῇ στιγμῇ ταυτῇ ὁ τυρχνος κατεβλήθη· ἡ Ῥώμη, ἅπανσα ἐξεγερ-
θεῖσα, ἀνευφημεί ἡδὴ τὴν ἐλευθερίαν!...» Μετὰ τινὰς ἡμέρας δια-
δοθη εἰς Ἐφεσον ἡ εἰδησις τοῦ φόνου τούτου, ἡ δὲ παρὰ τοῦ Ἀπολ-
λωνίου ὀρισθεῖσα στιγμή ἦτο ἐκείνη ἣν ἀνήγγελλον οἱ ἐκ Ῥώμης
ξένοι.

Ὁ Ἀμμιανὸς Μαρκελλῖνος κατέτασε τὸν φιλόσοφον τῶν Τυά-
νων, ὡς καὶ τὸν Πυθγόρα, τὸν Σωκράτη τὸν Νουμᾶν Πομπιλ-
λιον, μετὰ τῶν προνομιοῦχων ἐκείνων ἀνδρῶν, οἵτινες καθ' ἅπαν-
τα τὸν βίον αὐτῶν προστατεύονται παρὰ τοῦ οἰκείου Διμιονίου.

Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος Σεβήρος τὸν κατέτασε μετὰ τῶ τοῦ
Ὀρφῆως, τοῦ Ἀβραάμ καὶ τοῦ Ἰ. Χριστοῦ.

Ἡ αὐτοκράτειρα Ἰουλία, συζυγος τοῦ Σεπτήμου Σεβήρου,
προσεκάλεσε τὸν ῥήτορα Φλαβ Φιλόστρατον, καθηγητὴ τῆς ρη-
τορικῆς ἐν Ῥώμῃ, νὰ γράψῃ τὸν βίον αὐτοῦ τοῦ ἐκτάκτου ἀνδρός
κατὰ τὰ ὑπομνήματα τοῦ Νινευήτου Δάμιδος, τοῦ διαφερόντως εὐ-
νοουμένου μαθητοῦ τοῦ Ἀπολλωνίου. Ἡ βιογραφία αὕτη ἀναγρά-
φει πολλὰ θαυμάσια καὶ προρρήσεις, δι' ἃς οἱ ἱερεῖς τῶν χρη-
στηρίων ἐφθόνησαν τὸν Ἀπολλώνιον καθὼ ἐκτελοῦντο τὰ τοιαῦτα
δωρεάν, ἄνευ αἰμάκτων θυσιῶν καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς δεισιδαίμονος ἱε-
ροτελιστικῆς Διὸ ὅτε ὁ Ἀπολλώνιος ἠθέλησε νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς Ἀ-
θήνας καὶ παρκετῇ εἰς τὰ Ἐλευσίνια Μστήρια, ὁ ἱεροφάντης ἐδή-
λωσεν ὅτι οὐδέποτε θὰ προσεδέχετο ἄνθρωπον περιφρονουντα τὰς θρη-
σκευτικὰς τελετάς. Ἡ προσβολὴ αὕτη οὐδόλως συνετάραξε τὸν
Τυανέα θαυματουργόν, ἀπαντήσαντα πρῶτος τὰ ἐξῆς «Ἡδύνασο
ἐτέραν μομφήν, μᾶλλον, εὐλογοφανῆ, νὰ μοι ἀποτεινῆς πῶς δηλ.
ἐγώ, ὁ ἀληθὴς μύστης τῆς αἰγυπτιακῆς Μυγείας, τῆς μοναδικῆς
πηγῆς τῶν ἀποκρύφων ἐπιστημῶν, ν' ἀποφασίσω νὰ προσελθῶ ἐνώ-
πιον τῆς σῆς τετυφωμένης ἀμαθείας!» Οἱ μάρτυρες τῆς τοιαύτης
ἀπαντήσεως συναισθηθέντες ὅτι ὁ ἀπανταχοῦ πεφημισμένος Ἀπολ-
λώνιος ἠδύνατο νὰ παραβλάψῃ τὴν ἱερατικὴν βιμηχανίαν τῆς Ἐ-
λευσίνος, δυσφημῶν αὐτὴν ἀνὰ τὰς περιγήσεις του, ἐπειθανάγκα-
σαν τὸν ἱεροφάντην νὰ ἐπανορθώσῃ τὰ σφάλματά του· ἀλλὰ Ἀ-
πολλώνιος περιεφρονῆσε τὰς δικαιολογίας καὶ τὰς προσλιπαρήσεις
αὐτῶν.

Ἰδοὺ πῶς συνεκεφαλίου τὴν διδασκαλίαν του: «Κατὰ τὰς
χρονίους περιγήσεις μου ἐσπουδασα τὴν σοφίαν ἅπαντων τῶν με-
ρῶν· τὰ διάφορα φιλοσοφικὰ συστήματα, παρερχόμενα πρὸ ἐμοῦ,
κεκοσμημένα μετ' ὄσων κόσμων ἕκαστον ἐπλασσαν ἐαυτῶ, με προσε-
κάλουν νὰ ἐκλέξω. Ἄπαντα μοὶ ἐφάνησαν διαφοροτρόπως ὠραία

μετά ἐξωτερικοῦ ὑπερπυρρῶν. Ἔνια αὐτῶν παρσιδύσαντα περὶ τὸ λογικὸν μου διὰ δελεαστικῶν θελγήτρων, προσεπάθουν νὰ με ὑποδουλώσωσι διὰ θαυμασιῶν ὑποσχέσεων. Ἐν μοὶ κήγγελλον ὅτι, μετρωρίζομενος ἐπὶ τῶν ὄνειροπολημάτων αὐτοῦ, θὰ ἐβλεπον ἀπάσας τὰς ἠδυπαθείας ἐνοκηπούσας μοι ἕτερον ἐκαυχᾶτο ὅτι θὰ με προεφύλαττε τῶν δεινῶν τοῦ βίου, μοὶ ὑπεδείκνυεν ὅμως τὴν ὑπερπήδησιν τῶν δοκιμασιῶν αὐτοῦ δι' ἡδέας τινὸς καὶ ἀενάου ἡρεμίας τῆς ψυχῆς ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ Θεοῦ. Ἄλλο μοὶ προσέφερε τὴν ἀπάθειαν τῆς ψυχῆς ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς καὶ τοῖς κακοῖς ἄλλο μὲ ἐνεθάρρυνε εἰς τὸ ἀποτολμᾶν τὸ πᾶν, ὅπως κηττοῦ εὐτυχῆς. Ἄπαντα προσεπάθουν νὰ με δικρατωσῶσιν ἐπὶ τῆς γῆς δι' ἐνεῖων ἄπερ ἀπεκάλουν θεμιτὰς ἀπολαύσεις τοῦ ὄντος μου, τοῦ ὕλικου. Μία μόνη ἐξ αὐτῶν τῶν φιλοσοφιῶν, ἡ τῆς Αἰγυπτου, ἴστατο ὀλίγον ἀπωτέρω σιγηλῆ καὶ κεκαλυμμένη· παρέστη ἐν τελείᾳ καὶ αὕτη τελευταία, ἀφοῦ εἶδεν ὅτι αἱ ἕτεραι σοφίαι δέ, με ὑπεδούλωσαν. ἌΝες, μοὶ εἶπεν, εἰμὶ θυγάτηρ τοῦ παρελθόντος καὶ μήτηρ τοῦ μέλλοντος· εἰμὶ ἡ βασίλισς τῶν πνευμάτων, ἡ ἀντανάκλασις τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῶν κόσμων. Ἔνια σὺ ἡ ἀποδίκτος ἐν τῷ ἐμῷ κράτει δέον ν' ἀπαρνηθῇ τὰς ματαιότητας τῆς γῆς, τὰς ἠδυπαθείας τῶν αἰσθήσεων, τὴν ἀλαζονίαν τοῦ βίου. Ἀπαγορεύω τὸν τρελλὸν ἔρωτα εἰς τοὺς μαθητὰς μου, καθὼ ἐπικίνδυνον μανίαν τῆς ψυχῆς· ἐπιτάσσω αὐτοῖς τὴν σιγήν. Ἔνια αἰσθάνονται ὅτι διατελοῦσιν ἀείποτε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Βδελυσσομαι τὰς αἰμακτοὺς θυσίας, καθὼ ἀποδιδούσας τῷ Ὑπερτάτῳ Ὅντι τὴν ἀγριότητα τοῦ τυράννου· διδάσκω δ' ἄντ' αὐτῶν τὰς υἱεῖας δεήσεις, αἵτινες μετὰ τῆς προσφορᾶς τοῦ θυμιάματος, εἰνε ἡ μόνη ἀνταξίως λατρεία τοῦ πατρὸς τῶν πάντων. Ἄν ἔχῃς τὴν ἰσχὺν νὰ με ἀκολουθήῃς ἐπὶ τῶν μονήρων κορυφῶν, ἐνθα εὐρηται ἡ Ἀλήθεια, θὰ σε ἀναπλάσσω νέον ἄνθρωπον μετὰ νέων ὀφθαλμῶν πρὸς θεῶν τοῦ ἀπείρου κόσμου τῶν ἀθανάτων οὐσιῶν. Δι' ἐνός βλέμματος θ' ἀναμετρήσῃς τὸν ἅπαντα χρόνον· θὰ περιλαμβανῇς δι' αὐτοῦ πάντα τὰ ὄντα εἰς ἓ μόνον ὄν, ἐν μιᾷ μόνῃ ἰδέᾳ. Αἱ θεαὶ δυνάμεις θὰ σε ἀπεκαλύψωσι τὰ ἐαυτῶν μυστήρια, αἱ δὲ τῆς φύσεως θὰ ὑπόκεινται σοι». Οὕτω μοὶ ὠμίλησεν ἡ σοφία τῆς Αἰγύπτου, ἡ μεγάλη Μαγεία τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ. Ἔνχολεύθησα αὐτῇ, αὕτη δὲ ἐτήρησε τὰς ὑποσχέσεις τῆς.

Ἄπολλώιος ὁ Τυανεύς ἀπέπτη τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου τὸ 96 ἔτος μ. Χ. Ὁ θάνατος, ὡς ὁ βίος του, ὑπῆρξε μυστήριον. Οἱ μαθηταὶ τοῦ διεδώκαν ὅτι τὰ πλανητικὰ δαιμόνια, μὴ ἐπιτρέψαντα τὴν διὰ τοῦ τάρου διαβάσιν, ἀπῆραν αὐτὸν εἰς τὸν οὐρανον. Τὴν γυναικὴν ταύτην ἠσπύθησαν πολυαριθμοὶ τῶν ὀπαδῶν του· εἰ τὴν φῆμιν αὐτῆς φθονοῦντες ἐθεβαίου· ἀπεναντίας ὅτι ἔρριψεν ἑαυτὸν ἐν τινὶ βαράθρῳ, ὡς ὁ Ἐμπεδοκλῆς, ὅπως πιστευθῇ ἡ ἀποθέωσις του. Οἱ συμπατριῶταί του ἔλυσαν τὸ ζήτημα ἀνεγείραντες αὐτῷ ναόν, εἰς οὗτινος τὴν δαπάνην ἠθέλησε νὰ μετάρχη καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Κρκι-κάλας, ὄν, ὡς λέγουσιν, ἡ Ἄπολλώνιος ἤξιώσε πολλῶν ἐμφαν-σεῶν του.

Αἱ προφητεῖαι τοῦ Ἄπολλωνίου ἐπὶ τῶν αὐτοκρατορικῶν πε-πρωμένων τῆς ἐποχῆς του. ἀπὸ τοῦ Νερβου, φηγευθέντος τὸ 98ον ἔτος, μέχρι τοῦ Νερβα, οὗτινος ἡ βασιλεία ἤρξατο ἀπὸ τοῦ 96 ἔτους, συνετέλεσαν λίαν εἰς τὴν εὐλείαν αὐτοῦ. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο τῶν 28 ἐτῶν ἐπὶ αὐτοκράτορες περιβλήθησαν ἀλληλοδιο-δόχως τὴν τραγικὴν πορφύραν: Ὁ Γάλλος ἐσφαγή παρά τινος στρατιωτικῆς συνωμοσίας· ὁ Ὄθων νῦτοχειριάσθη μετὰ τινα ἡτταν· ὁ Βιτέλλιος ἐσπαράχθη ὑπὸ τοῦ λαοῦ· ὁ Δομιτιανὸς ἐδολοφινῆθη παρὰ τῶν ὑπηρετῶν τῆς συζύγου του· μόνον τὸν Οὐεσπεσιανὸν καὶ τὸν Τίτον ἀπῆλλαξεν ἡ Εἰμαρμένη τῶν βιαίων τοῦτων θανάτων. ἰ) Ἄπολλώνιος εἶχε προείπει τὸ πεπρωμένον τῶν μὲν καὶ τῶν δὲ ἰ) Δομιτιανὸς καθεῖρξεν αὐτόν, ὡς ἐπικίνδυνον, ὀρίσας τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ ἴδιος θὰ τὸν ἐδίκαζεν. Ἡ κατηγορία περιστρέφεται περὶ δύο τρομερὰ ἐγκλήματα· ὁ Ἄπολλώνιος εἶχεν ὀμιλήσει ἐνώπιον πολιτι-κοῦ τινος συκοφάντου περὶ τῆς προσεχοῦς ἀναρρήσεως τοῦ Νερβα ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ Δομιτιανοῦ, δι' οἱ ἐκδικητικοὶ θεοὶ θὰ συνέτρι-βον. Τοῦτο ἦτο ἔγκλημα καθοσιώσεως συνεπαγόμενον ποινὴν θανα-τικὴν· καὶ ὅμως ὁ Μάγος τῶν Τυανῶν παρεστη εἰς τὸ δικαστή-ριον μετὰ τσαύτης ψυχραμίας ὥστε ὁ τύραννος ἐπαράχθη ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ θεᾷ καὶ περιεστῆ ἐν ἀμηχανίᾳ.

«Βασίλευ, τῷ εἶπε, ἐπικαλοῦμαι πρὸς ὑπεράσπισίν μου τὴν ἀνά-μνησιν τοῦ πατρὸς σου Οὐεσπεσιανοῦ, τοῦ ἐπισκερθέντος με ἐν Αἰ-γύπτῳ πρὶν ἢ γείνη αὐτοκράτωρ. Ἐγὼ, πρὸς τί νὰ τὸ ἀποκρύψω,

ἔγω τῷ προεῖπον τὸ μεγαλειόν του Εἶσαι ἄρα φυσικὰ ὑπόχρεως πρὸς με, ἀφοῦ βασιλεύεις ἤδη μετ' ἐκείνον. Δὲν ἕκαμα χρῆσιν οὔτε τερχτείας, οὔτε γοητείας, ὅπως τον παρορμήσω πρὸς κατάληψιν τῆς ἀρχῆς δεν ἐκαυχήθην αὐτῷ ὅτι ἠδύναμην νὰ μεταβάλλω κατὰ βούλησιν, τὴν πορείαν τοῦ ἡλίου ἢ τον ροῦ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, οὐδὲ μάλιστα παρεκίνησα αὐτὸν νὰ ριψῆ βλέμμα ἐπὶ τῶν μυστηριωδῶν πινάκων, δι' ὧν οἱ μαθηταὶ τῆς Ἰσιδος ἀνευρίσκουσι τὰ σημεῖα τοῦ Ὀροσκοπίου ἠρκέσθην μόνον, ὅπως διχρωτίσω τὸ μέλλον του, νὰ συμβῆ υλευθῶ, ὡς καὶ σύ, βασιλεῦ, δύνασαι νὰ πράττης τὸ τοιοῦτον ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν, τὸ ἱερὸν Προγνωστικὸν τῆς Πρηνεστίνης Μοίρας. Εἶνε ἀ ἀγκη νὰ σοι γνωρίσω ὅτι ἡ μαντεία αὕτη ἐδιδάχθη τὸ πάλαι εἰς τοὺς Ἑτρουρικούς παρά τινων ταξειδιωτῶν Αἰγυπτίων καὶ ὅτι ὁ Σέρβιος Τούλιος, ἄρ βασιλεὺς τῆς Ρώμης, ἤγειρεν ἐν τῇ πόλει Πρηνέστη βωμὸν ἀθαμιλλώμενον πρὸς τὴν φήμην τοῦ χρηστηρίου τῶν Δελφῶν; . . . Εἶχον λοιπὸν γράψει τὰ τρία ὀνόματα τοῦ Οὐεσπασιανοῦ ἀνὰ ἕν γράμμα ἐπὶ τινων κύβων ἐκ δάφνης, ρίψας εἶτα ἀναμιξ τὺς κύβους ἐντὸς κάλπης ἀργυρᾶς. μετὰλλου καθιερωμένου τῇ Ἰσιδι, προσεκάλεσα τὸν πατέρα σου νὰ ἐξάγῃ αὐτοὺς εἰ ἢ ἐκ τῆς κάλπης καὶ νὰ τους κατατάσῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἰδοὺ δ' ἐν τίνι τάξει εἶχον ἐξελθεῖ.

PSESELANTAASUTIVSVUIUIS.

Διηθείς εἶτα ἐν διανοίᾳ καὶ μυστηριωδῶς πρὸς τὸ ὑπὸ τὸ ὄνομα Πρηνεστίνης Μοίρας κεκρυμμένον Δαιμόνιον ἐσημείωσα τὸ καθ' ὑπαγόρευοιν αὐτοῦ ἐπόμενον χρησμόν.

«PRAENESTINÆ SACRIS FORTUNÆ SORTIBUS ELECTUM
LENTE ASCENDIT NOMEN TUUM AD ASTA ;
SED UNDIQUÉ TANDEM INSIGNIS
VICTOR SINE VICTORIA,
URBIS IMPERIUM, UNUS IMPERATORA, SUSCIPIES»

Δηλαδή: «Τὸ ὄνομά σου, ἐλέγειν παρὰ τοῦ ἱεροῦ Προγνωστικοῦ τῆς Πρηνεστίνης Μοίρας, ἀνέρχεται βραδέως πρὸς τὰ ὕψη τοῦ μέλλοντος καὶ καθίσταται διάσημον πανταχοῦ· σὺ δὲ νικητῆς, χωρὶς νὰ πολεμήσῃς, θ' ἀποδεχθῆς, ὡς μόνος αὐτοκράτωρ, τὸ κράτος τῆς Ρώμης.»

Γινώσκεις, βασιλεῦ, ὅτι τὰ ἀρχικὰ γράμματα αὐτῶν τῶν προφητικῶν λέξεων, ἐπαιατιθέμενα εἰς τὴν φυσικὴν τάξιν ἀναπαράγουσι τὰ τρία ὀνόματα τοῦ πατρός σου

TITUS ESAVIUS VESPASIANUS

Μήτοι λοιπὸν δὲν προεῖπον τὴν ἀλήθειαν; . Δὲν ἐξῆλθεν ὁ Οὐεσπασιανὸς ἐκ μακρᾶς ἀφανείας, ὅπερ ἄλλως τε ἐπιπροστίθεισιν ὑψηλοτέρων, λάμψιν εἰς τὴν δόξαν του; . Δὲν ἐδοξάσθη ἀπανταχοῦ διὰ τοῦ πολέμου τῆς Ἰουδαίας, ἀποθαυμασθεὶς ὑπὸ τῶν Ῥωμαϊκῶν λεγεῶνων . . . Δὲν εἰσῆλθε νικητῆς εἰς τὴν αἰωνίαν πόλιν ἀνευ νίκης, ἀφοῦ ὁ θάνατος τοῦ Βιτελλίου (εἰς ὃν οὐδὲν μέρος εἶχε λάβει) τὸν ἀπήλλαξε τῶν μισαρῶν ἀναγκῶν τοῦ ἔμφυλλου πολέμου, παραχωρήσας αὐτῷ τὸ κράτος ἄνευ ἐτέρου ἀνταπαιτητοῦ;

Μὴ ἀκουε λοιπὸν, ὦ βασιλεῦ, τοὺς κατηγοροῦντας με κατασκόπους ὅτι δῆθεν συνομνύω κατὰ σοῦ μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ Νέρβα. Ὁ Νέρβα εἶνε σοφὸς, προαχθεὶς ἐν σοφίᾳ ὑπὸ μακρᾶς πείρας. Ἄν ἀληθεύει ὅτι ἐν ἀθώαις ἀναστροφαῖς ὠμιλήσαμεν καὶ περὶ τοῦ πεπωμένου, ἂν τυχὸν ἀνέφερον παραδείγματα τινὰ ἡγεμόνων, θὰ εἶπον ὅτι ἡ θεία βούλησις εἶνε ἀνανταγώνιστος, θὰ εἶπον ὅτι ἂν ἡ θεία βούλησις ἐκάλει εἰς τὴν ἡγεμονίαν οἰονδήποτε πολίτην, καθ' ὃν χρόνον τὸ κράτος κείται ἐν ταῖς χερσὶν ἐτέρου καὶ ἂν αὐτὸς ὁ ἕτερος κατέστρεφε τὴν ἐκλεκτὸν τοῦ Οὐρανοῦ, ἵνα μὴ ἐκθρονισθῆ δῆθεν ὑπ' αὐτοῦ. ὁ θανὼν θὰ ἐπανεῖλθῃ ἐν τῷ βίῳ, ὅπως ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασιν τῆς Μοίρας. Ἄν λοιπὸν τοῦτο σημαίνῃ συνομνύειν, συμβουλεύσου τότε τὸ Προγνωστικὸν τῆς Πρηνεστίνης Μοίρας καὶ θὰ καταστῆς οὐ ὡ καὶ ἔνοχος συνωμοσίας κατὰ τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ σου! . Προτιμώτερον, βασιλεῦ, νὰ προσπαθῆς μᾶλλον νὰ καταστήτῃς εὖνοον τὸν οὐρανὸν διὰ τῆς ἐπιεικείας καὶ τῆς δικαιοσύνης· πᾶσα

ταρὶ σοῦ ἀποτμηθεῖσα κεφαλὴ, πᾶσα δημευθεῖσα πρόσδος, πᾶσα ἔξορία, συνεπάγουσα βεβαίως αἰείποτε ἔχθρόν τινα, προστίθενται ἑτέραν τρομερὰν ροπὴν εἰς τὸ πεπρωμένον ... Καταδικασὸν με νῦν εἰ τοῦτο ἀρέσκει τῇ σῇ ἰδιωτροπία· γίνωσκε ὁμως σῦναμα καὶ τοῦτο· ὅτι δὲν κείται παρὰ σοὶ τὸ ἐμὸν πεπρωμένον, οὐδ' εἴμαρται νὰ καταστραφῶ ἐγὼ παρὰ σοῦ».

Οὐδέποτε ὁ Δομιτιανὸς εἶχεν ἀκούσει τοιαύτην γλῶσσαν. Ὁ-
χρὸς καὶ ὡσεὶ καθηλωμένος ἐπὶ τῆς ἔδρας ἐφαίνετο ἀπονεαρκωμέ-
νος ὑπὸ τῆς ἐπηρείας τοῦ ἀτενοῦς βλέμματος τοῦ Ἀπολλωνίου. Ὁ
Τυανεύς φιλόσοφος ἐξῆλθε βραδέως τοῦ πρετωρίου, οὐδενὸς ἀποτολ-
μήσαντος νὰ παρεμποδίσῃ τὴν ἀναχώρησίν του. Εἰς Ἑλλάδα ἀφι-
χθέντα τὸν ὑπεδέχθησαν μετ' ἀγαλλιάσεως καὶ ὡσεὶ ἀναστάντα ἐκ
νεκρῶν, καθότι πρώτην ἤδη φοράν διέφυγεν ἐν θῦμα τῆς αὐτοκρα-
τορικῆς τίγρεως.

Ὁ Δομιτιανός, ὡς λέγεται, συνεβουλεύθη μετὰ ταῦτα τὸ
Προγνωστικὸν τῆς Πρηνεστίνης τεταραχμένος ἐπὶ τῷ δυσσιῶφι
χρησιμῶ προσεκέλεσε τὸν ἀστρολόγον Ἀσκληταρίωνα, ὅστις καὶ
αὐτὸς ἐπέβεβαίωσε διὰ τοῦ Ἑρμητικοῦ Ὄροσκοπίου τὴν ἀλήθειαν
τῶν τοιούτων προμηνυμάτων.

— Σὺ δέ, τῷ εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ γινώσκεις τίνι τρόπῳ θὰ
ἐκμετρήσῃς τὸ ζῆν;

— Ἐγὼ ἔσομαι βορὰ τῶν κυνῶν, ἀπήντησεν ὁ Ἀσκληταρίων.

Ἵνα ἀποδείξω τὴν μωρίαν τῶν προρρήσεών σου, ἀνταπήνησεν
ὁ Δομιτιανός, θὰ σε ἀποκεφαλίσω καὶ τὸ μὲν ἵπτωμα σου θὰ καῆ, ἡ
δὲ κόνις θὰ ριφθῇ εἰς τὸν Τίβεριν.

Ἀμέσως ἐξετελέσθη ἡ διαταγή· ἀλλ' ὅτε ἐπρόκειτο νὰ περακ-
τωθῇ τὸ πτώμα, ἐπῆλθεν αἴφνης καταίγις μετὰ σφοδρῶτατος ὑε-
τοῦ ἀποσβέσαντος τὰς φλόγας καὶ διασκορπίσαντος τοὺς δημίους.
Ὅτε δ' οὗτοι ἐπανῆλθον πρὸς ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου, εἶδον ὅτι τὸ
πτώμα τοῦ δυστυχοῦς Ἀσκληταρίωνος εἶχε γίνεαι οὕτως βορὰ τῶν
εἰς τὰς ὁδοὺς περιπλανωμένων κυνῶν.

(Ἐκ τῆς Ἱστορίας τῆς Μαγείας τοῦ P. Christian).

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑΙΟΥ

Η ΠΑΛΗ ΤΩΝ ΠΡΟΛΗΨΕΩΝ

(Συνέχεια.)

— Ἄντωνκέττα, ἀγαπητή μοι, εἶπεν ὑψῶν τὴν χεῖρα, σοὶ ὀρκίζομαι ἐπὶ τῆς τιμῆς μου καὶ τοῦ ἔρωτός μου νὰ μὴ ἐγγίσω ποτὲ παιγιόχαρτον, νὰ μὴ σοῦ ἀποκρύψω ποτὲ πρᾶξιν μου τινα. ὅπως ἔπραξα κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀπελπισίας καὶ τῆς ταπεινώσεως ἧτις μᾶς συνήνωσε. Πᾶν ὅ, τι μᾶς ἐ-ιδιοφέρει θὰ ἦνε κοινόν. Ὁ ἔρωσ σου θὰ με βοηθήσῃ ν' ἀρχίσω βίον ἡσυχον καὶ τακτικόν παρὰ τὸ πλευρόν σου ἂν δὲ τυχόν κλονισθῶ ποτε, ἡ ἀνάμνησις τῆς στιγμῆς ταύτης ὡς καὶ ἡ τῆς Βαλερίας θ' ἀρκεσῶσι νὰ μ' ἐπαναφέρωσιν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς λογικῆς.

Ἡ Ἄντωνκέττα ἐρρίφθη τότε εἰς τὰς ἀγκάλας του :

— Σὲ πιστεύω, Ροδόλφε, καὶ ἐμπιστεύομαι εὐχαρίστως τὸ μέλλον μου εἰς τὰς χεῖράς σου.

Ὅταν, μετ' ὀλίγον, οἱ δύο νέοι ἐπανῆλθον εἰς τὸ κομμωτήριον εὐρὸν τὴν Βαλερίαν ἐπαναπαυομένην εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς τῆς.

— Πέκτερ, εἶπεν ὁ Ροδόλφος, ὁ Θεὸς μᾶς στέλλει ἀπροσδόκητόν τινα χαρὰν κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τῆς δυστυχίας· ἰδοὺ σοὶ φέρω μίαν θυγατέρα καὶ φίλην, μίαν ἀδελφὴν εἰς τὴν καυμένην Βαλερίαν.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἀκτις χαρᾶς καὶ εὐδαιμονίας ἐφαιδρυνε τὸ ὠχρὸν καὶ τεθλιμένον πρόσωπον τοῦ κόμητος.

— Έσο, αγαπητόν τέκνον, μυριάκις εὐλογημένον ὡς θυγάτηρ μου, εἶπεν ἀποζόμενος αὐτὴν εἰς τὸ μέτωπον ἔσο εὐτυχῆς καὶ γεννοῦ ὁ ἄγγελος φυλαξ τοῦ Ροδόλφου διὰ νὰ μὴ παρκαπονεθῆ ποτε διὰ παρομοίας καταστρεπτικὰς τρελλὰς, ὡς τὰς ἰδίας μου.

— Μοὶ ὑπεσχέθη τὰ πάντα, γινώσκω δὲ ὅτι θὰ κρατήσῃ τὸν λόγον του, εἶπεν ἡ Αντωνέττα, ἀσπασθεῖσα τὴν χεῖρα τοῦ κόμητος ἀγαπητέ πάτερ, νέος βίος θ' ἀρχίσῃ διὰ σὲ καὶ τὰ τέκνα σου ἔσο μεθ' ἡμῶν θὰ σὲ διασκεδάζωμεν, θὰ σὲ θωπεύωμεν, θὰ σὲ ἀγαπῶμεν τόσῳ, ὥστε νὰ μὴν αἰσθανθῆς πλέον κωμῖαν ἀνίαν.

— Σὲ ἔννοῶ, τέκνον μου, εἶπε μειδιῶν ὁ κόμης, καὶ ἔχεις δίκαιον· ὀφείλω ν' ἀφιέρωσω τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου μου εἰς τὰ τέκνα μου ὁ Θεὸς μοῦ ἔδωκε τρομερὸν μάθημα ἀναγκάζων με νὰ δεχθῶ τὴν θυσίαν τοῦ μέλλοντος τῆς θυγατρὸς μου.

— Ἐξοργίζεις, ἀγαπητέ πάτερ, τὰ σφάλματά σου ὡς καὶ τὴν ἀξίαν μου, ἀνέκραξεν ἡ Βαλερία ἀναγκαλιζομένη τὴν Ἀντωνέτταν· εἶνε ποτε δυνατόν νὰ λυπηθῶ διὰ τοιαύτην ἀπόφασιν, ἥτις εἶνε ἡ πηγὴ τοιοῦτων ἀγαθῶν; Ἰδοῦσα δὲ ἴδῃ ὅτι ἡ καλλιτέρα τῶν φίλων μου γίνεται καὶ ἀδελφὴ μου πληροῦμαι ἀπέιρου παρηγορίας ἐλπίζω τὸ πᾶν νὰ καταλήξῃ κέλλιον παρ' ὅπως φρονοῦμεν.

Τὴν πρωτὴν τῆς διὰ τοὺς μυστικῶν ἀρχαίων τῆς Βαλερίας ὀρισθείσης ἡμέρας, ὁ γηραιὸς κόμης δὲ Μ μετέβη παρὰ τῶν βρωτῶν Μαυρικίῳ δὲ Χ. γινώ, κηδεμόνι τῆς Ἀντωνέττας, πρὸς ἐπίσημον ἀνανέωσιν τῆς εἰς γέμον αἰτήσεως τοῦ Ροδόλφου· καθὼ ἀρχαίων φίλων καὶ συμμηθητῶν, ἤρκεσαν ὀλίγαι λέξεις πρὸς τακτοποίησιν τῆς ὑποθέσεως· ἀλλ' εἰς τὴν παρτήρητιν τοῦ βρωτῶν περὶ τῶν ἀσώτων ὀρμῶν τοῦ νεαροῦ ἐξωμκτικῶ, ὁ κόμης ἀπήντησε σοβαρῶς:

— Μὴ φοβοῦ πλέον, Μαυρίκιε, ὁ Ροδόλφος καὶ ἐγὼ ἔθεραπεύθημεν ἐντελῶς ἀπὸ τὰς τρελλὰς· εἰς σὲ, τὸν πιετὸν φίλον καὶ ἀναδοχὸν τῆς Βαλερίας, ὀφείλω πάσαν τὴν ἀλήθειαν.

Καὶ χωρὶς ν' ἀποκρυψῆ τίπο·ε, τῷ διηγήθη τὰς περιπετείας τῶν τελευταίων ἡμερῶν καὶ τὴν ἐκείσιν θυσίαν δι' ἧς ἡ νεαρὰ κόμησσα ἐξηγόραζε τὴν εἰρήνην καὶ τὴν τιμὴν ἀπάσης τῆς οἰκογενείας.

— Σήμερον, κατέληξε τὸν λόγον, πρέπει νὰ συντελεσθῇ αὐτὴ ἡ μυστὰ διαπραγματεύσεις, ὁ πάτερ Μαρτίνος θὰ μᾶς φέρῃ τὸν Μάγερ εἰς τὸ γεῦμα. Ἀλλὰ, ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι ἡ ἀθῶα μου κόρη θὰ θέσῃ

τὴν χεῖρά της ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ τοῦ ἀθλίου καὶ ἀπεχθοῦς Ἰουδαίου, ὅτι διὰ τὰς ἀμαρτίας μου θὰ κατέλθῃ αὐτὴ εἰς αὐτὸν τὸν βόρβορον τῆς τοκογλυφίας, εἰς αὐτὴν τὴν βδελυρὰν κοιωνίαν, τὴν προειθούσαν ἀγνωῶ ποθεν, τὸ πᾶν ἐπανίσταται ἐν ἐμοὶ καὶ ἐρωτῶ ἐμαυτὸν ἂν ἐγὼ εἶμι διττῶς ἀθλιὸς ζῶν διὰ νὰ ἴδω τοιοῦτον ἀποτροπαιὸν πρᾶγμα. Σὲ καθιμετεύω λοιπὸν, Μαυρίκιε, νὰ ἔλθῃς σήμερον νὰ γευματίσῃς μεθ' ἡμῶν· εἶσαι ἡ ἀναδοχὸς τῆς Βαλερίας, ἡ παρουσία σου θὰ εἶνε μία ἀνακούφισις διὰ τὴν κόρην μου καὶ ἐμέ.

Τὸ φαιδρὸν καὶ μεστὸν ἀπλότητος πρόσωπον τοῦ βρωτῶν ἔλαβεν ἔκφρασιν σοβαροτήτος ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον αὐξοίσης.

— Ἰδοῦ μία θλιβερά ἱστορία, πτωχέ μου Egon· μολονότι δὲ κατεσπατάλητες τὴν περιουσίαν σου διὰ τρόπον σχεδὸν ἀσυγγνώστου, δὲν εἶνε τῶρα κατάλληλος στιγμὴ νὰ σὲ μεμφθῶ διὰ τοῦτο. Ἄπαγε· ἂν εἶχον τὰ μέσα, θὰ σὲ ἀπήλαττον ἀμέσως τῆς στενοχωρίας, διότι εἶνε σκληρὸν δι' ἓνα ἄνθρωπον τῆς ἡλικίας σου καὶ τοῦ βαθμοῦ σου νὰ ἐξαναγκασθῆς εἰς οἰονδῆτι πρᾶγμα, ἀλλὰ θὰ σοὶ εἴπω εἰλικρινῶς ὅτι, ἐκτός αὐτοῦ τοῦ λόγου, δὲ βλέπω, διατί αὐτὸ τὸ συνοικέσιον νὰ εἶνε τόσῳ μέγα δυστύχημα Γνωρίζω τὸν Μάγερ, καθότι τὸν συνήντησα συχνάκις παρὰ τῷ ἀνεψιῶ μου (εἶνε πνευματικῶν συμφορητῆται): εἶνε νέος θελκτικὸς, εὐγενὴς καθολοκληρὶν οὐδὲν ἐν αὐτῷ ἀναπολεῖ αὐτὴν τὴν βδελυρὰν γενεάν, ἣν συνειθίσασμεν νὰ περιφρονῶμεν· τὸ μέσον, ὅπερ μεταχειρίζεται δὲν εἶνε βεβαίως τὸ πρέπον, ἀλλὰ πρέπει νὰ λαβῶμεν ὑπ' ὄψει καὶ τὴν δυσμενῆ θεσιν του: νεανίας τις, ἐμμανῶς ἐρωτευμένος, διαπράττει πολλὰ πρᾶγματα διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὴν ποθητὴν γυναῖκα, καὶ μάλιστα τοιαύτην ὡς τὴν Βαλερίαν, sapristi! ἓνα μαργαρίτην ... πρὸ πάντων δὲ ὅποταν γελοία τις προληψὶς τὸν παρεμπ-δίζει νὰ βεβιάσῃ τὴν τακτικὴν ὁδόν.

— Γελοία; διεκοψεν ὁ κόμης· μία κόρησσα δὲ Μ. με αὐτὸν τὸν υἱὸν τοῦ τοκογλυφοῦ;

— Μὴ ἐξάπτεσαι, Αἴγγον, καὶ ὁμολόγησον ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὄποτον σὲ ταραττεῖ περισσότερο ἐἴς, τὸ ὅτι ὁ Μάγερ τυγχάνει Ἰουδαίος· ἀλλ' ἀφοῦ βαπτίζεται, πιεῖ τοῦ νὰ εἶνε πλέον τοιοῦτος γνωρίζεις, ἄλλως τε, ὅτι, ἐγὼ, δὲν δίδω ἀξίαν εἰς ὅλους αὐτοὺς τοὺς σὺ

ρους τῶν παλαιῶν θρησκευμάτων, ἅτινα, ἐπὶ ἐσφαλμένης κοσμογονίας βασιζόμενα, καὶ πλήρη ὄντα ἀμαθείας καὶ μυθουμάτων, ὀφείλουσι νὰ πραχωρῶσιν τὴν θείαν εἰς μίαν πίστιν, ἐλευθέραν καὶ φιλοσοφικὴν.

— Εἰξήρω ὅτι εἶσαι ἕνας ἄθεος, Μαυρίκιε, καὶ σὲ λιποῦμαι.

— Μὲ συγχωρεῖτε, πιστεύω εἰς τὴν ὑπαρξίν ἐνός ὄντος ὑπερτάτου, δημιουργοῦ τοῦ σύμπαντος· ἀλλ' αὐτὸς ὁ πατὴρ ὁ αἰώνιος ἐπλασεν ὅλα τὰ τέκνα τοῦ Ἰσα καὶ ἀποδοκιμάζει· συνεπῶς τὰς εὐτελεῖς διαμάχας, τὰς διαπραττομένας ὑπὸ τὴν ὄψιν ἀνθρώπων, αἰνίνας ἐν τῷ ἰγώτημῳ καὶ τῇ ἀλαζονίᾳ των, τιλοφοροῦνται λειτουργοὶ τοῦ Ἄλλ' ἀρκοῦσι ταῦτα δι' αὐτὸ τὸ ζήτημα· γνωρίζω τὰς καθολικὰς πεποιθήσεις σου καὶ τὰς σέβομαι, μογὸν ἐπίτριψόν μοι νὰ σὲ πείσω, ὅτι νέος ὄρατος, εὐφυής καὶ ἀρκούντως πλούσιος ὥστε ν' ἀγοράσῃ μίαν ἡγεμονίαν (τοῦθ' ὅπερ δὲν εἶνε περιφρονητέον καθ' ἣν ἐποχὴν τώρα ζῶμεν), δὲν εἶνε δυνατόν νὰ φέρῃ τὴν δυστυχίαν εἰς τὴν ἀναδεκτὴν μου, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἡ καταρωγὴ τοῦ εἶνε ἐβραϊκὴ καὶ οἱ πρόγονοι τοῦ δὲ, ἔφερον σημαίαν ἐν καιρῷ τῶν σταυροφοριῶν. Αὐτὰ τὰ δύο νεαρὰ ὄντα δύνανται πολὺ καλὰ νὰ ἀντογκπηθῶσι καὶ νὰ εὐτυχῶσιν.

— Τοῦλάχιστον τώρα, ἡ Βαλερία δὲν αἰσθάνεται δι' αὐτὸν ἢ ἀποστροφὴν καὶ περιφρόνησιν, εἶπεν ὁ κόμης στεναζῶν. Χαίρετε, ἀγαπητὴ Μαυρίκιε εἰς τὸ γεῦμα θὰ δυνηθῆς νὰ κρίνῃς ἂν αἰ αἰσιόδοξοι ἐλπίδες σου εἶνε δυνατόν νὰ πραγματοποιηθῶσι.

Ο ΙΟΥΔΑΙΟΣ ΜΝΗΣΤΗΡ

— Ἐλα, νεράιδα, ἀποτίναξον τὴν ἀπάθειάν σου· εἶνε τέσσαρες ὥραι καὶ καιρὸς νὰ ἐνδυθῆς, εἶπεν ἡ Ἀντωνέττα, ἥτις, ἐνδυθεῖσα ἤδη διὰ τὸ δεῖπνον, ἐλάθητο ἐπὶ μικροῦ ἰδράνου παρὰ τὸ ἐδώλιον, ἐφ' οὗ ἡ Βαλερία ἦτο ἐξηπλωμένη. ὦχρὰ καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπλανεῖς εἰς τὸ κινόν. Ἡ νεῆνις ἀ κγέρθη στεναζούσα :

— Ἐχεις δ' κχιον, πρέπει νὰ στολισθῶ διὰ νὰ ἱορτάσω ἐπαξίως τὴν εὐτυχίαν μου εἰς τὴν παρκαλῶ, τὴν Μαρθὴν νὰ ἐτοιμάσῃ

ἐλαινάν τινε ἐσθῆτα καὶ κάλυμμα τοῦ αὐτοῦ χρώματος· πρέπει μὲ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θάπτω ὄνομα, θείαν καὶ εὐδαιμονίαν, νὰ ἐνδυθῶ πένθιμα.

Ἡ δεσποινὶς δ'— Ἐβερστέιν ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν :

— Δὲν σκέπτεσαι καλῶς ἂν σκοπῆς νὰ διχθῆς τὸν Σχμουήλ μετὰ τοιαύτης προσβλητικῆς εἰρωνείας· ἀντιπέναντι τοιαύτης προσβολῆς ἡ νεῖτο τὴν θυσίαν σου καὶ ἐξεδικεῖτο, τι θ' ἐπέβαινε ;

— Δὲν πιστεύω τὸν κ. Μιγερ τόσῳ εὐασθητὸν τῷ εἶπον καθρὰ ὅτι μὲ ἐνέπνεεν ἀποστροφὴν, καὶ . . . δὲν προσεβλήθη. Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ ριψοκνυεύσω τὴν εὐδαιμονίαν σου καὶ τὴν τοῦ Ροδόλφου διὰ τοιαύτης ματαιότητος· ἐκλιξεν λοιπὸν σὺ αὕτη τὰ τῆς το α λ έ τ α ς μου.

— Ἐκλέγω τότε αὐτὴν τὴν λευκὴν καὶ λευκὴν ἐκ τριχάπτου ἐσθῆτα, ἣν ἐσχάτως σοὶ ἐστειλαν ἐκ Πηρισιῶν· τὸ λευκὸν ἐπίσημ' ἔδειξε πένθος ὡς καὶ τὸ μελαν, ἀλλὰ δὲν φαίνεται πένθιμον οὐδὲ κτυπᾷ εἰς τὰ ἴμτια.

Ἡ Βαλερία ἀφῆκε νὰ τὴν ἐνδύσῃ μετὰ μεγάλης ἀδιαφορίας· ἀλλ' ὅτε ἡ θαλαμηπόλος, βοηθουμένη παρ' ἐτῆς Ἀντωνέττας, ἐτελείωσε τὸν στολισμὸν, ἡ τελευταία παρετήρησεν ὅτι οὐδέποτε ἴσως ἡ νεαρὰ κόμηςσα ὑπῆρξεν ἐξαισιωτερά· αὐτὴ ἡ ἀπλὴ καὶ λεπτοῦφης το α λ έ τ α ἐφάνετο καλληλοτάτη διὰ τὴν λεπτὴν τῆς καὶ ιδεώδη ὠραιότητα. Μονον, ὅτε ἡ Ἀντωνέττα ἠθέλησε νὰ προσκρυσμωσῇ νωπὰ τινὰ ρόδι εἰς τὸ στήθος καὶ τὴν κόμην, ἡ Βαλερία ἀπώθησε τὴν χεῖρά τῆς· καὶ εἶπε μετὰ δηκτικῆς εἰρωνείας :

— Αἱ ἄκανθε ἀνευ ρόδων, ἀγαπητὴ μοι, ταιριαζοῦσιν εἰς αὐτοὺς τοὺς χαρμυλίστους ἀραβῶνας· ἢ μᾶλλον, ἂν ἦνε ἀπαραίτητα τὰ ἄνθη, ἃς ἦνε λοιπὸν τὰ προτιμώμενα ὑπὸ τοῦ προσφιλοῦς λαοῦ εἰς ὃν ἀνήκει ὁ μελλόνυμφος. Το σκόροδον, νομιζῶ ;

— Πῦφ ! εἶπεν ἡ Ἀντωνέττα, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἐκφράσῃς σὺ τοιοῦτον σάρκασμόν ; Τι ἔγεινεν λοιπὸν ἡ καλὴ καὶ διὰ σου καὶ ἡ γενναίότης σου ;

Ἡ νεῆνις δὲν ἀπήντησε καὶ ἀυφότεραι μετεβησαν εἰς δωμάτιόν τι περκαίμενον τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ· Ἡ Βαλερία ἐβλήθη ἐπ' ἔδρας τινὸς πλησίον τοῦ παραθύρου καὶ ἤρξατο ἀποφυλίζουσα νευρικῶς τὰ ἄνθη ἐξαισιᾶς τινε ἀνθοδέσμης τεθειμένης ἐντὸς ὄρατου

σινικοῦ σκεύους. Ἡ Ἀντωνέττα τὴν ἠτένιζε μετὰ θλίψεως καὶ συμπαθείας ἀλλ' ἀκούσασα βήματα ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἐξῆλθε ἦτο ὁ γηραιὸς κόμης, ὅστις, σκυθρωπὸς ὡς νέφος καταιγίδος, καὶ συνωρρωμένος ἐβημάτιζε μετὰ ταραχῆς.

Ἡσύχασον, ἀγαπῆ ἐπάτερ, εἶπεν ἡ δεσποινὶς δ' Ἐβερστίν, λυθῶσα τὸν βραχὸνὰ τοῦ πρέπει νὰ ὑποστῶμεν τὸ ἀναποφευκτόν. Ὁρελομεί, πρὸς ἀνακούφισιν τῆς θέσεως τῆς Βαλερίας, πρὸς τὸ φαινόμενον τοῦλάχιστον νὰ ὑποδεχθῶμεν τὸν Μιχαὲλ φιλοφρονῶς, καὶ νὰ φερθῶμεν πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸς πᾶσαν ἄλλην καλὴν γνωριμίαν ἢ στάσεις μας, θ' ἀντανακλασθῆ ἐπὶ τῆς ἰδικῆς της καὶ θὰ τὴν ὑποσηριξῆ εἰς τὴν συμπεριφορὰν της.

Ἄ! ἰδοὺ ὁ Ροδόλφος καὶ ὁ θεῖος Μιχαήλ; δοξα σοι Θεός! φθάνουσι πρὶν τοῦ πάτερ-Μαρτίνου.

Ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἦτο οὐχ' ἦττον κατηφὴς τοῦ πατρός· οἱ δάκτυλοι ἐπὶ ζῆν νευρικῶς μετὰ τοὺς κροσσούς τῆς σπάθης τοῦ ἢ ἔστρεφον τὸν μύστακά του.

— Ροδόλφε, προσπάησον λοιπὸν νὰ ὑποκρύψῃς τὸν θυμὸν καὶ τὴν ἀποστροφὴν σου ἐπιθυροῖς ν' Ἡ Ἀντωνέττα, καθ' ἣν στιγμὴν οἱ δυὸ ἄρχοντες ἐχαιρετῶντο ἂν ὁ πατὴρ σου καὶ οὐ διατηρῆτε αὐτὸ τὸ κατηφὴς ἦθος, ἡ θέσις μας ὅλων θὰ καταστῆ ἀνυπόφορος.

— ὦ! μόνον ἂν ἠδυνάμην νὰ συστρέψω τὸν λαιμὸν αὐτοῦ τοῦ σιυλοεὐραίου, θὰ ἐγενόμην ἀμέσως εὐθυμοῦ, ἀπήντησεν ὁ νεαρὸς κόμης ὑποκῶφως μυκώμενος καὶ ουσπῶν τὸν γρόθον του.

— Πῶς εἶνε ἡ Βαλερία; ἠρώτησεν ὁ βραῦνος δεικλόπτων τὴν ἰδιολογίαν των.

Ἡ Ἀντωνέττα τῷ ὑπέδειξε σιωπηλῶς τὴν θύραν τοῦ σπουδαστηρίου.

Ὁ βραῦνος, ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς νεάνιδος, ἦτις ὠχρὰ καὶ μετὰ ἀπλάνης βλέμμα, ἐξηκολούθει τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς τῶν ἀνθων, ἔστι καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν: ὁ τάπηξ καὶ ἡ λευκὴ ἐσθὴς τῆς Βαλερίας ἦσαν ἤδη κεκαλυμμένοι ἐκ πετάλων ροδῶν, γαροφαλλῶν καὶ ὑκκίνθων, καὶ ὁμοῦ ἐξηκολούθει ν' ἀποσπᾷ ἀσ-λάγχωνας τὰ ἄθρη καὶ τὰ φύλλα ἄτινα ἀπῆντα ἢ μικρὰ της χεῖρ.

— ὦ! ὦ! κόρη μου, τί σημαίνει ἡ κατὰ δίκην αὐτὴ καὶ

καταστροφή, καὶ εἰς τί ἔπτοισε αὐτὴ ἡ καυμένη ἀνθοδέσμη, ἠρώτησεν ὁ βραῦνος διὰ τῆς εὐθύμου φωνῆς του.

Ἡ Βαλερία ὑψώσας μηχανικῶς τοὺς ὀρθαλομοῦς: Ἰδοὺσά τὸν ἀάδοχόν της, προσεπάθησε νὰ μειδιάσῃ καὶ ἠγερθῆ ἀλλ' αἶφνης αὐτὴ ἔστη φρίττουσα καὶ ἡ τεταμένη χεῖρ της ἐπανάπεσεν ἀναισθητός: εἶχεν ἀκουσθῆ κρότος ἀμάξης σταθίσεως εἰς τὴν ἐξώθυραν.

— Εκείνος εἶνε ὁ πατὴρ Μιχαήλ, ἀννήγγειλεν ἡ Ἀντωνέττα, ἦτις εἶχε τρεῖς εἰς τὸ παράθυρον.

Ὁ Ροδόλφος περετήρησε τὸ ὄρολόγιόν του.

— Ἀκρῶς ὡς μέγας ἄρχων, εἶπεν εἰρωνικῶς: εἶνε ἐξ ὧραι παρὰ πέντε λεπτά.

Μετὰ εἰνα στιγμῶν, ὁ πάτερ δὲ Ροδὸς καὶ ὁ Σιμουὴλ εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν εἰ δυὸ κόμητες ὑπεδεχθῆσαν τὸν τραπεζιτικὴν εὐγενῶς, ἀλλ' ὑπεμφάνετο κάποια πηγαιωδῆς ἐπιφυλακτικότης ἐν τῇ προσψύσει τῶν χειρῶν τοῦ Σιμουὴλ Μουον, ὁ βραῦνος δε-Χυγιῶ ἐπροχώρησε μετὰ ἐγκαρδίου μειδικματός καὶ τὴν χεῖρα τεταμένην.

— Καλημέρα, νεαρὸ φίλε μου, δεχθητε τὰ συγχαρητήριά μου καὶ τὰς ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος εὐχὰς μου. — Ἐρωῶ καὶ ὑπομονὴ ἐξήμβλυαν ἤδη πολλὰς πρὶλήψεις, ἐπρόσθεσε χαμηλοφώνως Κατασῆσας τὴν βαπτιστικὴν μου εὐτυχὴ καὶ θὰ λησμονήσουν καὶ θὰ συχωρήσουν τὴν σημερινὴν ἡμέραν.

— Εὐχαριστῶ δι' αὐτὸς τοὺς καλοὺς λόγους, κύριε βραῦνε: τοὺς ἐκτιμῶ διπλοῦς κατα τὴν ἡμέραν ταύτην τὴν δι' ἐμὲ μεστήν ἐξ εὐδαιμονίας συνάμξ καὶ πικρίας Ἀλλὰ πῶς εἶνε...;

Ὁ Σιμουὴλ διεκοπή, τὸ δὲ ἀκτινοβολοῦν καὶ ἀνήσυχον βλέμμα του περιεσκόπησε τὴν αἴθουσαν.

— Εἶνε ἐκεῖ, εἰς ἐκεῖνο τὸ σπουδαστήριον, ἔλθετε! ἀπεκρίθη ὁ βραῦνος.

Ὁ ἱερεὺς ὡσαύτως εἶχε παρατηρήσει τὴν ἀποισίαν τῆς Βαλερίας, καὶ τῇ ὑποδειξί τοῦ κόμητος, εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸ σπουδαστήριον. Ἰδὼν τὴν νεάνίδα ὀρθίαν πλησίον τῆς Ἀντωνέττας τόσῳ δὲ λευκὴν ὡς ἡ ἐσθὴς της καὶ μετὰ τὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου θλιβερὰν ἔκφρασιν ἀπελπισίας, ἐπλησίασεν ἐσπευσμένως καὶ ἐψιθύρησε μετὰ μομφῆς.

— Αὐτὴ εἶνε λοιπὸν ἡ πίστις, ἡ φαιδρὰ ὑποταγῆ, ἢ ἀνέμενον

νά ἴδω; Ἐγειρον τὴν κεφαλὴν, κόρη μου, καὶ μὴ λησμόναι, ὅτ
 θρεῖς νά εἶσαι σύμμαχος μου εἰς τὸ ἱερὸν ἔργον τοῦ νά φέρω εἰς
 τὴν αἰάν ἡμῶν Ἐκκλησίαν ψυχὴν ἀρξομένην ἤδη ν' ἀντ'λαμβά-
 νηται τῆς κληθείας μετ' οὐ πολὺ, τὸ βλεπσίμα θά ἀποπλύνῃ ἀπὸ
 τοῦ νεανίου τούτου πάντα ῥυπον, ὧ, ἀποπλύνει καὶ ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ
 προγονικοῦ ἀειρήματός.

Διεκόπη παρατηρήσας τὸν Σαμουὴλ ἀκολουθούμενον ὑπὸ τοῦ
 βαρῶνου καὶ ἐκάλεσε τὸν πρῶτον διὰ σχήματος λαβῶν εἶτα τὴν
 παγετώδη χεῖρα τῆς Βαλερίας τὴν ἔθεσεν εἰς τὴν τοῦ νεανίου καὶ
 εἶπε μετὰ κατανύξεως:

— Κόρη μου, δεχθητι μετ' ἐμπιστοσύνης τὸν σύζυγον, ὃν ὁ
 Ὑψιστος σοὶ ἐξελεξε εἶθε, νά εὐλογῆσῃ τὴν ἔνωσιν ταύτην καὶ νά
 μὴ ἀξιώσῃ νά τὴν καθιερώσῃ ἐντὸς ὀλίγου!

Ἐπηρεασθεῖσα ἡ Βαλερία ὑπὸ τῶν λόγων τοῦ ἱερέως, ἡ Ἰωσὴ
 ὑπὸ τῆς κατὰ διάνοιαν βουλήσεως τοῦ Σαμουὴλ, ἀνήγειρεν ἡσυχῶς
 τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ μνηστῆρός της· συνήντησε δὲ ἐν βλέμμα
 τόσῳ ἀνάμικτον ἐξ ἔρωτος καὶ ὀδύνης ὥστε ἐκπεπληγμένη καὶ τε-
 ταραγμένη κατεκοκκίνησε, καὶ χαμηλῇ τῇ φωνῇ τὸν ὑπεχρέωσε νά
 καθίσῃ.

Ὁ βαρῶνος ἐπλησίασε τότε, ἐναγκαλίσθη τὴν βαπτιστικὴν του
 καὶ, καθήσας πλησίον τῶν μεμνηστευμένων, ἤνοιξε μίαν ἀδιάφορον
 συνομιλίαν. Ὁ Ροδόλφος καὶ ἡ Ἀντωνέττα ἐπλησίασαν ἐπίσης,
 ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν πάτερ δὲ Ροθιῦ, ἐπανεῦρε τὸν γηραιὸν κόμητα,
 ὅστις δὲν εἶχε κινήθῃ ἀπὸ τὴν αἰθούσαν.

Ἡ ἀναγγελία ὅτι τὸ δεῖπνον παρετέθη, ἀνεκούφισεν ἅπαντας·
 ὁ βαρῶνος ἠγέρθη ἐσπευσμένως, ὁ Ροδόλφος καὶ ἡ Ἀντωνέττα τὸν
 ἠκολούθησαν ἀμέσως· ἐπὶ στιγμὴν εὐρέθησαν μόνοι οἱ μεμνηστευ-
 μένοι. Ὁ Σαμουὴλ εἶχε προσφέρει φιλοφρόνως τὸν θραχίονα εἰς
 τὴν μελλόνυμφόν του, ἀλλ' ἠτήθει ἐκ συγκινήσεως ἡσπᾶσθη τὴν
 χεῖρά της.

— Βαλερία, σύγγνωτέ μοι τὴν ὥραν ταύτην, ἐψιθύρισε διὰ πε-
 νιγμένης φωνῆς· ἐμπιστεύθητε ἐφ' ἐμοῦ, θά ἀφιερῶσω ὅλην μου
 τὴν ζωὴν νά σᾶς ἀποδείξω τὸν ἔρωτά μου, νά σᾶς καταστήσω
 εὐτυχῇ

(Ἐπεταὶ συνέχ.αι.)

Ἡ νεανίς ἐστέναζεν ἐπιτόνως:

— Ἐλπίζωμεν, κύριε, ὅτι τὸ μέλλον θά ἐξαγοράῃ τὴν ὀξείαν
 θλίψιν ἢ μοὶ ἐπιβάλλετε σήμερον ὁ ἐπιμονος καὶ σκληρὸς ἔρωσ σας
 ἐνίκησεν ὅλα τὰ προσόμματα, ἐπιθυμῶ νά πιστεύσω, ὅτι τοῦτο
 ἔσται πρὸς εὐτυχίαν μας καὶ θά παρακαλῶ τὸν Θεὸν νά εὐδοήσῃ
 ἅπαντα αἰσίως.

— Εὐχαριστῶ δι' αὐτὴν τὴν καλὴν προαίρεσιν αὐτῆ· ἡ εἶνε ἡ
 πρώτη καὶ τελευταία φορὰ, καθ' ἣν θά φανῶ σκληρὸς πρὸς ὑμᾶς,
 Βαλερία· ἡ ἔνωσις μας μὲ καθιστᾷ δοῦλόν σας, ἀλλᾶ...

Κύψας ἐθύθισε τὸ ἀκτινοβολοῦν βλέμμα του εἰς τὸ τῆς μνη-
 στῆς του.

— Ἡ ἀπώλεια ὑμῶν εἴμπορεῖ νά μὲ καταστήσῃ ἄγριον, ἐγ-
 κληματιαν.

Ὁ μετὰ τοὺς ἀλλοκότους τούτους ἀρραβῶνας χρόνος παρῆλθε
 βαρέως· ὁ Σαμουὴλ ἤθιάνετο πόσον ἡ παρουσία τοῦ ἴτου ὀδυνηρὰ
 εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ κόμητος Πᾶς ἄλλος ἀπέναντι αὐτῆς τῆς
 ἀπροκαλύπτου ἀπιστροφῆς θά παρητεῖτο ἴσως αὐτοῦ τοῦ συνοικε-
 σίου καὶ θά ἐθυσίαζε τὸν ἔρωτα εἰς τὴν ὑπερηφάνειάν του· ἀλλὰ χά-
 ρις εἰς τὴν ἐπιμονὴν τὴν χαρκατηρίζουσιν τὴν φιλήν ἐξ ἧς κατήγετο
 ὁ Σαμουὴλ ἐνέμενεν εἰς τὸν σκοπὸν του· μόνον, δι' ἐμφύτου τινὸς
 λεπτότητος, κληρονομηθείσης ἐκ τινος ἄλλης προϋπάρξεως του ἄλ-
 λως πῶς τελεσθείσης, ἐπεβάλλετο ὅσῳ τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον, ἀπέ-
 φευγε πᾶσαν πρόκλησιν ἥτις θά τὸν ἐκράτει ἐπὶ πολὺν χρόνον ἢ
 ἐνεκ τῆς ὁποίας θά παρείχοντο ὑπόνοιαι εἰς τὸν κόσμον ἐπὶ τοῦ
 μυστικοῦ ὅπερ εἶδε νά μὲν ἄγνωστον μέχρι τῆς ὀρισθείσης ἐποχῆς.
 Δις ἢ τρίς μόνον τῆς ἐβδομάδος διήρχετο μίαν ὥραν παρὰ τῆ μνη-
 στῆς του, καὶ τότε διὰ τῆς ἐνδ' αφερούσης συνδιαλέξεώς του, τῆς
 πνευματώδους ἀλλὰ σώφρονος προσεπάθει νά τῆ ἀρέσῃ. Ὁλίγον κατ'
 ὀλίγον, ἡ Βαλερία ἐδιδμάσθη βλέπουσα ὅτι ὁ νεανίας ἐπέβαλεν
 ἐαυτῷ τὸν ἐπιφυλακτικώτερον σεβασμὸν, ὅτι οὐδέποτε ἀπῆτει φι-
 λημά τι ἢ ἄλλο δικαίωμα μνηστῆρος, ὅτι οὐδένα ἄλλο ἔλεγε περὶ
 τῶν περιπαθῶν αὐτοῦ συναισθημάτων καίτοι, ἐνίοτε, ἠκτινοβόλου
 ἐπὸς τῶν μεγάλων αὐτοῦ καὶ μελανῶν ὀφθαλμῶν, ἀνέλαθε θάρρος
 καὶ ἤρξατο συνομιλοῦσα ἐλευθέρως μετ' αὐτοῦ. Ἡμέραν τινὰ καθ'
 ἣν τὴν εὐρεν εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον, τὸν παρεκάλεσεν αὐτὴ νά παίξῃ

καὶ αὐτὸς καὶ τι ἰδέχθη τὸ τοιοῦτο λαν ἐπιχαρίτως καὶ λαβῶν ὡς θέμα τὸν ὄν σκοπὸν εἶχε ψάξει ἡ Βαλερία, τὸν ἐποίκιλεν ὡς μέγας καλλιτέχνης ὅπου ἦτο: τὸ πρῶτον μειδίαμα ἀληθῶς εἰλικρινὲς καὶ εὖνου, τῆς Βαλερίας ὑπῆρξεν ἡ ἀνταμιβή του Αὐτῆ ἡ νουεχῆς ἐπιφυλακτικότης ἐπενήργησεν εὐνοικῶς ἐφ' ὄλων τῶν ἐν γνώσει τοῦ μυστικοῦ: Ὁ Ροδόλφος ἄφησε τὸ κατηφές ὕψος, ὁ γηραιὸς κόμης εἶπεν ἐν στιγμῇ τινι εὐθυμίας:

— Ἐχει περισσότερον τάκτ παρ' ὅσον τὸν ἐνόμιζον ἐπιδεκτικόν!

Ὁ πάτερ Μερτίνος δὲν ἔπαυεν ἐπρινῶν τὸν ζῆλον καὶ τὰ καλὰ προτερήματα τοῦ μαθητοῦ του. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τῆν Ἀντωνέτταν, αὐτὴ καθὼ μεμυημένη ὀλίγον εἰς τὰς φιλελευθέρους ἰδέας τοῦ κηδεμόνος της, κατελήφθη ὑπὸ εἰλικρινοῦς συμπαθείας ὑπὲρ τοῦ τραπεζίτου. Παρατηροῦσα ὅτι ἡ φίλη της διετέλει ἤδη ἤττον δύσελπις, ὅτι ὅτε ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Σαμουήλ, οἱ γαλκνοὶ ὀφθαλμοὶ της διηρώτων ἀνυπομόνως τὸ ὠρολόγιον, καὶ ὅτι ὁ κρότος τῶν βημάτων τοῦ νεανίου ἐπέφερον αἰφνίδιον ἐρυθρότητα ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς Βαλερίας, ἡ Δεσποινὶς δ-Ἐβερστέν ἔχαιρεν εἰλικρινῶς καὶ ἤρχισε νὰ ἐλπίζῃ ὅτι αἰ-προβλέψει τοῦ θείου Μυριχίου ἡδύναντο κάλλιστα νὰ πραγματοποιηθῶσι.

Ἀγώντος τοῦ μηνὸς Μαΐου, ἡ οἰκογένεια τοῦ κόμης δὲν ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἐξοχὴν; ὅπου ἤττον ἐνοχλοῦντο ὑπὸ τῶν ξένων Ἐπειδὴ ὁ Σαμουήλ ἦτο ὁ πλησιέστερος τῶν γειτόνων, ἡ Βαλερία ἔκρινεν καθῆκον νὰ τῷ εἶπῃ ὅτι ἤλπιζε νὰ τὸν βλέπωσιν εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἐπὶ πλείονα χρόνον καὶ συχνότερον· εὐτυχῆς καὶ εὐγνωμονῶν ὁ νεανίας δι' αὐτὸν τὸν γλυκὺν λόγον ὑπεσχέθη νὰ ἐπωφελθῇ τὴν ἄδειαν ταύτην.

Ὁ μετὰ ταῦτα χρόνος διῆλθε φαιδρὸς καὶ πλήρης ζωρότητας· προητοιμάζοντο τὰ τοῦ γάμου τοῦ Ροδόλφου καὶ τῆς Ἀντωνέττας, ὁρισθέντος διὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ιουλίου, καὶ ἠτοιμαζόν συνάμα τὰ τῆς ποικίλης τῆς Βαλερίας. Ἡς ὁ ὑμῆναιος θὰ ἐτελεῖτο τὴν 25ην ὄπερ τοῦ Σεπτεμβρίου, ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὸ βήπτισμα τοῦ Σαμουήλ, ὁ πάτερ-Μερτίνος κατενθουσιασμένος ὑπὲρ τοῦ μαθητοῦ του ἐπόθει νὰ ἐπισπεύσῃ ἡ μέλλουσα κόμησά δὲ Μ καὶ ὁ βροῶνος Μυριχίος παρεδέχθησαν νὰ γίνωσιν οἱ ἀνάδοχοι τοῦ νέου χριστιανοῦ.

Ἐνῶ κατὰ τινὰ ὠραίων ἡμέραν περὶ τὰ τέλη τοῦ Ιουνίου αἱ

δύο νεάνιδες ἐκάθηντο εἰς σῦδενδρόν τι μέρος ἐργαζόμεναι εἰς ἐν τραπεζομάνδηλον διὰ τὸν καιρὸν τῶν Ἀποστόλων, ἀρίκετο ὁ Σαμουήλ καὶ διέκοψε τὴν συνομιλίαν των. Μετὰ τοὺς χαιρετισμοὺς, ἐξήγαγεν ὁ νεανίας τοῦ θυλακίου του ὠραῖον βιβλίον, φιλοκάλως χρυσόδετον καὶ τὸ κατέθεσεν ἐνώπιον τῆς Βαλερίας μετὰ γοητευτικοῦ μειδιάματος. Ἡ Ἀντωνέττα, ἥτις ἔκυψε νὰ ἴδῃ τὸν τίτλον τοῦ βιβλίου, κατελήφθη ὑπὸ σφοδροῦ γέλωτος.

— Τί ἀστειότης αὕτη πάλιν; εἶπε γελῶσα πάντοτε· ἡμερολόγιον δεδευμένον διὰ βελούδου καὶ χρυσοῦ, ὅποια τιμὴ δι' ἔργον τόσῳ ἐφήμερον!

— Δὲν γνωρίζετε διατί τὸ ἔφερα;

— Ὅχι, ἀπεκρίθησαν μιᾶ φωνῇ αἱ νεάνιδες.

— Λοιπὸν! Δεσποινίδες μου, θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ ἐκλεχθεῖτε ἐκ τοῦ ἡμερολογίου τούτου τὸ χριστιανικὸν ὄνομα τὸ ὅποσον θὰ προκρίνη ἡ μελλονυμφος καὶ ἡ ἀνάδοχός μου διὰ νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸ βδελυρὸν ὄνομα τοῦ Σαμουήλ, τὸ τόσῳ ἀντιπαθητικὸν εἰς τὴν Δεσποινίδα Βαλερίαν.

— Δὲν εἶπὸν ποτε τοιοῦτόν τι, ἀπήντησεν ἐρυθριῶσα ἡ Βαλερία, ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι ὑπάρχουσιν ἄλλα ὀνόματα ὠραιότερα.

Ἀμφότεραι δὲ ἤρχον ἀναζητῶσαι σπουδαίως τὸ μᾶλλον ἀρμόζον εἰς τὸν Σαμουήλ ὄνομα, ἀλλ' ἂν ἠδυνήθησαν νὰ συμφωνήσωσι. Τέλος ἡ Βαλερία ἐπανέκλεισε τὸ βιβλίον δηλώσασα ὅτι μόνη της θὰ κάμῃ τὴν ἐκλογὴν, οὐχὶ ἀμέσως, ἀλλ' ἐν ἀνέσει καὶ μοναξίᾳ.

— Ἴδου ἔρχεται ὁ πατέρας με ζωρᾶν τὴν φυσιογνωμίαν, ἐπρόσθεσε στοιχηματιζῶ ὅτι μάς φέρει καλὴν τινα εἰδησιν.

— Ἀγαπητὰ τέκνα, εἶπεν ὁ γηραιὸς κόμης, χαιρετῶν τὸν μέλλοντα γαμβρόν του ἐγκαρδιώτερον παρὰ τὸ σῦνθεσι, ἔρχομαι νὰ σὰς εἶπω ὅτι ὄλα τὰ σχέδιά μας διὰ τὸν γάμον τοῦ Ροδόλφου μετεβλήθησαν ἔλαβον τὴν στιγμὴν ταύτην ἐπιστολὴν παρὰ τῆς θείας σου, τῆς πριγκιπέσσης δ'-Ο. . . Ἴδου ἑτέρα ἐσώκλειστος διὰ σέ, Ἀντωνέττα. Ἡ πριγκίπισσα με πληροφορεῖ ὅτι ἡ ἀδυναμία καὶ οἱ πόνοι οὐς αἰσθάνεται ἀκόμη εἰς τοὺς πόδας τὴν ἐμποδίζουσι νὰ ἔλθῃ ἰδῶ· ἀλλ' ἡ ἰδέα τοῦ νὰ μὴ παραστῇ εἰς τὸν γάμον τῆς ἀνεψίας της τῆ φαίνεται τόσῳ ἐπίπονος ὥστε με θερμοπαρκαλεῖ νὰ ὑπάγω με ὄλους

τούς ιδικούς μου νὰ ἐορτάσωμεν τὸν ὑμναϊὸν σας εἰς τὸ κτήμᾳ της καὶ νὰ διέλθωμεν ἐκεῖ ἐβδομάδας τινάς

— Καὶ τί ἀπερταίσεις, πάτερ; ἠρώ ησεν ἡ Βαλερία, ρίψαπα ἐν κρύφῳ βλέμμα ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Σουμουήλ, καταστάτος κατηροῦς.

— Οἱ ὄροι τῆς προσκλήσεως δὲν ἐπιδέχονται ἀρνήσιν, μὴ ἔχουσιν ἄλλως τε λόγον τινὰ εὐλογικὴν. Ἐγνώρσα τὴν περιγλήπισσαν πρὸ τῆς χηρείς της, ἦτο θελκτικὴ γυνή, καὶ ἐπειδὴ, προσετι, εἶνε στενὴ συγγενῆς σου, Ἀντωνέττα, λογίζομαι εὐτυχῆς ἀνανεῶν τὴν γνωριμίαν της· θὰ τῇ ἀπαντήσω λοιπὸν ὅτι δεχόμεθα, καὶ ὅτι θ' ἀναχωρήσωμεν ἐντεῦθεν εἰς τὰς δύο ἢ τὰς τρεῖς τοῦ μηνὸς Ἰουλίου· ὦρα, χαίρετε, σὰς ἀφίνω εἰς τὴν συνομιλίαν σας.

— Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κόμητος καὶ ἐνῶ ἡ Ἀντωνέττα ἀνεγίνωσκε τὴν ἐπιστολὴν τῆς θείας της, ἡ Βαλερία προσέκλινεν ἐπὶ τοῦ Σουμουήλ, ὅστις, σκυθρωπὸς καὶ συλλογισμένος, ἔστηρίζετο διὰ τῶν βραχιόνων του ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Τὸ νέον σχέδιον τοῦ πατέρα φαίνεται ὅτι δὲν σὰς εὐχαριστεῖ, εἶπε σιγανῇ τῇ φωνῇ.

Ὁ νεανίας ἐστέναξε.

— Χωριστὸς πολλῶν ἐβδομάδων καὶ ἡ παρουσία σου εἰς ἐορτάς, εἰς ἧς ἡ θεβιασμένη καὶ ἐτυχῆς θεοὺς μου δὲν μοι τὸ ἐπιτρέπει νὰ λάβω μέρος, δὲν μ' εὐχαριστοῦν θεβαῶς. Ποία αὕτη ἡ περιγλήπισσα δ' Ο..;

— Εἶπε ἡ ἀδελφὴ τοῦ πατρὸς τῆς Ἀντωνέττας· εἶνε χήρα ἀπὸ ἐτῶν, φιλάσθενος, καὶ ζῆ μεμονωμένη εἰς τὰ κτήματά της ἐν Στυρίᾳ· δὲν τὴν εἶδον ποτὲ, ἀλλ' ἤκουσα νὰ λέγῳσι πολλὰ καλὰ περὶ αὐτῆς.

— Μὴ μοῦ ὀρνηθῆτε μίαν ἀντιστάθμισιν εἰς αὐτὴν τὴν ἀπροδόκητον θλίψιν. ἐπροσθεσεν ὁ τραπεζίτης μετὰ τινα σιγμὴν σιωπῆς· ἔλατε μὲ ὅλους τοὺς ιδικούς σας νὰ περῶσθε μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἐξογὴν μου, ἐκεῖ ὅπου τὴν πρώτην φορὰν ἔσχον τὸ εὐτύχημα νὰ σὰς ἴδω.

— Σὰς τὸ ὑπόσχομαι, εἶπε ζωηρῶς ἡ Βαλερία πρὶν ἢ ἀναχωρήσωμεν θὰ διέλθωμεν μίαν ὁλόκληρον ἡμέραν παρ' ὑμῖν.

Ἡ νεανίς δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ ἐπιτύχῃ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ

κόμητος καταστάτος· ἦδη εὐθυμοιέρου καὶ κέλλιον ἢ ἄλλοτε διαθεταίμενος, ἀπεφασίσθη δ' ὁμοφώνως εἶνα, τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεως, ὅτε ἅπαντες θὰ ἦσαν ἐλεύθεροι, ὁ βαρῶνος δὲ Χογιέ καὶ ὁ κόμης μετὰ τῶν τέκνων του, μεταβῶσιν εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ Σουμουήλ.

Ἡ δὲ τὴν ἐπίσκεψιν ὀρισθεῖσα ἡμέρα ἀνέτειλε μεγαλοπρεπῶς ἡ θερμότης ἦτο μεγάλη, ἀλλ' οὐδὲν νέφος ἐφαίνετο ἐπὶ τοῦ γαλανοῦ θόλου τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ Ἀντωνέττα παρετήρησε μετὰ κακῶν τρεχοῦς μειδιάματος, ὅτι ἡ φίλη της εἶχε στολισθῆ μετὰ ἰδιαζούσης φροντίδος ἡ λευκὴ ἐσθίς, ἣν εἶχε φέρει τὴν ἡμέραν τῶν ἀρραβῶνων, ἐφαίνετο ὅτι κατεστη αὐτῇ ἀντιπαθητικὴ· ἔκτοτε ἀπεποιήθη νὰ τὴν ἐνδυθῆ αὐτὴν ὁμῶς τὴν φορὰν, τὴν ἐζήτησε, συμπληρώσασα μόνον τὸν στολισμὸν της δι' ὠραίου πιδου ἐκ ψιαθ.υ λευκῆς καὶ φιλοκαλῶς γαρριρισμένης ἐκ καλύκων ρόδων. Τὴν μεσημβρίαν ἀνεχώρησεν οἱ μὲν ἄνδρες ἐφ' ἑποιοί, αἱ δὲ δύο νεανίδες ἐντὸς ὠραίας μικρᾶς ἀμάξης συρομένης ὑπὸ δύο μικρῶν ἰρλανδικῶν ἵππων, ὀδηγουμένης ὑπὸ τῆς Ἀντωνέττας, εἰς ἣν ὁ μνηστὴρ της τὴν εἶχε προσιέρει.

Τὸ Ρουδεχωφ, ἡ θερινὴ ἐξοχὴ τοῦ τραπεζίτου, ἦτο φρούριόν τι ρυθμοῦ βυζαντινοῦ ὠχυρωμένον διὰ πυργίσκων, διακεκοσμημένον ὑπὸ ἐξωστῶν γεγλυμένων καὶ κεχρισωμένων, περικυκλωμένον ὑπὸ εὐρέων κήπων, ἡ κητοικία αὕτη ὅλως ἀρχοντικὴ ἔφερε τὸν τύπον τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς φιλοκαλίας.

Ἐνῶ διήρχοντο διὰ τοῦ μακροῦ καὶ ὑπὸ ἀρχαίων δρυῶν σκιαζομένου διαδρόμου, τοῦ εἰς τὸ μέγαρον ἄγοντος, ἡ Ἀντωνέττα ἐψιθύρισε γελῶσα· Ἰδὲ τί ὠραῖον οἰκοδόμημα, Βαλερία! Νομίζω ὅτι θὰ ζήσης ἐδῶ πολὺ καλὰ καὶ ὅτι θ' ἔσας κόμης δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ σοὶ προσφέρῃ πλέον τούτου. Ἡ Βαλερία δὲν ἀπεκρίθη τίποτε, τὸ βλέμμα της ἠτένιζεν οὐχὶ τὴν ἐπαυλιὴν καὶ τὰ περὶ αὐτὴν, ἀλλὰ τὸ κομψὸν καὶ λεπτοφειδῆ σῶμα τοῦ οἰκοδεσπότητος ἰσταμένου ἐπὶ τῆς τελευταίας βεθυίδος τῆς κλίμακος, ὅπως ὑποδεχθῆ τοὺς ξένους του χωρὶς νὰ τὸ ὁμολογήσῃ, ἡ νεαρὰ κόμησσα ἔπαυσεν οἰκτείρουσα τὴν θυσίαν της ἡ παρουσία τοῦ Σουμουήλ κητέστη αὕτη εὐχαρίστησις ἦν ἀνεμεινεν ἀνυπομόνως δὲν θὰ παρητεῖτο βεβιαῶς τοῦ μνηστῆρος της κἂν ἔτι της προσεφερέτο αἰτήσεσις ἐπωφελεστέρᾳ ταύτης.

Ὁ Σαμουήλ ἀνέπτυξε τὴν μάλλον ἐγκάρδιον καὶ ἀξιαγάπητον ὑποδοχὴν. Ἐξαιρετον γεῦμα, περίπατος εἰς τοὺς κήπους, λεπτομερῆς θεὰ τοῦ μεγάρου ἀπαντος καὶ τοῦ περιέργου μουσεῖ· ἐξ εἰκόνων καὶ ἀρχαιοτήτων, ἃς ὁ νεανίας εἶχε προσπορισθῆ κατὰ τὰ διάφορα ταξείδια του ἔπρεπε νὰ τοὺς ἀπασχολήσουν τὴν πρωτὴν μετὰ μεσημβρίαν ἔπρεπε νὰ καθιερωθῆ εἰς ἐκδρομὴν διὰ πλοιαρίου ἐπὶ μεγάλης τινὸς λίμνης, διαφημισμένης ἐπὶ τῇ ποιητικῇ ὀραϊότητι τῶν ὄχθων της.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ὁ γηραιὸς κόμης καὶ ὁ βαρῶνος ἀπεσύρθησαν εἰς ἓν τῶν ἀνδρῶν, ὅπως λάβωσι τὸν καφέ, καπνίσωσι τὰ σιγάριων καὶ τελέσωσιν ἓν ἀνέσει τῆς χώνουσιν. Οἱ νεανίαι συνῆλθον εἰς παρακειμένην αἴθυσαν, παρατηρήσασα δὲ ἡ Βαλερία ἐν κλειδοκύμβαλον καὶ τραπέζια πλήρη μουσικῶν βιβλίων παρεκάλεσε τὸν Σαμουήλ νὰ παίξῃ τι. Μετὰ τῆς διακρινούσης αὐτὸν χάριτος ἀνταπεκρίθη ὁ νεανίας εἰς τὴν ἐπιθυμίαν της· οὐδέποτε δ' ἴσως τὸ ἄσμα του ὑπῆρξε τόσῳ θαυμάσιον, διάπυρον, ἐκφραστικόν, ἰδιότροπον· ἡ μελωδία, ἄλλοτε ζωηρὰ καὶ θριαμβευτικὴ, ἄλλοτε δισταζούσα καὶ πλήρης μελαγχολίας, ἐφαίνετο ἀκολουθοῦσα πιστῶς τὰ αἰσθηματὰ τοῦ καλλιτέχνου.

Ὅτε ἡ τελευταία δόνησις ἀπεσβέσθη, φρενητιώδη χειροκροτήματα ἠγέρθησαν ἔκ τε τοῦ ἀνδρῶν καὶ τῆς αἰθούσης, μόνη δὲ ἡ Βαλερία, ἥτις ἐπακουμποῦσα ἐπὶ τοῦ κλειδοκύμβάλου, εἶχεν ἀκούσει μετὰ μεγάλης συγκινήσεως, δὲν ἐξεφράσθη ἐπαινετικόν τι· ἀλλ' ὅτε ὁ Σαμουήλ ἠτοιμάσθη ν' ἀφήσῃ τὸ κλειδοκύμβαλον, ἀνύψωσεν αὐτὴ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐψιθύρισεν: «Ὅχι, ὄχι ἐπιθύμουν νὰ σὰς ἀκούσω ἄκομην· μέλψατε κἄτι τι ἔτι» — Ὁ τραπέζιτης ἐπανεκάθησε· τὸ διάπυρον βλέμμα του εἰσέδυσεν ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Βαλερίας εἰς τὰ ἡ γλυκεῖα καὶ ἡχηρὰ αὐτοῦ φωνὴ ἔμελψε τὸ μέρος τοῦ Ἐγάρδ, ἐν τῇ Λοὺκία, ὅπου ὁ προδοθεὶς μνηστήρ ἐκπέμπει κατὰ τῆς ἀπίστου τὴν ἀπελπισίαν καὶ τὰς ἐπιπλήξεις του.

Ἡ καρδία τῆς Βαλερίας ἤρξατο πάλλουσα ἐπιπόνως· αἱ συγκινητικαὶ αὗται ἀρμονίαι ἐτὲ μὲν πάλλουσαι περιταθῶς, ὅτε δὲ πληρεῖς πιερᾶς θλιψέως, ἐβάρυνον ἐπ' αὐτῆς ὡς πίεσις τις· νευρικὸς τρόμος τὴν συνετάραξε· τῇ ἐφαίνετο ὅτι αὐτὴν εἰς ἰδίαν ἐμέμφοντο

— Ἄδετε ὡς μέγας καλλιτέχνης, εἶπεν αὐτῇ, ἀφοῦ ἐτελείωσι· ἀλλὰ διατί νὰ ἐκλέξητε αὐτὸ τὸ μέρος;

Ὁ Σαμουήλ λαβὼν τὴν χεῖρά της τὴν ἠσπάσθη. Ἰδὼν δ' ὅτι ἔτρεμε, ἔκυψε μετὰ ζωηρότητος καὶ εἶπε:

Σύγγνωτέ μοι εἰσθε ὅλη ὥχρα· οὐδ' ἐγὼ ὁ ἴδιος γινώσκω τί με ὤθησε νὰ ψάλω αὐτὸν τὸν σκοτὸν· ἀργότερα ἢ ἐπανορθώσω τὸ σφάλμα μου· θὰ ἐκλέξητε ὑμεῖς ὅ,τι θελετε ν' ἀκούσητε.

Ἀφοῦ καὶ ἄλλους ἐπαίνους ἀπεκομίσαστο ὁ Σαμουήλ ἐπρότεινεν εἰς τὴν συντροφίαν νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν λίμνην· ἀλλ' αὐτὸ τὸ σχέδιον δὲν καλοήρσεν εἰς τοὺς δύο γηραλέους ἄρχοντας.

— Ἀγαπητοὶ φίλοι, εἶπεν ὁ βαρῶνος Μαυρίκιος, ὅσῳ ἔλυσιτικὴ κἂν ἡ ἡ πρότασις αὐτῇ, νομίζω ὅτι ἀνάπαυσίς τις ὄνειροπολητικὴ ἐπὶ τοῦ ἀνδρῶν τούτου, κατόπιν τοιαύτης θερμότητος τῆς ἡμέρας καὶ τοῦ κοπιώδους λουκουλλείου γεύματος, ἔσται προτιμότερα· νομίζω δ' ὡσαύτως ὅτι ἐφράζω καὶ τὴν γνώμην τοῦ φίλου Ἐγών, προτείων ὑμῖν, Κυρίαί μου, νὰ ἐπιχειρησθῆτε αὐτὸ τὸ ταξείδιον ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν μελλονύμφων σας· δύνασθε μάλιστα νὰ φαντασθῆτε ὅτι οὕτω πως ὀλισθαίνετε ἐπὶ τῆς ζωῆς ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ ὕδατος· τοῦτο θὰ ἦνε τόσῳ ποιητικὸν ὅσῳ καὶ πρόσφορον τῇ περιστάσει.

— Πάντοτε ἐτοιμόλογος εἶσαι, θεῖε Μαυρίκιε, διὰ νὰ δικαιολογῆς τὴν ὀκνησίαν σου, εἶπε γελῶσα ἡ Ἀντωνέττα, μόνον λησμονεῖς ὅτι ἵνα συμπληρωθῆ ἡ ἔμφασις αὐτῇ τοῦ ἐπὶ τῆς θαλάσσης περιπάτου τῆς ζωῆς, μᾶς λείπει ἡ τρικυμία.

— Τίς οἶδε; Ἴσως, ὁ οὐρανός, ἵνα δοκιμασθῆ τὸ ἀμοιβαῖον θάρρος μας, μᾶς πέμψη καὶ τὴν καταιγίδα, εἶπεν ἡ Βαλερία· ἡ ζέστη εἶνε τόσῳ πνιγηρὰ...! μοὶ ἐφάνη δὲ ὅτι καὶ ὑποπτα νέφη ὑπεραίνοντο εἰς τὸν ὀρίζοντα.

— Τι τρέλλα! ὁ οὐρανός εἶνε καθρός· οὐδὲν προσιωνίζει καταιγίδα· σπεύσωμεν μόνον νὰ ἐπωφεληθῶμεν τὴν δρῖσον· θὰ ἦνε λαμπρὰ εἰς τὴν λίμνην!

Καὶ ἡ ζωηρὰ Ἀντωνέττα ἤρπασε τὸν πῖλον καὶ τὸ ἀλεξήλιον της, ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ Ροδόλφου καὶ κατῆλθε τρέχουσα τὰς βαθμίδας τοῦ ἀνδρῶν. Ὁ Σαμουήλ τοὺς ἠκολούθησε μετὰ τῆς Βαλερίας καὶ ὠδήγησε τοὺς ξένους του διὰ τῶν σκιερῶν δεινδροφυτειῶν τοῦ δάσους του μέχρι τῶν ὄχθων τῆς λίμνης.

Κάτωθεν λίθιναι κλίμακες ἤγκυροβόλουν περὶ τὰ δέκα σκάφη παντός σχήματος καὶ μεγέθους καί, μεταξύ αὐτῶν, μεγάλη ἄκκος ἐστολισμένη δι' ἀνθῶν καὶ ταπήτων, προηγουασμένη βεβαίως διὰ τὴν ἐκδρομὴν. Ὁ Ῥοδόφος ἔρριψε βλέμμα ὑποπτοῖ ἐπὶ τῶν δύο κωπηλατῶν τῆς ἀκάτου

— Ἀγαπητέ μοι Σχμουήλ, ἰδοὺ ἐτοιμασία ὀλίγον τιμῶσα τὴν ἐτοιμότητά σας Ὁμολογῶ ὅτι δὲν μὲ πολυευχαριστεῖ περιδιάβασις μὲ αὐτὰ τὰ δυο ὑποκειμένα, καὶ ἐπειδὴ ὁ θεὸς καὶ ὁ πατήρ ἔσχαλ τὴν φρόνησιν νὰ μείνωσιν οἴκαδε, προτείνω νὰ λάβωμεν τὰ δύο ἐκείνα ἐλαφρὰ ἀκάτια, τὰ χωροῦντα ἕκαστον δύο ἐπιβάτας, καὶ νὰ περιδιαθώσωμεν μὲ αὐτὰ ἕκαστος τὴν σύντροφόν του.

Το ἀληθές εἶνε ὅτι ὁ νέος κόμης ὀλίγον ἐνδιεφέρετο ἐκ τῆς ὀλίγων ὄχλοσῶ: συντροφίκε τῆς ἀδελφῆς καὶ τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ του Ἐπεθύμει νὰ εὔρεθῆ κατὰ μόνας μὲ τὴν Ἀντωνανέτταν.

— Ὅχι εἰμὶ κατεγοητευμένος ἐκ τοῦ τοιοῦτου σχεδίου τῆς περιδιαβάσεως, ἂν καὶ ἡ κόμησσα Βαλερία τὸ ἐπεδοκίμαζε, ἀπεκρίθη ὁ νεανίας· ἀλλ' ἡ νεῆις οὐδόπως ἀντεστη εἰς τοῦτο· διεκίετο εἰσέτι ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ ἄρματος τοῦ Σχμουήλ· οἱ περιπαθεῖς τόνου τῆς φωνῆς του ἐβόμβουν ἔτι εἰς τὰ ὦτα τῆς καὶ ἐπεθύμει μίαν ὄραν ἡσύχου σινδιαλεξεως.

Ἐτοποθετήθησαν λοιπὸν τὰ δύο ζεύγη, οἱ καβαλλήροι ἐλαβοῦ τὰς κώπας καὶ ἀπεμακρύνθησαν μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ ἐπανευρεθῶσιν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος μετὰ δύο ὥρας.

Ὁ Ῥοδόφος ἐστράφη ἀριστερᾶ ὅπως ἀκολουθήσῃ τὴν ὄχθην· ὁ Σχμουήλ διευθύνθη πρὸς τὸ μέσον τῆς λίμνης, ὅπου ἔβλεπον μακρόθεν μικρὰν τινα νῆσον κατὰσκιον ἐκ δένδρων. Ἡ εὔρεϊα λίμνη ἦτο ἤρεμος καὶ λνία ὡσεὶ καθρέπτῃς, οὐδ' ἐλάχιστος ζεφυρος διετάρασσε τὰ κύματα· ὁ δὲ Σχμουήλ, βραδέως κωπηλατῶν, δὲν ἠδύνατο ν' ἀποσπάσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τῆς γοητευτικῆς συντρόφου ἧτις, ἐν τῇ λευκῇ διαφανεί ἐσθῆτι αὐτῆς, καὶ μὲ τὴν μικρὰν σποδοειδῆ κόμην τῆς, ὠροίαζε τὴν νεράϊδα τῆς λίμνης ἐλθοῦσαν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν νὰ κατοπτρισθῆ εἰς τὰ διαφανῆ ὕδατα

(Ἀκολουθεῖ.)